

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 65

Izlazi subotom

Zagreb, 4. srpnja 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Za predsjednika	4
Ivo Sanader	5
Hrvatska na razmeđu	10
Dijaspora	11
Kulminacija zla	15
Ognjište	22
S Pantovčaka	23
Krvavi maršal	27
Obljetnice	29
Povijest i čovjek	30
Manifest	31
Hrvatska knjižara	32
Bosno moja	33
Zgodopis	38
Osvrti	44
Živjeti NDH	50
Hrvatski jezik	52
Čitajte s nama	53
Roman u nastavcima	55
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Glasnik je besplatan

Naklada
30.000 primjeraka

Ljeto je

"Glasnik" tijekom ljeta izlazi dvotjedno.

Sljedeći brojevi "Glasnika" izlaze:

br. 66 - 18. srpnja - br. 67 - 1. kolovoza
2009. - br. 68 - 15. kolovoza - br. 69 - 29. kolovoza -
br. 70. - 5. rujna 2009.

DOKTORU IVI SANADERU
NA RASTANKU

NHU Split

Nije dosta da te kude
Nek' i tebi sada sude
K'o što i ti sudiš nama
Bez milosti, godinama

NAZOROVA 57

DRUGO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I
DRŽAVOTVORNIH HRVATA

Zagreb, 19. rujna 2009. u 10 sati

(ispred kuće Josipa Manolića)

ZIDINE ZADRA

dr. Asaf Duraković, Kanada

Osam stoljeća su od iskonskih dana
 Na put stali svim brodovima svijeta
 Od skršenih lađa dužda Kandijana
 Do srušenog grada od križarskih četa.
 Kad četvrta vojna križarska okrenu
 Topove s galandra Dandola Henrika
 Prije pada žrtvom hitrom Saracenu
 Krv kršćanska Zadrom poteče ko rijeka.
 A predobro znade Inocent iz Rima
 Da put svetoj zemlji kroz Zadar ne vodi
 Od kršćanskog mača krv se kršćanima
 Proli zidinama kud Mletak prohodi.

dr. Asaf Duraković

Al' ne ostade nam krv ne osvećena
 Što zidine tvrde iz praha uzdignu
 Kad od mačeva i strijela Saracena
 Mletačka se sila više ne podignu.
 Pa neka je Rajner, sin dužda Henrika
 Utvrdio Ugljan na suprotnoj strani
 Ban Hrvatski Domal, župan Šibenika
 Bolove izliječi na hrvatskoj rani.

I tvrđava pade svetog Mihaela
 Što Dandolo diže da mu Zadar brani
 Novih se zidina snaga uznijela
 Na krvi što Zadrom proliše Mlečani.

A osamsto ljeta od palih zidova
 Novo zlo ih sruši sa istočnih međa
 Od dušmanske ruke u vatri topova
 Krv poteče Zadrom ko u doba pređa.

A dušmani mrski ne znadoše sile
 Što zidove Zadra dižu iznad mraka
 Jer iz svake naše sudbine nemile
 Svako zlo se krši ko sila Mletaka.
 I ostaše tvrđe od pradavnih dana
 Ko Zadar u doba Ludovika kralja
 Od Drača do Istre obalom Jadrana
 Neuništiv zid je Hrvatskih zemalja.

A danas ni traga Mletaka i Gota
 Kao što će nestat svakoga korova
 Dok iz starog debela stabljika života
 Izmiče iz tvrdih Zadarskih zidova.

OGNJIŠTE

Osvrćući se na pitanje preuzimanja vlasti u Hrvatskoj, Akademik Mirko Vidović ovo mi je napisao:

"Ne pod bilo koju cijenu! Ja sam peti naraštaj Vidovića koji opslužuju vojničku tradiciju. Naša borba nije imala za cilj da se domognemo vlasti nego li - slobode! Put je, prema tome, još dugačak - nemojmo si praviti nikakvih iluzija!"

Vjerojatno gospodin Akademik pretpostavlja kako Uljudbena Hrvatska Vlada kani na čelu zakrabuljenih vitezova putem Tomičeve i uspinjače uspeti se na Gornji Grad i zauzeti, kako Banske dvore, jednako tako Hrvatski Sabor, Ustavni sud i ostala tamo ustrojena hrvatska državna tijela. Ili putem Radićeve i Kamenitih vrata s istom svrhom predvoditi sindikalne zviždače i razbješnjele plave kute.

Ništa od toga, dragi Akademice!

Zapravo čak je i Lenjin znao, znao i javno objavio: "Preuzimanje vlasti je umijeće, vještina, zanat, a nikakva nasilnička inspiracija". Znao je što govori, jer je upravo on izveo najbriljantniju smjenu vlasti u cijeloj ljudskoj povijesti. Na žalost, ne i s tako kvalitetnim ciljem, kamo li posljedicama.

Pravo i trajno preuzimanje vlasti je isto što i kapanje vode u špilji, gdje ustrajnost i dugotrajnost daju svakom oku vidljive rezultate. I učinkovita dostignuća. Neumitna dosljednost i izdašnost postupnosti i malih koraka.

"Glasnik" postoji. Slažu se s tim i neprijatelji Hrvatskog uljudbenog pokreta. Svaki broj, već njih evo 65, svaki sadržajem knjiga od 160 stranica, dođe u ruke 30-tak tisuća čitatelja u cijelom svijetu, od kojih ga mnogi i pročitaju. Neki i slažu. Piše nam, tako nešto radi, iz USA stariji gospodin, izvrstan i ustrajan Hrvat, koji ne umije baratati kompjutorima i internetom. Ipak je našao izlaz. Prijatelji mu ga printaju, on najprije cijeloga pročita, da bi ga onda uredno posložio na svojim policama. I uživao.

Tko ima vlast nad "Glasnikom"? Bebić? Ne! Mesić? Ne! Sanader? Ne! Nego? Isključivo mi, dotično Vi njegovi suradnici, zajedno s nama urednicima i nakladnikom.

Gotovo!

Vratimo se opet Lenjinu, ali samo do njegovog drugog pravila, jer treće bi nas već odvelo u propast, jednako kao i njegove sljedbenike. Kad on to već nije doživio.

Sovjeti. Vijeća. Ljudski, narodni ustroji. Na sve strane, za sve prigode, u svim mogućnostima. Ovdje "Glasnik", tamo nogometni klub, preko puta sindikat, iza pjevački zbor, pored udruga... I tako dalje. Na dohvat i uz savjet Uljudbene Hrvatske Vlade.

Kao priprema za onaj odlučujući korak dalje. Nisu li baš tako građene piramide? Sve, poglavito one najveće. I održaše se, a faraoni nestadoše. Zauvijek.

Mi nastavljamo dalje,

Kroz pepeo i smet,

***Jer Njemačka, pardon Hrvatska,
danas je naša,***

Sutra bit će čitavi svijet.

Zadovoljni smo s "Glasnikom", njegovim – kako prethodno rekosmo – suradnicima, urednicima i nakladnikom. Sada dolazi i to dalje, sljedeće. Završeno je pokusno razdoblje "Glasnika Srijedom", pa prema planu, od broja **11**, od **5. kolovoza 2009.** – **u čast Dana pobjede** – postaje

OGNJIŠTE

Hrvatski obiteljski online mjesečnik

izlazi svake prve srijede u mjesecu

Što se pak tiče "Bleiburga", kojega je dosad izišao samo jedan broj, prihvatili smo prijedlog naših prijatelja iz Bosne i Hercegovine, preoblikovat ćemo ga u online povremenik nešto širih obzora i novog imena: "Nismo roblje". Nu, o tom, potom.

Našoj uljudbenoj hrvatskoj vlasti ne vidim ni međa, ni granica!

T. Drgun

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

MILANOVIĆ: POTREBNI SU NAM PRIJEVREMENI IZBORI

www.vecernji.hr -
01. 07. 2009. | 16:04

Nakon što je hrvatski premijer i predsjednik HDZ-a Ivo Sanader objavio da se povlači s dužnosti u Vladi i stranci te iz aktivne politike uopće, izvanrednu konferenciju za novinare održao je i predsjednik SDP-a Zoran Milanović.

"U ovome trenutku nebitni su Sanaderovi razlozi. Bitno je u ovome trenutku da se Hrvatska u jednoj teškoj situaciji našla bez vodstva, bez kormila, bez kapetana koji nije vodio tu posadu, taj brod na dobar način. Međutim, u ovoj krizi potrebna su nova rješenja", rekao je Zoran Milanović.

"Smatramo da su u ovakvoj situaciji, nakon ostavke, naročito nakon ovakve premijerove ostavke koja nije obrazložena baš ničim, zemlji potrebni prijevremeni izbori, potrebno je vodstvo", istaknuo je šef SDP-a.

"Neću reći da je potrebno novo preslagivanje karata, nego novi glas javnosti, novi odabir hrvatskih birača, jer bez toga ovo sve je jedna obična farsa. Bez ulaženja u razloge zašto je netko dao ostavku, to je pitanje pristojnosti, ali u ovom trenutku to nije više bitno pitanje. Time se ne mislimo baviti", rekao je Milanović.

"U SDP-u smatraju da je potrebno novo povjerenje birača. Da su spremni preuzeti odgovornost za Hrvatsku sa svima onima 'koji žele u ovoj teškoj situaciji, ali i kada bi situacija bila normalnija vrijedi isti kriterij: postići dogovor i okupiti snage u ovoj zemlji za treći hrvatski konsenzus'", zaključio je Milanović.

MILANOVIĆU!

Kvarnerić - 01.07.2009
16:34

1. Počisti kukolj i korov iz svoje stranke, jer ga imaš previše, da ti se ne dogodi HDZ. Ima kod vas u SDPu takvih lopina, prikriivenih doduše, ali narodu poznatih. A ima i nekih po Istri inženjera koji su svojevremeno kupovali diplome pa su se ugurali u SDP i sad su dogradonačelnici.

Ivica Gržinić u Pazinu konkretno. A ima ih još...

2. Jesu, Hrvatskoj su potrebni novi izbori, ali izbori da biramo ljude, a ne stranke kao što se to do sada radilo. Zašto? Zato, jer ste vi po strankama svi isti neradnici, pa ste zato i u politici. Zato da se više ne događaju takve situacije u politici da političari izgube jedne izbore, pa se pono-

vo i opet vraćaju, uporno žele doći do vlasti kako bi i oni malo hapali. Ovaj narod je to počeo shvaćati vrlo ozbiljno, pa da se ne dogodi nešto još ozbiljnije. Zato da znamo za koga smo glasali i zato da ga maknemo iz politike na drugim izborima, ako ne napravi ono što je lagao na izborima.

NOVI IZBORI

Stipe - 1.07.2009 16:24

Potrebni su novi izbori, ali takvi da birači sami biraju zastupnike po imenu i prezimenu, a ne da glasaju za one koje će odabrati korumpirana stranačka vodstva.

Ono što su uzeli neka vrata u proračun da bi mogli lakše izaći iz nevolje u koju nas je nesposobno vodstvo dovelo.

Milanoviću reci javno osjećaš li se sposobnim za uspješno vođenje vlade? Mislim da to ti nažalost ne možeš i ne znaš, jedino

ako ćeš prepustiti podpredsjedniku Jurčiću da radi po svojoj savjesti, jer je sigurno da se on ne bi dao ucjenjivati koalicijskim partnerima koji su uvijek neizmjereno gladni vlasti radi punjenja svojih vlastitih džepova.

ZBOGOM IVO SANADERU!

Ivo Matanović, Zadar

Kao grom iz vedra neba, prihvatili smo, dakako s radošću, vijest o neopozivoj ostvici Ive Sanadera, koji je punih 6 godina autohtono, tehnokratski i diktatorski vladao Hrvatskom.

Moramo to odmah čitateljima reći, da je s trona hrvatske oligarhije otišao čovjek kojeg će Hrvati zapamtiti kao velikog varalicu i nacionalnog licemjera. Na vlast je došao pomoću Tuđmanove paradigme, ponajviše, ali i pomoću laži koje je preko javnih medija odašiljao svekolikom hrvatskom puku. Još uvijek se sjećamo „Splitske rive“ i njegovog vatrenog nacionalističkog govora. Tada je drvlje i kamenje svaljivao na komuniste, partizana i pro Jugoslavena Mesića, što smo svi od reda s dušno prihvatili i srdačno pozdravili. Tada nismo niti pomisliti mogli, da pred sobom imamo, osobu u liku „Ostap Bendera“ iz romana ruskih klasika Iljfa i Petrova, autora glavnog junaka svjetskog ruskog varalice, koji su u svojim remek djelima „Zlatno tele“ i „Dvanaest stolica“, napisali i opisali snalažljivost čovjeka varalice i blefera kojemu, u to vrijeme, nije bilo ravna u svjetskoj povijesti. Nu, to je bilo remek djelo za to vrijeme.

Za novo, ovo današnje vrijeme, hrvatski pisci morat će preoblikovati klasičnog Ostap Bendera – u hrvatskog Ivu Sanadera, i

to što prije, to bolje.

Zato, dragi romanopisci, ne propustite ovu prigodu da napišete svjetsko remek djelo. Možda i po tom djelu Hrvati postanu u svijetu još popularniji.

Naime, kada bi se umjetnički Sanadera opisalo realno, onda bi on zaista postao junak svog vremena. Tim više, a što za pisce nije zanemarivo, Sanader je ipak intelektualac i poliglot svjetskog ranga, pa će tako i vrijednost romana o njemu postati svjetski bestseller.

U svakom slučaju, ne treba smetnuti s uma i Sanaderove nastupe u predizbornim nastupima, kako i čime se sve služio.

Ponajčešće glumio je čovjeka kršćanina-katolika, a što je benderovskom vještinom u predizbornoj kampanji prodavao naivnim Hrvatima i Hrvatcima „kao rog za svijecu“.

Potsjećamo vas, tada se je služio svim i svačim, pa i svojom najbližom rodbinom, vlastitom sestrom i bratom, koji su zaređeni – sestra kao Časna, a brat kao Svećenik. Ovo s bratom i sestrom, rekosmo to usputno samo. Ima on daleko više rodbine i znanaca s kojima je šurovao i tržio ih, svugdje tamo, gdje je osjetio da mu to donosi

POČETAK RASPADA

m@lazmijica - 1.07.2009 17:05

I to je vrijeme došlo, da je počeo početak raspadanja pokreta za koji smo svi navijali 1989 godine. HDZ se je morao raspasti nakon osnivanja Hrvatske države, međutim čim su došli do vlasti počeli su cirkusi s pljačkama i otimačinama i to sve po zakonu HDZa. Prokleta im je sve što su opljačkali od naroda koji im je dao glas. Sada je samo pitanje dana kad će početi međusobna koljaža!

političke poene. Pod njegovom palicom u RH Hrvatskoj, svugdje po državnim uredima pa i stranačkim podružnicama svoje stranke, odstranio je slike hrvatskih vitezoza i junaka Domovinskog rata. Zabranio je svim braniteljima da se organiziraju kao civilne udruge i da svoja prava javno mogu tražiti preko javnih glasila i javnih masovnih okupljanja na glavnim trgovima većih gradova. Sve novce iz Fonda hrvatskih branitelja zaledio je i dao pod nadzor svojih poslušnika, primjerice generalu Đuri Dečaku, Tomislavu Merčepu, Josipu Đakiću i drugim niže rangiranim po županijama. Poglavitito je, odmah po dolasku na vlast, zabranio bojovniku Domovinske bojnice i invalidu u kolicima, pukovniku Mirku Čondiću, da javno nastupa. On mu je bio trn u oku, jer je svojom pojavom znao dignuti sve svoje bojovnike i njihove obitelji na noge.

Zato, spominjajući ovo legendarno bojovničko ime u povijesti Hrvata, ponovno ga pozivamo da stupi na političku scenu i da nastavi boj za Domovinu Hrvatsku, koji još, nažalost, nije završen!

Pozivamo takođe i sve hrvatske pučane i državljane Lijepe nam Naše, da puno ne špekuliraju, kako pokopati već napola mrtvog političkog varalicu. On, hvala Bogu odlazi za uvijek i to iz dva razloga. Prvi je, što je duboko „umočio prste u pekmez“, a drugi je što mu je otkrivena bolest raka. Doduše on ovo zadnje skriva od javnosti kao zmija noge, jer ima u planu novo radno mjesto u Brusselu na - visokom položaju

s plaćom od 15 tisuća eura, gdje se misli i kvalitetnije liječiti s takvog položaja.

Zaključimo dakle, da se Sanadera ne smije samo tako razdužiti i dignuti ruke od njega. Njega treba još i sudski procesuirati. Za kriminal, dakako, i ponajviše za neprovedbu Međunarodne konvencije o lustraciji komunističkih kadrova.

Sad il' nikada Hrvati imaju sudbinu u svojim rukama. Ići na nove

izbore i birati hrvatske nacionaliste. Prvo za predsjednika treba birati predsjednika hrvatskog nacionalistu, a ne „građanina“ komunistu i partizana.

Zadar, 1. srpnja 2009. g.

Ivo Matanović

Zamjenik predsjednika
Zdruga udruga hrvatskih
političkih uznika
RH i inozemstva.

NAJVAŽNIJA STVAR JE - SPAS DOMOVINE

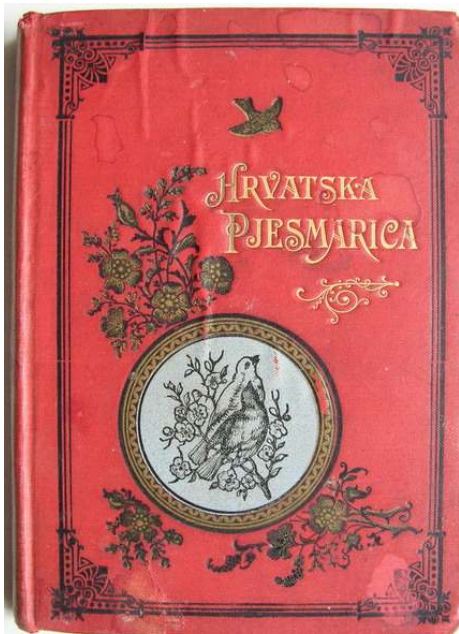
Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Stari Rimljani u začetku samouprave bez kralja i diktatora, nakon proglasa res-pulica-e, po uzoru na političko-pravni sustav medopersijskog svekralja Darija Velikog, organizirali su suživot rimskih građana, malo po malo, kako plemića, tako i većinskog puka, po načelima logičnih odnosa iz čega je, malo po malo, nastao tzv. 'Rimski zakonik'.

Taj Zakonik je bio izliven s potpunim tekstom na brončanim tablama na Forumu, godine 462 pr. Kr., za tribuna Terentius Arsa, koji je uspio do tada uglavljena pravila ponašanja izglasati u Senatu ('Decimviri legibus scribendi', gdje je najvažniji zakon bio 'Jus matrimonim'), izložene na forumu, dvanaest brojčanih tabla, na kojima je bilo ispisano oko sto i deset zakona, koje su pravni povjesničari uspjeli identificirati u napisima mnogih rimskim i latinskih pisaca u ono vrijeme.

Činjenica da je Rimsko pravo, sistematizirano na 12 brončanih tabla bilo izloženo na Forumu, ukazuje da je - već u petom stoljeću, u Rimu bilo dosta pismenih ljudi koji su mogli svojim očima pročitati i

dobro zapamtiti u čemu se sastoji prava i dužnosti, kao i zabrane u postupanju Rimljana. Nije bilo teško zapamtiti nekih preko stotinjak zakonskih propisa, logički sastavljenih i lako zapamtivih, ali se sve svodi na jedno temeljno pravilo u ponašanju svih Rimljana - od Konzula, Tribuna i galamdžija na Rostri (uoči izbora za Senat), na pravilo: Salus Patriae, suprema lex esto! (Spas Domovine, budi temeljnim zakonom!).

U najnovijem političkom ozračju posebno u zemljama koje su sebe proglasile Republikama, Kraljevinama, Vojvodinama, kneževinama

itd, sa - demokratskih sustavom - imamo vrlo mali broj zemalja u kojim se i de jure i de facto demokracija očituje u svim činima i postupcima vodećih ljudi, a kamo li običnih građana. Naime, lakše je davati lekcije iz demokracije u tuđim zemljama, nego li ih prije svega, primijeniti u svojoj zemlji. Bilo gdje, a osobito u suvremenoj Hrvatskoj.

Brojni su slučajevi u kojima rodoljubi koji striktno primjenjuju temeljno društveno-političko načelo (daleko smo od funkcioniranja i funkcionalnosti 'pravne države' i 'vladavine prava') - VLADAVINA NARODA A NE VLADAVINA NAD NARODOM, daju primjer svojim osobnim, obiteljskim, privatnim i osobito - javnim ponašanjem. Za tako nešto, bar u Hrvatskoj nismo ni čuli. Teško je kod nas, naime, i zamisliti nekog Mahatmu Gandhija na kojem od sve odjeće ima samo jedna plahta, u ruci štap, a na nosu male okrugle naočale. Zapamtimo dobro njegov izged!

Teško je zamisliti i društvo s etičkom kralježnicom u kojoj bi djelovala sobom i za primjer drugima, ako ne neka vjerska zajednica, ono bar neko 'privatno udruženje' u kojem bi bilo striktno propisano ponašanje i u privatnom i u jav-

nom životu koje bi se svodilo na jedan jedini pojam: služiti općem dobru do abnegacije.

Iz iskustva znam da je tako nešto, u očima onih koji ne znadu obnašati svoje javne dužnosti ni kad ih narod bira po njihovoj slatkorječivoj glagoljivosti, ne samo teško, nego i opasno biti - čovjek kojem se nema šta prigovoriti, a koji ne može a da ne kaže javno šta mu je na srcu i umu. Takve, iskrene i vjerodostojne ljude 'pojede noć', a u najnovije vrijeme se jednostavno 'zakopaju u šutnju' - ne dopušta im se ni slučajno da se obrate javnosti i kažu ljudima s kakvim hohštaplerima hrvatski narod ima posla i u zadnjih dvadesetak godina.

Takve, obraćenike i samopožrtvovane svjedoke istine, kakav je bio učitelj Mahatme Gnadhija, Lav Tolstoj, svi u društvu odbace, jer - postoji solidarnost među najrazličitijim mafijama koje uvažavaju 'kodeks ponašanja' - drugih mafija. Tolstoja su zbog njegovih točnih, iskrenih i javnih kritika carskog režima ruski carski žbiri totalno izolirali iz društva i doveli u najmučniju situaciju - da živi na svom zemljoposjedničkom imanju u Jasnoj Poljani, sam i uglavnom u društvu svoje žene, koja je i sama bila prisiljena da policijskim doušnicima dojavljuje sve što Lav priča u kući, bilo s njom bilo sam sa sobom.

Napokon, kad je shvatio da je najveća sreća živjeti sam daleko od onih koje poznaš (na žalost najviše po zlu), tako gdje te nitko ne pozna, da možeš - disati punim plućima i mirno odživjeti ostatak svoga života u milosti Božjoj. I kad se je uputio daleko od Jasne Poljane, vlakom, misleći da će na Kavkazu naći mir u duši i iskreno prijateljstvo među običnim ljudima, smrt ga je zate-

kla u vlaku na željezničkoj postaji Ostapovo.

Car je bio i ostao car, a njemu je beskrajno odan bio ruski Patrijarh, koji je zbog kritiziranja cara, izopćio iz Ruske pravoslavne crkve - Lava Tolstoja.

S carem i njegovom obitelji se je dogodilo šta se je dogodilo - Svi su bili postrijeljeni, a ruski Patrijarh je u novoj komunističkoj stvarnosti, našao 'modus vivendi' i sa Staljinom. 'Otečestvenu vojnu' je blagoslovio i ruski Patrijarh kojeg je dao ustoličiti propali pravoslavni seminarist Josif Visarionović Džuašvili, koji je, prema njegovu prezimenu bio - gruzijski židov.

No, u naše dane vodi se vrlo intenzivno vicepostulatura, ne Tolstoja, nego Cara Nikole II.

Takav je svijet u kojem živimo.

A u nas Hrvata?

BOŽE SVETI, BOŽE JAKI, BOŽE SVEMOGUĆI! Ni s Diogenešovim lampašom ne možeš naći ni u laičkim ni u vjerskim redovima umišljenih veličina Božjeg čovjeka koji bi se osjećao i ponašao kao 'najmanji među nama'.

E, fratri, braćo ljudska i božija...

Možda upravo stoga naši političkanti i nisu mogli postati političari, jer - ja tebi - ti meni! - kad se plijen podijeli, onda se mukom muči i podmuklo šuti.

I evo. Samo dva dana nakon Svetkovine Svetog Petra i Pavla, dogodi se u Hrvatskoj nešto novo (pustimo čuda tamo gdje ih ima):

Ivo Sanader je izišao iz politike, nakon što je sve pokušao da bude - Tuđmanov nasljednik u svakom pogledu, a osobito u palamuđenju, kakav je bio onaj Dum Marinov Munuo.

Ne bi Ivo išao dalje u riziku da se njime pozabavi svjetski tisak, da za to nije bilo tvrdih razloga. Jer, nakon što je on mnogo toga prigrabio i u svoje džepove natrpaio, nakon što je, na tipično boljševički način: jedno mislio, drugo govorio, treće radio, četvrtom se nadao a peto držao kao rješenje u slučaju katastrofe - imao je toliko prisebnosti da poslušati prijatelje i da se povuče iz društva u kojemu nitko ne želi ljude s putrom na glavi i osobito - suradnike nečistih ruku.

Ipak se Ivi mora odati priznanje: Kad je osjetio da je postao teški balast za obranu obraza Domovine u svijetu, on je imao snage da shvati i po razumu postupi, kako bi ipak na kraju dokazao da je i njemu spas i ugled Domovine - najveći zakon. Po onoj Demostenovoj (u 'Krunskoj besjedi') 'Efugon kakon - euron ameinon!'. priznao je orbi et urbi da je za budućnost Hrvatske potreban posve drugačiji čovjek od njega - onaj koji je sva jugokomunistička zvjerstva pretrpio, sve shvatio, sve zapamtio i sebe u cjelosti darovao hrvatskoj naciji da je konačno opere od blata što je na lice naše Domovine nabacala sramotna mafija: Mesić, Račan i Sanader.

Od koga je - zlo nije!

DANAS (1.7.2009.) U HRVATSKOJ JE PALA VLADA

Branko Stojković, Bjelovar

Tko je ugrabio našu zemlju?

Premijer Ivo Sanader kada je dao svoju ostavku – kazao je: da je to za njega novi početak. Mislim da bi i za građane ove zemlje (isto tako) mogao biti dobar početak. Izgleda da Sanader izmišlja (neke glupe riječi) samo zato da (bi) suvereni narod učinio podjednako robom, onako kako ga je i predstavljao i vodio. Hrvatsku, u kojoj je očiti pad rada i bruto domaće proizvodnje (BDP-a), su preuzele strane sile. Strani i domaći lobiji nam uvoze hranu. Gotovo, 80-tak % ljudi, od 4,5 milijuna hrvatskih stanovnika, preživljava s najminimalnijim zalihama hrane i novca, dok bogataši dobro žive i zarađuju na jadnim Hrvatima.

Hrvatska je rob kulta ličnosti

Istoga dana navečer u emisiji „Otvoreno“ prvog programa HRT-a, koju je vodila Dijana Čuljak Šelbaj, gosti u studiju su bili: Božidar Kalmeta (HDZ), ministar prometa, Milanka Opačić (SDP), zastupnica u Hrvatskom Saboru, Josip Friščić (HSS), potpredsjednik Hrvatskog Sabora, Vesna Pusić (HNS), predsjednica Saborskog odbora za nacionalnu sigurnost i unutarnju politiku, Ivan Čehok (HSL), zastupnik u Hrvatskom Saboru i potpredsjednik stranke. Sva tri muškarca su odobravalu ostavku Ive Sanadera (HDZ), dok su dvije ženske nazvale Sanadera „kukavicom i bjeguncem“. Pred kraj emisije su se i posvađali.

Pusićeva je kriknula na Friščića i Čehoka i Kalmetu – dečki!

Božidar Kalmeta je kazao da je istina da je za 7 % pao BDP-e, a da je

u ovoj globalnoj recesiji to normalno, jer su se u njoj našle i druge zemlje. Vesna Pusić mu je odgovorila, da ova vlada nije bila socijalno osjetljiva za narod i da ju nije zanimalo kako ljudi žive. Kalmeta se je izderao na Pusićku: „Kakav ste vi politički faktor u ovoj zemlji, ako dobijete 2 % glasova na izborima, uhvatili ste Boga za bradu.“ Pusićeva je na to odgovorila: „Pobjegao

vam je premijer. Jadranka Kosor je sjena Ive Sanadera, ona će raditi kao i on, iako je predložena za premijerku.“

Otvara se novo poglavlje

Milanka Opačić je pitala: "U što su utrošeni podignuti silni krediti?" Josip Friščić se je osjetio prozvanim, pa se je i on stao opravdavati – da krediti su uloženi i da nitko kredite nije zajeo i zapio. On je htio reći da nije sve prošlo kroz „dupu“ birokracije. Međusobno su se tu u studiju uglavnom optuživali. Friščić je između ostalog kazao da je barem 4 milijarde eura otišlo na troškove rata – stambena zbrinjavanja, mirovine i kuće, ... itd. Žene u borbi protiv muškaraca su naznačile da se HDZ-e raspada, kao i njihove koalicijski partneri HSS i HSL. Kalmeta je nervozno odgovorio da u HDZ-u nema frakcija niti je ikada bilo. Da je Ivo Sanader zaslužan što je HDZ-e iz nacionalističke stranke pretvoren u konzervativnu.

Put do uništenja

U narednih nekoliko mjeseci bit će zanimljivo u Hrvatskoj. Jer, isto tako, prethodit će novi izbori i doći će do promjene nekih ljudi u politici. Bilo je zanimljivo vidjeti u TV emisiji „Otvoreno“ Vesnu Pusić i Milanku Opačić, kao neke primjere. One su na svojim rukama imale brojno prstenje i narukvice, kao i oko vrata lančice. Za te dvije „kruhobrižnice“ nema krize i nei-maštine. Iz pulskog studije javljalo se direktno u TV emisiju „Otvoreno“ Ivan Jakovčić (IDS). On je htio reći da je politika služenje narodu, a ne obrnuto. U emisiji je bilo i riječi o predsjedničkim izborima, na što je Milanka Opačić kazala da će SDP-e 12. srpnja, izabrati svog kandidata. Dok razne brige pritišću Hrvatsku, politički demagozi gledaju samo – kako da se uhljebe.

Ivo Sanader: „Odredio sam svoje vrijeme za druge“

U hrvatskom proračunu nedostaje oko 15 milijardi Kuna. U državi dnevno ostaju brojni Hrvati bez posla. Ivo Sanader je obećao da će Republika Hrvatska do 2007. biti članica EU-a. Pregovori su propali. Lisabonski ugovor nitko nije rastumačio narodu. Slovenska blokada i dalje traje. Ivi Sanaderu, iako se je prisilno smješkao, na licu se vidjelo da sve teže to podnosi. U svojoj ostavci Sanader se je „isto“ opravdavao – da je šest godina premijer Vlade i deset godina na čelu stranke HDZ-e, koju je poslije Tuđmanove smrti i gubitka vlasti 2000. godine izvukao. Sanader je HDZ-e preimenovao u Europsku narodnu stranku. Rekao je da je u politici već 20 godina, i da sad odlazi. Ivo Sanader je potpuno općinio Hrvate, a na kraju ih je podlo prevario. Bivši premijer se je dobro okoristio vlašću i dobro osigurao svoju obitelj.

OSNOVANA JE ULJUBBENA HRVATSKA VLADA

Na temelju čl. 7. i 22. Statuta i odluke Skupštine održane dne 6. lipnja 2009., Skupština Hrvatskoga uljudbenog pokreta, Udruge za zaštitu prava građana iz Zagreba, na sjednici održanoj dne 20. lipnja 2009. donijela je sljedeću

ODLUKU

O OSNIVANJU ULJUBBENE HRVATSKE VLADE

Članak 1.

Osniva se Uljudbena Hrvatska Vlada kao radni ustroj Hrvatskoga uljudbenog pokreta iz Zagreba u svrhu poticanja demokratizacije hrvatskog društva.

Radovan Smokvina, dipl. ing.

Članak 2.

Uljudbena Hrvatska Vlada djeluje u sljedećim oblicima rada:

- suraduje s prosvjednicima, koji prosvjeduju zbog nanesenih ih nepravdi od strane državnih tijela, uprava i poslovdstava trgovačkih društava, te formalnih ili neformalnih društvenih skupina i pojedinaca, koji ugrožavaju njihova građanska, ustavna ili zakonska prava,
- daju prijedloge nadležnim državnim tijelima, kao i tijelima trgovačkih društava u svrhu uklanjanja negativnosti i nezakonitosti u hrvatskom društvenom i političkom životu,
- izdaje priopćenja o pitanjima koja se razmatraju na njenim sjednicama.

Skupština Hrvatskoga uljudbenog pokreta donijet će Pravila za rad Uljudbene Hrvatske Vlade, i to prije nego li ona počne s radom.

Članak 3.

Uljudbena Hrvatska Vlada ima 13 članova, od toga jednog predsjednika, tri dopredsjednika i devet ministara.

Članak 4.

Članovi Uljudbene Hrvatske Vlade su:

1. Tomislav Dragun, predsjednik
2. Radovan Smokvina, dopredsjednik
3. Diana Majhen, dopredsjednica
4. Tomislav Nürnberger, dopredsjednik
5. Vladimir Biondić, ministar za provedbu projekta „Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata“
6. Lovorka Dragun Mirković, ministrica za provedbu projekta „Dani slobodne knjige“
7. Marko Frančišković, ministar za hrvatsku povijesnicu
8. Hrvoje Mirković, ministar za provedbu projekta „Izborne prosudbe“
9. Leo Pločkinić, ministar za suradnju s državnim i upravnim tijelima BiH
10. Mladen Schwartz, ministar za uklanjanje boljševičkih tragova iz društvenog života RH
11. Branko Stojković, ministar za suradnju s državnim i upravnim tijelima RH i vjerskim zajednicama
12. Vjekoslav Škreblin, ministar za pitanja korupcije i ostalih oblika društvenog kriminala u RH
13. Šime Tolić, ministar za obnovu hrvatskog duha među Hrvatima u cijelom svijetu

Članak 5.

Mandat članova Uljudbene Hrvatske Vlade iz čl. 4. ove odluke traje pet godina.

Članak 6.

Članovi Uljudbene Hrvatske Vlade ne mogu ni na koji način biti smijenjeni ili isključeni iz njena djelovanja.

Članak 7.

Ova odluka primjenjuje se sljedećeg dana od dana donošenja.

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

HRVATI U DIJASPORI (A NE U ISELJENIŠTVU!) TRAŽE SVOJA PRAVA

mr. sc. Dragan Hazler, dužnosnik u raznim dijasporskim institucijama i udrugama, Basel, Švicarska

Uvodne pripomene i osvrti na njih

Obzirom, da većina hrvatskih zakona i strateških dokumenata bivaju loše formulirani i još lošije sprovedeni pa se neke od njih, gdje je to moguće naknadno krpari, preinačuje, dopunjuje i čak zamjenjuje, a gdje to nije moguće kao na primjer loša privatizacija, ZERP, banke, INA, prekomjerno zaduživanje... ostaju trajni „Damoklov mač“ iznad glava nedužnog Hrvatskog naroda s prijenosom na potomstvo, kao na primjer enormno zaduženje Hrvatske.

Da se ne bi slično kao sa zakonima dogodilo s „Pripremljenim strateškim dokumentom“, a tiče se i nas Hrvata u dijaspori (ne u iseljeništvu!) i u susjedstvu (ne u Regiji ili Regionu!), osjećam potrebnim napisati jedan preventivni osvrt na „Pripremljeni strateški dokument“.

Obzirom, da ne posjedujem taj „Pripremljeni strateški dokument“, a radi se i o mojoj koži i o koži mojih hrvatskih sunarodnjaka u dijaspori poslužiti ću se donekle prilogom Zorana Kresića iz Večernjaka, kojeg navodim u cjelosti, da bih mogao barem, polazeći od njega i o njemu raspravljati, ako već ne o Sanaderovom „Pripremljenom strateškom dokumentu“.

Sanaderov „Pripremljeni strateški dokument“ je promičbena taktika?!

Ako Sanaderov „Pripremljeni strateški dokument“, nije samo predizborna promičba (čak i u tom slučaju) najnormalnije bi bilo, da se nacrt toga dokumenta objavi, da na njega Hrvatska dijaspora i autoktoni Hrvati u susjedstvu (nepotrebno i štetno zvanom „Regija ili Region“) stave svoje primjedbe, promjene, dopune... jer se „Pripremljeni strateški dokument“ odnosi:

- na Hrvate u dijaspori,
- na Hrvate u BiH i
- trebao bi se odnositi na Hrvate u tzv. Vojvodini i Boki Kotorskoj

RH svake godine izdvaja desetke milijuna kuna za Hrvate izvan RH, posebno mjesto imaju Hrvati u Bosni i Hercegovini

skoj i Beloj krajini jer su Hrvati na tim prostorima autoktono starijinsko stanovništvo, a ne došljaci, useljenici poput Roma, Vlaha i Srba u Hrvatskoj...

Slijedi Kresićev prilog, a iza njega osvrt, kao preventiva za strateški dokument:

„25.06.2009./23

EKSLUZIVNO

Pripremljen strateški dokument, kojim se trebaju ojačati veze izvan RH - Hrvati u BiH i iseljeništvu postaju prioritet Hrvatskoj.

Autor: Zoran Kresić

Republika Hrvatska odlučila je napraviti radikalni zaokret prema Hrvatima izvan države, uključujući Hrvate u BiH, uspostavljajući institucije koje će biti zadužene za jačanje odnosa u svim područjima - od gospodarstva, medija, lobiranja do izravne suradnje, ekskluzivno doznaje Večernjak. U dokumentu o strategiji odnosa RH prema Hrvatima izvan RH, kojemu je Večernjak u posjedu, predviđa se utemeljenje zasebnog ureda Vlade RH za Hrvate izvan Hrvatske te vijeća Vlade za Hrvate izvan RH kojim bi predsjedao ministar vanjskih poslova i europskih integracija.

Zakon

Sve to zaokružiti će se u zakonu o odnosu RH i Hrvata izvan Republike Hrvatske koji se treba donijeti u Hrvatskom saboru. Nakon što je 2000. godine ukinuto ministarstvo za odnose s Federacijom i BiH, prvi put nakon

desetljeća Hrvatska donosi strateški dokument kojim će se unaprijediti odnosi s Hrvatima izvan domovine, od čega je jedan od važnijih dijelova lobiranje i suradnja s Hrvatima u BiH.

„Hrvatski narod u BiH jest konstitutivan, suveren i jednakopravan narod BiH. Razmjerno prijeratnom broju svojih pripadnika, hrvatski je narod u BiH pretrpio najveća stradanja od srpske agresije na BiH i etničkog čišćenja. Interes RH jest unaprjeđivati dobrosusjedske odnose s BiH i podupirati BiH na putu europskih

integracija. Povezivanje s Hrvatima u BiH, potpora njihovom povratku i ostanu u BiH te očuvanje njihove pune jednakopravnosti od strateškog su interesa za RH.

Stoga će RH, slijedom svoje ustavne obveze, ali i obveze koja proistječe iz Daytonskog mirovnog sporazuma, u suradnji s međunarodnom zajednicom učiniti sve kako bi Hrvati u BiH očuvali svoj ustavni status", navodi se u strategiji. Pri tome se precizira da će se suradnja usredotočiti u oblastima vanjske politike prema kojoj 'položaj Hrvata izvan RH jest jedan od prioriteta vanjske politike RH'. Utvrđuje se da RH i Hrvati izvan RH 'čine jedinstven hrvatski kulturni prostor'.

Demografija

Potaknut će se i suradnja u oblasti obrazovanja s Hrvatima izvan RH, kao i u oblasti gospodarstva.

- Hrvati izvan RH mogu imati važnu ulogu u povezivanju RH s međunarodnim tijekovima robe i kapitala, što bi, prema strateškom okviru i strategiji održivog razvoja RH, trebalo, uz ostale učinke, rezultirati i porastom BDP-a, navodi se u strategiji. U tu svrhu Hrvatska će izgraditi poslovnu mrežu te sustavno stvoriti adresare povratnika, gospodarstvenika te ulaganja u RH. Bitne oblasti suradnje su i u demografskom oporavku gdje će Hrvatska potaknuti povrat i napose utjecati na smanjenje odljeva mozгова. Pri tome je iznimka BiH u kojoj će se potak-

nuti ostanak i povratak prognanih Hrvata."

Preventiva za Sanaderov „Pripremljeni strateški dokument“

Da bi ovaj dokument bio što je moguće bolji potrebno ga je u nacrtu objaviti za sve Hrvate da ga se preventivno prouči, dopuni, izmijeni. Ta preventiva je potrebna jer je Hrvatska europski rekorder po stvaranju ishitrenih i loših zakona. K tomu valja dodati, da je

Dr. Franjo Tuđman s hrvatskim iseljenicima u Canberri, Australija, 1995.

nemoguće, što znači i neispravno stavljati u isti Sanaderov „Strateški dokument“ Hrvate u BiH, koja je njihova domovina i država s Hrvatima u dijaspori cijelog svijeta, kojima je domovina i država, ona država, u kojoj su rođeni, gdje žive i podliježu svima zakonima te države domadara.

K tomu valja već na početku ove „Preventive za strateški dokument“ otvoreno reći, da se je upravo premier HV, Dr. Ivo Sanader pokazao kao Hrvat po mjeri Vesne Teršelić, Zorana Pusića, Žarka Puhovskoga i Milorada Pupovca..., a ne po mjeri hrvatskih nacionalnih potreba i napredka, kako u

domovini tako i u hrvatskoj dijaspori.

Hrvatska dijaspora je na najnižoj razini zanemarenosti, odkad postoji. Upravo za vladavine premjera Dr. Ive Sanadera su odnosi Republike Hrvatske prema Hrvatima u dijaspori pali na najnižu razinu, odkad postoji Hrvatska dijaspora. S tim padom je započeo komunist Ivica Račan (ukinuo je Ministarstvo za hrvatsko iseljništvo...), a Sanader ga nije povratio, nego je u zanemarivanju Hrvatske dijaspore išao još dublje, tako da su danas Hrvati u tuđini najzanemarenija dijaspora u usporedbi sa svima dijasporskim narodima Europe. U Hrvatskoj se čak javno raspravlja o ukidanju prava glasa za Hrvate u dijaspori, a istovremeno se petokolonaškim Srbima u Hrvatskoj, koji su razarali Hrvatsku daje dvostruko pravo glasa i podilazi im se na svima segmentima njihovog srbovanja u Hrvatskoj.

Mi Hrvati u dijaspori smo jedini dijasporski narod, koji moramo plaćati HTV pristojbu u domovini, što je jedinstven slučaj među svima dijasporskim narodima Europe, a vjerojatno i čitavog svijeta.

Hrvatska djeca u dijaspori gledaju dječje programe sa Srbske televizije, koja emitira 24-satni program za srbsku dijasporu u cijelome svijetu, dakako besplatno. Naime, u svima europskim državama plaća se samo jedna TV pristojba, a može se gledati na desetke programa iz drugih država. Samo je HTV iznimka, koja nam uskraćuje više od polovice dnevnog emitiranja i uskratila je hrvatskoj djeci u dijaspori sve, baš sve emisije za djecu. Sramot-

no, žalosno, uvrjedljivo i nacionalno problematično. Doduše, RH troši dosta novaca za Hrvatske dopunske škole u dijaspori, ali učiteljice imaju najveći problem s odstranjivanjem srbskog jezika i izraza kod učenika, koje izraze uče hrvatska djeca u dječjim emisijama sa SRT-a (CPT-a).

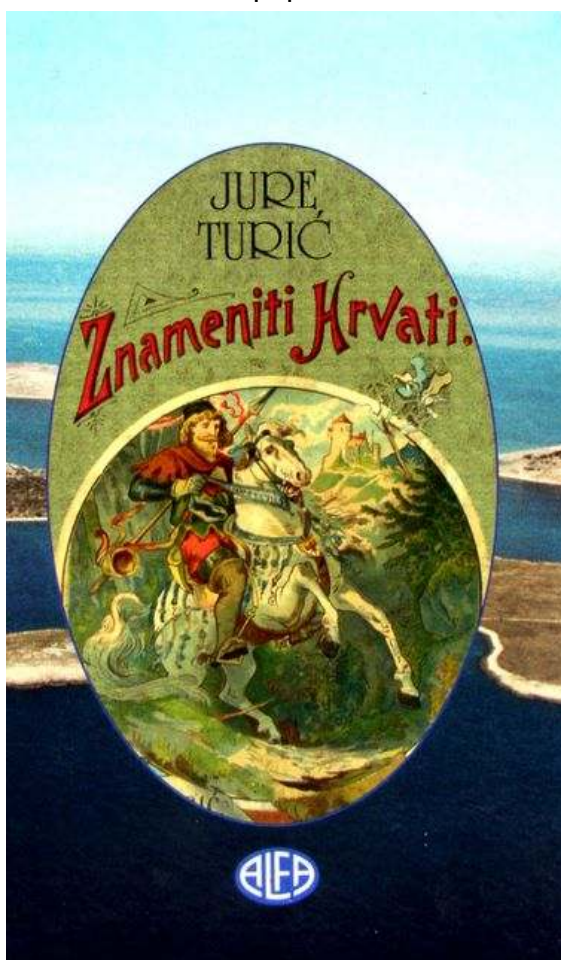
Hrvatska dijaspora šalje u Hrvatsku oko tri milijarde Eura godišnje

Zanimljivo je pripomenuti, da Hrvati iz dijaspore, unatoč maćehinskog odnosa Republike Hrvatske prema njima, šalju godišnje oko 3 (tri) milijarde Eura u Hrvatsku, što je najveći čisti devizni priliv u blagajnu Republike Hrvatske. Iz „zahvalnosti“ komunistički sekretar SDP-a drug Zoran Milanović se bori za ukidanje prava glasa za Hrvate u dijaspori, a nismo osjetili, da mu se premier HV, Dr. Ivo Sanader suprostavlja na tom polju.

Evo još jedne „sitnice“. Premijer HV, Dr. Ivo Sanader, dakako po nalogu Slovenke Vesne Teršelić ruši posmrtno obilježje najistaknutijem branitelju Hrvatske od četničkih pokolja Juri Francetiću u Slunju i ponajvećem hrvatskom književniku Mili Budaku u Svetom Roku, a istovremeno se njeguje na tisuće spomenika četničko-fašističkim zločincima i komunističkim zločincima u Hrvatskoj. Na primjer spomen-kosturnica u Veljunu, u kojoj su strijeljani četnički zločinci, koji su 5. svibnja 1941. poklali 8-članu hrvatsku obitelj Jose Mravunca, mlinara na Korani u Hrvatskom Blagaju. Ta mlinica i kuća se raspadaju od zuba vremena, a spo-

men kosturnica četničkim (i komunističkim!) zločincima u Veljunu se njeguje i obnavlja. Zašto ministar kulture, gosp. Božo Biškupić ne obnovi spomen kuću od prvih žrtava četničkog pokolja u Hrvatskoj i grobnicu poklane obitelji Mravunac????!!!

Mi Hrvati u dijaspori, ne tražimo ništa drugo, nego da nam se zakonski institucionaliziraju sva prava, kakova imaju petokolonaški Vlasi i Srbi u Hrvatskoj. Slijedi nastavak iza pripomena!

Nekoliko jezikoslovnih pripomena prije rasprave o strateškom dokumentu

Mi Hrvati u tuđini nismo iseljenici, nego ekonomski emigranti, politički emigranti, bjegunci, prognanici, specijalizanti i znanstvenici bez mogućnosti povratka, pomorci na tuđim brodovima pa čak i avanturisti. Najmanji broj nas Hr-

vata u tuđini smo iseljenici u pravom jezikoslovnom i pravnom značenju toga izraza, a čak kad bismo i bili iseljenici takvima se mogu smatrati samo neposredni došljaci za svoga života, a već njihovi potomci rođeni u državi domadaru nisu više iseljenici. Ni jedna država osim Hrvatske ne naziva svoje sunarodnjake u tuđini iseljenicima, iako stvarnih iseljenika imaju više nego Hrvatska.

Svi, mi Hrvati u tuđini, neovisno o načinu dolazka i naši potomci nismo iseljenici niti u iseljeništvu, nego smo Hrvati u dijaspori ili rasijanosti, odnosno Hrvati izvan države Hrvatske. Najtočnije izraženo zbirnom sintagmom: Hrvatska dijaspora ili Hrvati u dijaspori.

Hrvatskim jezikoslovnim čistuncima smeta grčki izraz dijaspora, koji znači rasijanost općenito, a u našem slučaju rasijanost Hrvata po svijetu pa se postavlja pitanje, zašto ih smeta dijaspora, a ne smetaju ih nepotrebni turcizmi kao na pr. maramica, marama i marametina, umjesto prekrasnih hrvatskih riječi: rubčić, rubac i rubača. Ne smetaju ih „pare“ pored divnih hrvatskih izraza: novci, novčići, kune i banice. Isto tako ih ne smeta izbacivanje i napuštanje hrvatske riječi slador, sladiti, sladko, nego rabe turcizme šećer, šećeriti, šećerno (?)... Smeta ih grčki internacionalizam dijabetes, a ne smeta ih turcizam u izrazu šećerna bolest.

Ti isti čistunci u hrvatskome jeziku usvajaju bez protivljenja pogubne izraze „Regija i Region“ umjesto susjedi ili susjedne države... „Regija ili Region“ su inačice za održanje i obnovu najgoreg izdanje i trajnog obstanka Jugoslavije (Srboslavije) pod nazivom Regija ili Region.

S takvim hrvatskim jezikoslovnim čistuncima, koji su protiv najbo-

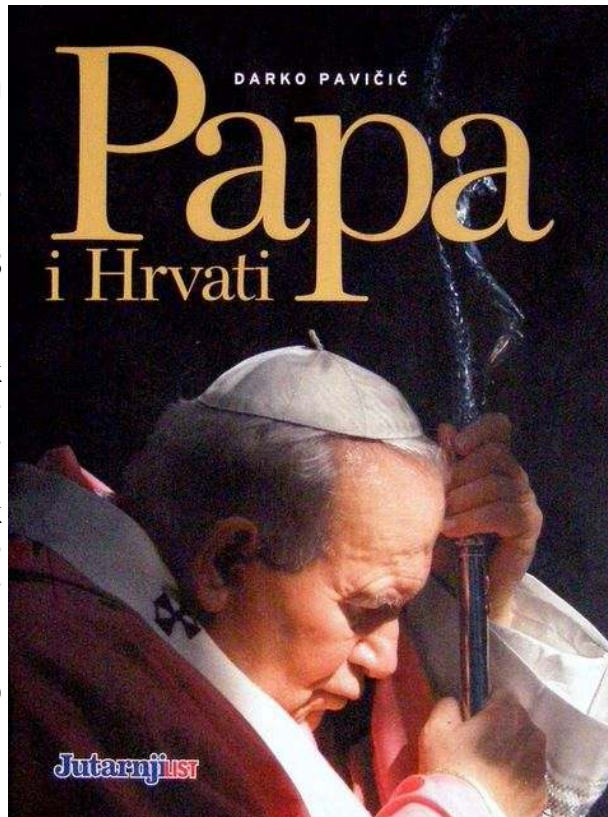
ljev izraza „dijaspora“ za Hrvate u tuđini je jalovo raspravljati, a ovdje je to učinjeno iz osobnih i domoljubnih načela, s namjerom da se pravilno poslažu kockice u hrvatskom jezikoslovnom mozai-ku Zakona o HD.

Pojam dijaspora nije iz prko- sa prema neispravnom poj- mu iseljenišvo

Grčku riječ dijaspora, nemajući svoje uveli su Židovi u Akadskom (Babilonskom) progonu oko 500 godina prije Krista i dijaspora ih je spasila sve do danas. S vremenom je dijaspora međunarodno priznata kategorija i ima čak jači značaj, nego pojam nacionalna manjina. Status dijaspora je jamčevina za obstanak neke narodne skupine rasijsane u tuđini, a pojam iseljenišvo nema baš nikakvog uporišta za svoj obstanak, nego je useljena skupina nekog naroda, pravno i sudbinski određena za denacionalizaciju, integraciju i asimilaciju u novu naci-ju. Iseljenišvo/useljenišvo su tuđinci za poboljšanje demogra-fije u državi domadaru. Primjerice, nakon najvećih napuštanja Hrvatske (za vrijeme srbokomu-nističke Jugoslavije), danas ima prema službenoj statistici manje Hrvata u dijaspori, nego ih je bilo 1962/63. kad je Vječeslav Holjevac obrađivao Hrvate izvan domovine. Progutala ih je dena-cionalizacija, integracija i asimila-cija plus nebriga Republike Hr-vatske za dio svoga naroda u tuđini.

Dijaspora je međunarodno priz-nata kategorija za označavanje naroda u takvom statusu i jamči

mu obstanak (primjerice Židovi!), a iseljenišvo nema baš nikakvu međunarodno priznatu pravno kategoriju, koja bi mu jamčila obstanak, nego baš suprotno. Iseljenik/useljenik je narodna masa za (ponavljam): denacio-nalizaciju, integraciju i asimilaciju (DIA) u narod države domadara. Primjeri za to su ne samo sve

američke države, nego i države Zapadne Europe. U Francuskoj, u Švicarskoj, u Njemačkoj... mo-že se biti samo kao stranac ili kao „DIA“ Francuz, Švicarac, Ni-jemac... Zapadne zemlje nemaju problem nacionalnih manjina kao Hrvatska i susjedne države, koje su si taj problem uzajamno stvo-rile i prave od njega kult.

Dakle, Sanaderov „Pripremljeni strateški dokument“ se mora ba-viti Hrvatskom dijasporom, a ne Hrvatskim iseljeništvom. U nje-mu se mora točno znati, što je Hrvatska dijaspora, odnosno Hr-vati u dijaspori i treba se baviti samo Hrvatima u dijaspori kroz oblike, da Hrvati mogu trajno

ostati Hrvati. Ima za to više mo-dela kao na pr. a) židovski b) švicarski, c) dvostruko državljan-stvo, d) mađarski (iskaznice sva-kom Mađaru u dijaspori)...

Hrvati u BiH nisu dijaspora

Već je naprijed rečeno, a ponav-lja se radi značaja: Hrvati u BiH, u tzv. Vojvodini (napose u Srije-mu do Zemuna), u Boki Kotor-skoj pa i u Bijeloj krajini (slov. Beloj krajini) nisu dijaspora, ne-go su starosjedilački narod s od-govarajućim pravima, za koja se mora RH brinuti barem toliko, koliko se brine za status i prava petokolonaških Vlaha i Srba u Hrvatskoj.

Iz toga temeljnog razloga, ne može Sanaderov „Pripremljeni strateški dokument“ biti sveobuhvatan i jedan za sve Hrvate iz-van države Hrvatske jer: Hrvats-ka dijaspora je jedna kategorija, koja je čak u sebi jako složena, a Hrvati starosjeditelji u susjednim državama su drugčija i sebi svoj-stvena kategorija. Molim, NE U REGIJI ILI REGIONU jer je to po Mesiću uvedeni pojam za naj-strašnji oblik Jugoslavije.

Hrvati u dijaspori moraju vi- djeti „Pripremljeni strateški dokument“

Radi se o brojnim neriješenim pitanjima između države Repub-like Hrvatske i Hrvata u dijaspori, s kojima se mora usuglasiti Re-publika Hrvatska i Hrvati u dijas-pori.

Besmisleno je raspravljati o Sa-naderovom „Pripremljenom stra-teškom dokumentu“ raznim na-gađanjima. Taj dokument prije usvajanja od Hrvatskog (državnog) sabora mora proći kroz sve oblike rasprave u redo-vima Hrvata u dijaspori.

FAŠISTIČKO-ANTIFAŠISTIČKI STIL STOLJEĆIMA PROTIV HRVATA

dr. sc. Ilija Barjašić, Pokret za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta – Život, Zadar

Hrvati su stoljećima žrtve okupatora i njihovih pomagača. U jednom vremenu okupator se pojavi pod nazivom fašizam drugi put antifašizam samo da bi zavarao s nazivom i stilom, ali ne i sadržajem. Okupatori su kulminacija zla za onog koga porobe. U prošlom stoljeću fašizam kao ideja zaživio je u Italiji, što asocira na talijansku riječ fascio koja u prijevodu na hrvatski jezik znači snop pruća, s tim što su tvorci ideji fašizma u sadržaju dodali da bi Talijani trebali biti složni kao okupatori pri osvajanju tuđih teritorija. Slično su se po formi i ostali okupatori pripremali a imali su svi isti - jednaki cilj.

Tako su Hrvate pljačkali Mongoli, Mlečani, Turci, Talijani, Francuzi, Austrijanci, Mađari, Srbi, Slovenci i dr... Mlečani su, preko i uz pomoć Vatikana i križara dok su išli prema Jeruzalemu čuvati Isusov grob, okupirali Zadar i hrvatska područja.

Nijemci opet kao okupatori udruženi skupa s Talijanima i Japancima osvajali su pod nazivom nacional-socijalizma. Dok Rusi, Srbi i drugi pod nazivom antifašizma - socijalizma osvajali su i pljačkali teritorije drugih naroda koliko su mogli.

Između ostalih prikladno formiranih naziva za porobljavanje, Hrvatima su se oba ta naziva (fašizam i antifašizam), stavila kao teret kojim sotona i danas opterećuje mlade Hrvate. Prema samom kazivanju fašističko - antifašističke mašinerije, fašističko-antifašističko porobljavanje u Hr-

vatskoj pod tim nazivom počinje negdje još od 1918. godine.

Ako su pod tim fašističko - antifašističkim nazivima neki narodi osvajali tuđe teritorije, što je istina: koga su to Hrvati okupirali i eksploatirali i kada, naročito kada se zna da je Hrvatska bila puno veća po površini teritorija 1918. - 1945. godine nego sada nakon rata sa Srbijom 1990. - 1995. godine. Otkuda tolika drskost prema hrvatskom biću dok ga se obezglavljuje - eksploatira prije i sada, dijeli na fašiste i antifašiste, i tako tendenciozno iscrpljuje naivan i nepismeni narod, kojem je već prešlo u naviku međusobno iscrpljivanje gdje nema pobjede. Kroz povijest uvijek je treća nepozvana fašističko-antifašistička strana zavađala Hrvate, potom bi ih okupirala i eksploatirala, što čini dosta uspješno i danas, a Hrvati kao grogi međusobno se optužuju i uništavaju bez ikakvog opravdanog razloga, stvaraju se podvajanja i tako urušava hrvatsko biće.

Po stvaranom razlogu, Hrvate bi najprije obezglavljivali potom kao sluge uglavnom nesložne i neod-

lučne eksploatirali. Tako obezglavljeni nisu se znali braniti od fašizma ili antifašizma, ni onda kada su fašisti složno i najokrutnije ponižavali hrvatski narod i osvajali hrvatski teritorij, ni onda kada se pod nazivom antifašizma također eksploatiralo Hrvate i urušavalo Hrvatsku, što se čini i danas čak i više u odnosu na neke okupatore iz prošlosti.

Zato i danas bi za Hrvate trebala biti životna pitanja, što se sve Hrvatima događalo dok su bili nesložni, koliko je žalosti bilo kada se razbijalo hrvatsko biće, komu je stalo do toga da se razbija, ako se zna da zlo razbija JEDNO, a dobro čuva JEDNO (cjelinu)? Činjenica je da su generacije Hrvata nastradale spletom okolnosti, iz neznanja, kao žrtve fašističko - antifašističkog osvajanja i eksploatiranja. Kakvi su ti „Hrvati“ koji i danas očit i najmlađu generaciju Hrvata smućuju i dijele na fašiste i antifašiste, makar ni jednim drugima nije do osvajanja tuđih teritorija. Što hoće ti zahrđali Hrvati, produžene ruke zla, produžene ruke fašističko-antifašističke zavjere. Valjda da ni ova generacija Hrvata nema pravo na život kao generacija, kao i puno generacija Hrvata kroz prošlost. Zna se da se zločinac vraća na mjesto zločina i po mogućnosti da i dalje čini zlo. Ipak, danas ohrabruje činjenica što su Hrvati više spoznali, poučeni po teškim posljedicama koje je uzrokovao fašizam i antifašizam koji su i kao stilovi okupatora silno narušili hrvatsko biće. Hrvati trebaju biti odlučni, okrenuti se budućnosti i životu, a ostaviti sve zablude kao pouku, u ime općeg, hrvatskim slijepcima treba pomoći, kao takvima po njihovoj sudbini, ukazati da ne mogu biti ni odgovorni ni vođe.

Dok zdravim, ozbiljnim Hrvatima treba biti jasno da su odgovorni radi općeg dobra, da je samo individualno - egoistička orijentacija pogubna za obitelj, sela, gradove - jedan narod u cjelini.

Zašto toliki krediti? Što to znači dovoditi u zabludu Hrvate da mogu živjeti od nerada, nije li to po novom fašističko - antifašističkom modelu prikladnom za ovo vrijeme, dok se očito podvaja i slabi hrvatsko biće. Nije li to fašizam i antifašizam na terenu koji prijete drugim stilom glavama Hrvata. Što to znači kada katolički biskup ističe kako u Hrvatskoj više vrijedi prst politike (nadamo se da je mislio bizantske) nego šaka... Što znači da vladari u Hrvatskoj i danas po modelu srpskog okupatora Hrvate (u emigraciji) dijele na fašiste i antifašiste? Što to znači da pojedinci u vladi parlamentarne stranke u Hrvatskoj dijele na fašističke i antifašističke? Dakle, istina tako tendenciozno dijele samo zahrđalo-onesviješćeni Hrvati, koji će ubuduće biti više po-

uka, ali i kraj svim njihovim prevarama i demagogijama.

Zastupnici smrti doista sebe preko fašističko-antifašističke koalicije demonstriraju i međusobno supportiraju, ali kao da se u svojem orgijanju i agoniji i natječu koja će strana nanijeti više stradanja i patnji hrvatskom narodu. Doista se preko njih zlo demonstrira i sigurno nisu toga svjesni, sudeći zdravim razumom.

Zato ubuduće biografija pojedinca i njegova djela neka budu viza kada su u pitanju važni i odgovorni poslovi u društvu, kao što to rade svi kulturni narodi. Demagozi su žarište nereda ponajprije iz sebe i za sebe, potom tendenciozni i zlonamjerni prema drugim zdravim bićima. Svojom propagandom su za individualno - egoističko kao sam Lucifer. Tu su oni navikli zbog svojih i po svojim materijalnim bogatstvima, tako prenoseći zarazu na druge - ako on može, mogu i ja imati avion umjesto pješaćiti, i to je kao hit

ukrasti avion, po tom se navikne na bestemeljnost, gubljenje životnih principa, uvjeta i navika za opće, pa ispadne da sam radi protiv sebe i drugog, zaveden, a što se i danas podržava i širi u svijetu. Dakle, riječ je o fašističkom i antifašističkom izdvajanju i odvajanju, pomoću svoje baklje, od izvora života, umjesto skupa što je garancija za individualno. Inverzijom, to izdvajanje pojedinca samo zbog sebe je, kako u kojem narodu, uhvatilo maha, začetak i početak udaljavanja od bitnog. Danas u Hrvatskoj ti individualni hirovi pojedinaca i dalje narušavaju opće, čak slave fašističke i antifašističke uzroke i posljedice kao uzor i pobjedu, ne shvaćaju to kao opomenu. Kao da znaju da je čovjekova vrlina i mana što se može navikavati kako na dobro tako i na zlo. Danas se sve vidi na terenu kada je u pitanju hrvatski narod kao žrtva - što je posljedica fašističko - antifašističke zavjere.

DE GAULLE I FAŠIZAM

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U izdanju najelitnije izdavačke kuće u Francuskoj 'Gallimard', ponovno su tiskanu memoari generala de Gaulles (Charles de Gaulle: 'MEMOIRES', izd. Gallimard, 2000. god). U tim uspomename vođe Slobodne Francuske koji je vodio otpor okupatoru iz Londona i vratio se je na tlo Francuske tek nakon iskrcavanja Saveznika u Normandiji, svatko može doznati, da je de GAULLE otvoreno i nepomirljivo MRZIO TITA iz više razloga, kako stoga što je u ratu dao poubijati vođe pokreta otpora i na srbijanskoj i na hrvatskoj strani, a osobito kasnije kad je Tito slao instruktore, oružje i novac pobu-

njenicima po francuskim kolonijama da ubijaju - francusku vojsku.

Kad je Tito, u rujnu 1947, poslao Kardelja i Đilasa na osnivački sastanak Kominforma u Poljsku, Đilasa je napao vođu Komunističke partije Francuske Maurice Thoreza zbog toga što, poslije izгона Nijemaca iz Francuske, nije dao ubiti generala de Gaulle-a i osvojiti vlast u Parizu. Thorez je bio zaprepasten takvom reakcijom i po povratku u Pariz o tome je izvijestio generala de Gaulle-a koji je shvatio što je to čudovište u stanju učiniti da bi se domogao vlasti.

Ne samo da je general De Gaulle, dok je bio na čelu Republike Francuske, osobito nakon donošenja

'Ustava Pete Republike Francuske) 1958 do 1969, nije mogao ni smisliti da bi imao ikakve odnose s Titovom vlašću, nego je dao punu slobodu djelovanja hrvatskim nacionalistima. Predstavnicima HOP-a bili su primljeni i u francuskom Ministarstvu vanjskih poslova.

No, u vrijeme građanskog rata u Alžiru, koji je počeo dok su socijalisti bili na vlasti, u vrijeme IV Republike (Mitterrand je tada bio ministar unutrašnjih poslova, koji je sasuo vatru na generale Salana i Rouaulta što nisu dovoljno efikasni u gušenju pobune Alžiraca!), ni francuski socijalisti, a kasnije ni de Gaulle nisu mogli ni smisliti neke posebne odnose s Titovim režimom, a pogotovu ne još i oso-

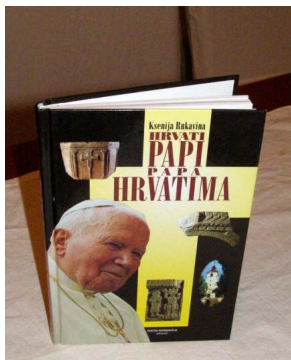
bne simpatije, kako to Mesić izvali ovih dana naivnima i neupućenima, znajući da zauzdana sredstva za priopćavanje u Hrvatskoj ne mogu na te njegove sulude laži uzvratiti ni dobro dokumentiranim uvidom u političku stvarnost u području francusko-jugoslavenskih odnosa.

Ovdje treba dodati i opasne Titove vojne poteze na teritoriju Francuske države i njezinih posjeda, u onom opasnom momentu kad je francuska vojska 1960 na Sredozemlju zarobila jugoslavenski brod 'Slovenija' pun oružja namijenjenog alžirskim pobunjenicima. Tada je došlo do prekida diplomatskih odnosa na relaciji Pariz-Beograd.

Tito je bio oštri protivnik euroatlanskih integracija od samog početka.

Dovoljno je uzeti u ruke bilo kakve jugoslavenske novine između 1946 i 1971, pa da se vidi kakva je, neprekidna kampanja vođena iz Beograda protiv Zajedničkog tržišta, protiv stvaranja Europske zajednice i osobito - protiv slobode djelovanja hrvatskih političkih izbjeglica i njihovih organizacija u Francuskoj šezdesetih godina prošlog stoljeća.

Nakon što je sredio kaos u Francuskoj donošenjem 'Ustava 1958',

De Gaulle je, dosljedan logici obnove Francuske - brisanjem tragova prevrata koncem vladavine Louis-a XVI - pozvao francuske birače 1969 da se izjasne o obnovi povijesnih francuskih pokrajina, kad je pretrpio neuspjeh. Središnja de Gaulle-ova ideja vodilja bila je - u svemu što je radio - obnova Francuske Monarhije, kako je to bilo pokušano nakon pada Drugog francuskog carstva 1873 i prije proglašenja III. Republike (franc-masonske). Ta III. Republika je donijela Francuskoj najstrašnije državne zablude i poraze. De Gaulle je regionalizacijom htio spremati svoju naciju na slijedeći korak njegove vladavine - poziv Bourbona da se vrate u Pariz i predsjedaju Ustavnoj monarhiji. Otprilike onako, kako u Londonu djeluje Kraljevska obitelj Engleske.

No kako je ljevica, znajući šta general hoće - držeći se dosljedno duha i slova 'Ustava iz 1958', u Parizu, a zatim i u Francuskoj došlo je, 1968 do totalnog kaosa. Sveučilišta su rušena, gradovi su bili pregrađeni barikadama i general je bio prisiljen udariti šakom o stol i reci: 'Ne, ja ne ću abdicirati!'. Pariz je dao opkoliti jakim oklopnim jedinicama a policiji je dao zadaću da raščisti ulice i od raznih

barikada i od 'chianlit' tj. korova u francuskom društvu.

De Gaulleova odluka da izvrši regionalizaciju na tradicionalan način samo godinu dana nakon pobune marksista završila je na Referendumu iz 1969 - neuspjehom.

Razljučen, de Gaulle je otišao u Španjolsku u demonstrativni posjet generalu Francisco Francu (koji je uspio spasiti svoju zemlju od komunizma i vratiti na vlast dinastiju de Borbon y Borbon), koji ga je primio objeručke. Bio je to susret dvaju antikomunista, premda svakog na svoj način. Smješten u poseban Dvorac kod Madrida, namijenjen najdragocijijim državnim gostima, de Gaulle je mogao spavati u potpuno novom krevetu, jer niti jedan postojeći krevet u tom dvorcu nije bio dovoljno dug da na njemu spava ovaliki francuski div.

To toliko o crvenom fašizmu Stjepana Mesića i njegovoj mitomaniji kojom uzalud pokušava kompromitirati hrvatsku naciju kud god prođe i gdje god njegovi otrovni upljucvi dospiju.

No - njegovi dani su odbrojani.

Protiv istine se ne može ništa - ni na Titov ni na Mesićev način.

I kvit!

TITOVİ PARTIZANI NISU NIKOGA POBIJEDILI

Zvonimir Rudolf Došen, Kanada

U skoro svakodnevnoj retorici na raznim okupljanjima ostataka Titovih jugo-boljševika i njihovih privjesaka poput raznih Mesića, Fumića, Badovinca i drugih, suočeni smo s tvrdnjama, ne kako su oni izašli na strani pobjednika na koncu drugoga svjetskog rata,

nego kako su baš oni pobijedili nacizam i fašizam. Malo bi se tko obazirao na to njihovo hvalisanje u koje, siguran sam, ni sami ne vjeruju, da to isto ne ponavljaju i neki od onih koji su tobože na drugoj strani spektruma. Oni koji u tkzv. desničarskim novinama ne mogu ništa napisati a da se na derogatoran način ne očešu o

NDH i Hrvatske oružane snage koje su ju branile. Iako ti ljudi ponekad i napišu istinu o Titovim bivšim (i sadašnjim) paciganima (kako su ih barem u mome kraju nazivali), oni to uvijek pokušavaju balansirati s pogrđnim nazivima kao "endehazija" i otvorenim prezirom na sve one koji su u to doba branili svoju, a valjda i njho-

vu, domovinu. Takvim svojim pisanjem, i protiv Nezavisne Države Hrvatske i protiv onih koji su je rušili, ovi se "politički mudraci" svrstavaju u neku treću, nepoznatu grupu križane pasmine poput one iz knjige dra. Mile Budaka poznate pod nazivom "govedovcekeze".

Po završetku 2. svjetskog rata svi koji su se, na bilo koji način, našli na pobjedničkoj strani odmah su počeli zasluge za pobjedu nad Hitlerovim Wehrmachtom pripisivati sebi. Najviše su to činili oni koji su tome ishodu najmanje doprinijeli, a od pravoga pobjednika najveću pomoć primali i, samo i jedino, radi te pomoći uspjeli opstati i dočekati konac rata.

Tako na primjer, ako uzmete knjigu "History of The Second World War" (Povijest 2. svjetskog rata) od engleskog povjesničara Liddell Hart-a, pored uveličavanja engleskih ratnih pothvata i prešućivanja dobrog djela američke potpore, naći ćete i dosta istine. On prešućuje da je Amerika i prije ulaska u rat, poslije japanskog napada

na Pearl Harbour 7.12.1941., Velikoj Britaniji slala velike količine ratnog materijala, a da se i ne govori o onim silnim konvojima preko Atlantika tijekom rata. Također, on zaboravlja napomenuti da je britanska tajna služba, dva tjedna prije napada na Pearl Harbour, Winstonu Churchillu dostavila informaciju o japanskom planu za napad. Pošto Churchill, uz sve napore, nije uspjelo Ameriku uvući u rat, on je ovu informaciju zatajio znajući da će se Amerika poslije tog napada morati uključiti u rat i na taj način spasiti njegovu zemlju od neminovnog poraza.

O francuskoj "pobjedi" nije potreb-

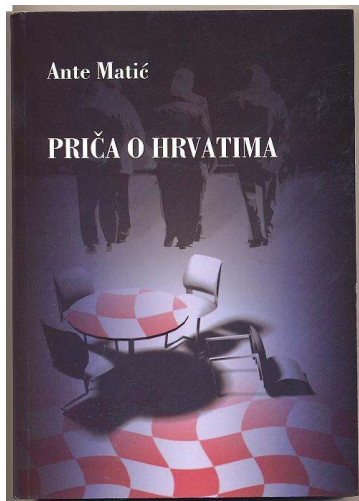
no ni govoriti. Njihova Maginot linija koju su Amerikanci pospradno nazivali "imagined line" (zamišljena linija) nije predstavljala nikakvu zapreku njemačkim tenkovima. Odmah po probodu ove linije od strane njemačkih tenkova, 150.000 francuskih vojnika koji nisu pali u zarobljeništvo, zajedno s oko 240.000 engleskih koji su bili stacionirani u Francuskoj, kao garancija za njenu obranu, pobjeglo je u Dunkerque na zapadnoj obali odakle su u najvećem neredu, na 900 raznih plovila i na svemu što je plivalo na površini mora, uključivši i splavi od dasaka, pobjegli u Englesku. To im je uspjelo samo za to što je njemački general Gerd von Rundstedt naredio da se

napad zaustavi dok se evakuacija ne završi. No, to nije smetalo De Gaulle-u da se pri koncu rata prikopča na rep američkoj vojsci koja je upravo oslobodila Pariz i kao ponosan pijetao promaršira glavnom pariškom ulicom glumeći osloboditelja Francuske.

Da bi se stvarno rasčistilo pojmove o tome tko je koga u 2. svjetskom ratu pobijedio, tko je koga oslobodio, a tko se za koga prikopčao, najprije treba pogledati u povijest samoga rata o kojemu je do sada na Zapadu napisano na tisuće knjiga. Kažem na Zapadu za to, jer u nekim od njih, ne u svima, naći ćete istinu o ratnim zbivanjima, dok su one pisane na Istoku pune komunističkih krivotvorina i blatanih izmišljotina.

Svakome tko imalo pozna povijest 2. svjetskog rata jasno je da je prije uključjenja Amerike koncem 1941. Hitler bez ikakvih poteškoća Trećem Reichu priključio Austriju,

razbio Čehoslovačku, Poljsku, Francusku, Jugoslaviju i Grčku, a Veliku Britaniju je bio u stanju zauzeti kad god mu se prohtjelo. Jedinice Wehrmachta u Sovjetskom savezu napredovale su munjevitom brzinom, dok se je vojska Crvene armije, slabo obučena, mizerno hranjena i inače vrlo slabo opremljena, još brže povlačila prema istoku. U Africi, Rommelovi su tenkovi natjerali engleske trupe u bijeg, goneći ih preko cijele sjeverne Afrike od Orana do El Alameina. No kad se je Amerika umiješala u ratni teatar sve se je naglo promijenilo. Churchill je radi neuspjeha na afričkom frontu smjenjivao generala za generalom sve dok se Amerikanci nisu iskricali iza Rommelovih leđa u Maroku. Tek onda je B. Montgomery prešao u protunapad. Nitko prije rata, osim samih Amerikanaca, nije bio u stanju ni zamisliti moć američkoga industrijskog kolosa. Sve, od najmanje kovačnice do najveće tvornice, te sve što je bilo u stanju proizvoditi hranu, odjeću, obuću i sve drugo, bilo je uključeno u ratnu proizvodnju. Takorekuć preko noći, sve su tvornice od mirnodobske proizvodnje premontirane na proizvodnju ratnog materijala. Sve osoblje koje nije bilo uvojničeno, većinom žene i stariji ljudi bilo je zapošleno u ovoj mega-proizvodnji. Samo u proizvodnji ratnih zrakoplova, u 81 tvornici, već 1942. radilo je 2,102.000 ljudi, gdje je od početka te godine, odmah poslije napada na Pearl Harbour, do konca rata proizvedeno preko 275.000 ratnih zrakoplova. Napomenimo da je prije početka rata Amerika (1939.) bila u stanju proizvesti tek nešto manje od 6.000 ratnih zrakoplova svih vrsta. O drugome ratnom materijalu, kao napr. tenkovima i raznim vojničkim vozilima nije potrebno ni govoriti. No, potrebno je ovdje navesti da samoj Americi nije ni blizu bio potreban toliki materijal, pa se netko može zapitati zašto

ga je onda u tolikoj mjeri proizvođila. Evo zašto. Amerikanci su samo u roku od nešto više od godinu dana Staljinovoj Crvenoj armiji poslali 430.000 raznih ratnih vozila, kamiona, tenkova, oklopnih vozila, te više milijuna komada razne vojničke odjeće, obuće i veša, nebrojene tone hrane, lijekova, higijenskog pribora i dr. Bez te silne pomoći snage Wehrmachta bi Crvenu armiju bile vrlo lako porazile i potpuno uništile. Da je ta američka pomoć bila od vitalne važnosti za Staljinovu vojsku možda najbolje opisuje njemački pukovnik Paul Carell u knjizi "Die Verbrante Erde" (Spržena zemlja) gdje opisuje jednu bitku na jugu Ukrajine 1943., gdje kaže:

"Mrtvih je (na ruskoj strani) bilo 620, zarobljenih oko 1.500, a uništeno 15 američkih tenkova. No, skoro svi ruski vojnici bili bi Rusi tek onda kad bi ih netko svukao do gola jer su na sebi imali svu američku obuću i odjeću uključujući sav veš i čarape".

Tijekom cijeloga rata, danju i noću, preko Atlantika prema Engleskoj plovili su dugi konvoji brodova natovarenih američkim ratnim materijalom. Veliki dio tog materijala Englezi su slali najprije Dražinim četnicima, a poslije Teheranskog sastanka gdje su Churchill i Staljin predriblali bolesnog Roosevelta, Titovim partizanima. Bez ove pomoći, iako su bili profesionalni pljačkaši i strvinari, Tito i njegovi partizani bi davno prije dolaska Rusa u Srbiju 1944. skapali od gladi, bolesti i zime. Dokazi da su uistinu bili strvinari nalaze se u mnogim od njihovih ratnih zapisa, gdje opisuju kako su se bezbroj puta, poput hijena, međusobno poklali

pri skidanju odjeće i obuće, ne samo s leševa palih hrvatskih i njemačkih vojnika, nego i s leševa svojih drugova.

Svima treba biti jasno, pa i ovima nesvrstanim piscima iz ove treće grupe da su na koncu 2. svjetskog rata Hrvatske oružane snage, brojile preko 200.000 visoko motiviranih, discipliniranih i dobro naoružanih vojnika, svrstanih u 17 borbenih divizija. Iako brojčano mala u usporedbi s vojskama velikih država, to je, bez

ikakve sumnje, bila vojna sila koju Tito i njegovi partizani nikada nisu bili u stanju pobjediti, bez obzira na brojčano stanje tih jugoboljševičkih rag-tag ratnika. Nema potrebe ulaziti u sve ono zašto se je Hrvatska vojska povlačila prema Austriji, te što i zašto se dogodilo što se je dogodilo. No, ipak, radi upozorenja budućim generacijama, treba navesti i stalno ponavljati da se ne zaboravi da se to dogodilo radi vjerovanja da će Amerika i njeni tkzv. saveznici, po porazu Hitlerovog Wehrmachta, napasti Staljinovu boljševičku armiju, što je i bilo u planu američke vojske. Taj plan je najviše zagovarao i navodno ostvarenje istoga forsirao zapovjednik američke III. Armije, Gen George S. Patton. Tomu su se oštro suprostavili Enlezi i Francuzi. Plan je najviše sabotirao engleski "heroj" Bernard "Monty" Montgomery, kojega je Patton nazivao kukaveljem i mrzio iz dna duše. Patton je vjerovao da za demokratski poredak i mir u svijetu, komunizam predvođen Sovjetskim Savezom predstavlja, ako ne veću, onda isto onoliku opasnost kao i nacizam. Svoje mišljenje o Rusima iskazao je u vrijeme zasjedanja

Trumana, Churchilla i Staljina u Potsdamu kad mu je za vrijeme večere s podignutom čašom htio nazdraviti jedan Staljinov general. Patton ga je oštro pogledao i rekao: "Ja ne želim piti s ruskim kućkinim sinom". Kad mu je tumač to preveo, ruski general je odgovorio da ni on ne želi piti s "amerikanjskim sukinim sinom". Radi svoga uvjerenja i inzigtiranja da se - rat završi kako treba - napadom na Sovjetski Savez i njegove satelite, Patton je 21. prosinca 1945. izgubio život kad je na ravnoj i skoro praznoj cesti kod Manheima na njegov automobil naletio američki vojnički kamion koji je udario baš u onaj dio gdje je on sjedio. Patton je na mjestu poginuo, a njegov vozač i načelnik njegovog stožera, gen. Hap Gay, nisu uopće bili ozlijeđeni.

Za ovaj američki plan znala je i vlada NDH-e. S vjerom da će do njegova ostvarenja doći, a pred najezdom Crvene armije iz Srbije u koju je ušla 1944. i tamo postavila Tita na vlast, naređeno je da se Hrvatska vojska povuče prema Austriji, i dođe u kontakt s Amerikancima. Što se je dogodilo svi znamo.

Sve ovo što sam gore naveo nije proizvod mojih političkih nazora. Ovo su povijesne činjenice koje nitko ne može pobiti. Nije mi nakana nikoga od starijih podsjećati na ove za hrvatski narod kobne događaje, jer oni to dobro pamte. Nakana mi je, barem donekle, prosvjetliti um onima malađima za koje je to, kako često kažu "prošlost na koju se ne treba osvrćati", a istovremeno mirno slušaju (a izgleda i vjeruju) jugo-komunističkim zlikovcima kad im drže prodiku o njihovom ZAVNOH-u kao nekakvom temelju hrvatske državnosti. Na prošlosti se gradi budućnost, pa netko davno reče da kako daleko vidimo natrag, tako daleko vidimo naprijed.

Nije li jasno da stvarni pobjednik u 2. svjetskom ratu nije bio nitko drugi nego samo i jedino Amerika. Svi drugi su bili samo privjesci na skutima američke industrijske i vojne sile.

Ne, nisam ja stari ustaša. Rođen sam 1941., pa nisam živi svjedok događanja za vrijeme toga rata, ali se dobro sjećam poraća. Baš radi tog sjećanja, proveo sam više od 45 godina proučavajući povijest toga razdoblja. U potrazi za istinom prelistao sam na tisuće knjiga, brošura, novina i vojnih magazina.

Mlad sam otišao u izbjeglištvo, jer se nisam htio pokoriti UDBi i jer nisam želio služiti u Titovoj armiji.

Još kao dijete osjetio sam svu gorčinu svoga zarobljenog i poniženog naroda. To me je potaklo da istraživanjem svih relevantnih dokumenata do kojih sam uspio doći pronađem prave razloge za sva zla koja su mome narodu nanesena, najviše od strane domaćih izdajnika. Nikako se nisam mogao pomiriti s krivnjom hrvatskog naroda za bilo kakve izmišljene zločine. Nikako se nisam mirio i nikada se neću pomiriti s onima koji su moj narod

izdali i stalno ga pokušavaju staviti na stub sramote, samo za to što je uvijek samo htio biti svoj na svo- me. Nikada se neću miriti s onima koji blaćenjem hrvatskih branitelja, ondašnjih i sadašnjih, pokušavaju prekriti svoje zločine. Nikada nisam - prodao vjeru za večeru -, pa i vama koji mislite da ćete moći sretno i udobno živjeti ako zaboravite prošlost svoga naroda poručujem da to ne činite. Inače, sudeći prema onome što se danas događa u Hrvatskoj, doživjet ćete sudbinu svojih predaka

GOLI OTOK - BRATSTVO PO SMRTI

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

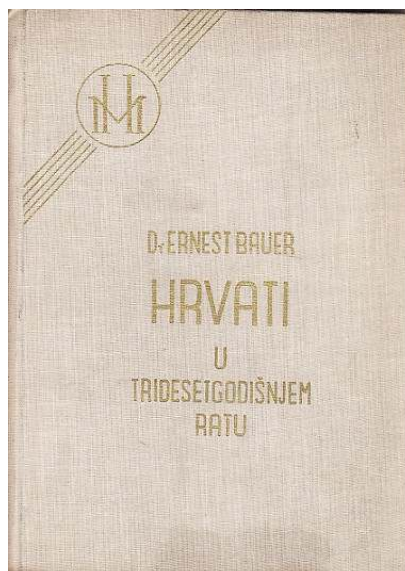
Neki se živciraju, neki ljute, neki ga kritiziraju a ima ih i koji bi s njime vodili dijalog. Radi se o Stjepanu Mesiću von Orah'odvica.

Budući da nikad u životu nisam imao priliku pjevati ni 'Po sumama i gorama', ni 'Juru i Bobana', na Stjepana uvijek jednako gledam - i čudim se: koji mu je vrug pa sve čini da dokaže kako je točna ona u psihopatologiji, da je tvrdoglavost sindrom prekrivane krivice: uporno dokazivanje nečega znači da tvrdoglav čovjek intimno o istoj toj stvari misli - suprotno od onoga što galami.

Uzalud mu je dokazivati da jedini političar u Hrvatskoj, koji ima moralno i zakonsko pravo da (pr) ocjenjuje Tita i titoizam je najprije i nadasve - Dr Andrija Hebrang. Naš narodni Andrija. Hvala Bogu pa ga imamo - kako to teče Stipica Radić materi kad ga je prvi put dovela u Zagreb da vidi - Bana Jelačića na konju 'Arapinu'.

Žrtve titoističke demencije imaju

puno moralno i zakonsko pravo da svojim životom svjedoče tko je bio taj, po nacionalnosti, internacionalist. Tita je rodila Slovenka, a teoretski mu je otac bio Hrvat. Prema onome što je o Titovu ocu napisao jedan od Titovih biografa Fitzroy McLean u svojoj bogato ilustriranoj knjizi 'Tito, Jožin otac je bio kumrovečki kovač, vječita pijanica koji je tukao svoju ženu, po čemu je mali Joža zamrzio svoga oca. McLean ne kaže da se je svetio ocu ubijajući Hrvate po Sloveniji, ali će svaki psihijatar doći do tog zaključka na temelju te Fitzroyeve tvrdnje.

Usput navedimo da je malo koji čovjek u povijesti ljudskog roda toliko uživao u svim blagodatima života, a još više u ponižavanju, mučenju i masovnom ubijanju ljudi koliko Neron. Kao i Tito. Mesićev uzor. No, za njih je poznato da su se uoči smrti, ponašali kao velika mizerija u zaštitnom oklopu sala. Dodajmo i to da je Tito plakao kao ranjeni nerast na Brdu kod Kranja kad su ga položili na operacioni stol i rekli mu da će mu otpilati - lijevu nogu. Na materinskoj zemlji, na susedovoj postelji, rasplakao se je kao lualica, kao prosjak i odbjegli teški kriminalac koji se boji da ga svijetu prikažu oni koji ga znadu, koji su bili njegove žrtve, žrtve njegova divljanja, njegove satanističke svijesti.

Da sam ikad pjevao 'Juru i Bobana' ne bih imao potrebu da se perem od 'fašizma', jer to ne bi činili ni Jure ni Boban - svatko zna da oni nisu bili članovi Mussolinijeve stranke, nego li pripadnici hrvatske paramilitarne organizacije u čijim Načelima se vidi da nisu nikoga mrzili, a da su iz ljubavi prema svom poniženom narodu učinili sve što su mogli, ne štedeći

ni tuđe ni svoje živote, kako nad hrvatskim narodom više ne bi vladali ni strani diktatori ni domaći izrodi i izdajnici.

Nije rodoljublje apanaža ni ljevičara ni desničara, pa ni centrista i ekscentrista. Rodoljublje nam je prirodno i samo nas izuzeće iz naše ljudske Bogom dane prirode može okrenuti protiv svoga Roda i svoga Doma.

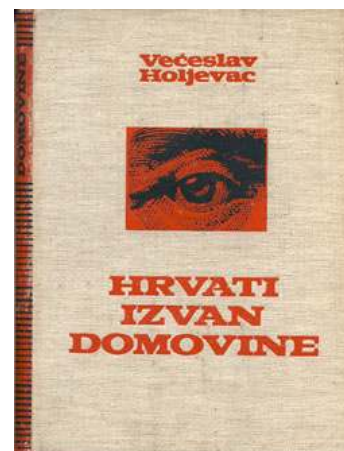
Jer, na Golom otoku, među samo jednim dijelom Titovih žrtava bilo je: i desničara i ljevičara, i radićevaca, i starčevićanaca, pa i stalji-

nista a također i židova. Među, u patnji i po smrti zbratimljenim Titovim žrtvama, bilo je i - onih koji su preživjeli Hitlerove logore (žrtve povratnici iz logora Dachau) koje je Tito nemilosrdno dao mučiti i poubijati jer - tko im je dao pravo da iziđu živi iz Hitlerovih logora.

Strašna je sudbina idolopoklonika titizma. Kad iziđe na vidjelo sva istina o tome, potomci titoističkih idolopoklonika sve moguće će činiti - poput kćeri Staljina ili Klause Barbie-a - da dokažu kako duh njihovih otaca i predaka prebiva u

dolini prokletih, a ne u miru njihove duše kao živih ljudi.

Pokoj tijelu bezdušnih dželata!

AKO JE HDZ 20 GODINA PRIKRIVAO ZLOČINE KOMUNIZMA A SADA IH NAJEDANPUT "RAZOTKRIVA" PRED LOKALNE IZBORE!

Šime Tolić, Stuttgart, Njemačka

Uzalud su bila sva nastojanja Hrvatske stranke prava odnosno HSP 1861. koja je od samih početaka višestranačja u lipnju 1990. godine zahtijevala dekomunizaciju hrvatske države i društva i zbog njezinog

izostanka i formalno raskinula kratkotrajnu i neželjenu predizbornu koaliciju s Tuđmanovim HDZom baš na pitanju sudskog procesuiranja zločina komunizma i privođenju pravdi glavnih protagonista jugoslavenske Udbe na tlu Hrvatske. Nakon preuzimanja vlasti, Tuđman je imenovao kao svoje prve suradnike, premijere i ministre u vladi zloglasne udbaške tamničare koljače i progonitelje svega što je bilo hrvatsko. Uostalom, takav je bio i Tuđman sam pa je to i bio razlog da je HSP 1990. godine raskinula bilo kakvu

daljnju suradnju sa zločinačkom organizacijom kakvom se pokazao HDZ.

HSP je ustrajno sve do svojeg nasilnog obezglavlivanja 1993. godine zahtijevao, HSP 1861. od 1995. godine nastavio sa zahtjevima prema hrvatskoj vladi i internacionalizacijom da se zločini i simbolika komunizma jednom za svagda procesuiraju i maknu iz javne upotrebe, a da se počinitelji komunističkih ratnih zločina sudski progone i kazne. Tu djelatnost

s velikim žarom promovira 2004. godine utemeljeni Hrvatski centar za istraživanje zločina komunizma.

Neki u vladajućoj stranci "sjetili" su se baš uoči lokalnih izbora u nedostatku vlastite vjerodostojnosti prisvojiti tuđe političke zahtjeve i inicijative potpuno prešućujući otkada datiraju i od koga su bili davno istaknuti ti opravdani zahtjevi u interesu

najšire demokratske i međunarodne javnosti. Stoga, ponajprije radi objektivne istine podsjećamo na te inicijative koje su prešućene i zanemarene kako bi sve ostalo po starom a kada ustreba uzeti će ih vladajući ne radi stvarnog raščišćavanja s odgovornima za strašne pokolje iz 1945. godine i pokretanja sudske istrage radi utvrđivanja pojedinačne krivnje, već isključivo radi obmanjivanja javnosti i pridobivanja nezasluzenih glasova na predstojećim lokalnim izborima 2009. godine.

Ognjište

Hrvatski obiteljski online mjesečnik

br. 11 - 5. kolovoza 2009.

Izlazi svake prve srijede u mjesecu Šalje se besplatno na e-mail adrese

Razgovor s generalom Ljubom Česićem Rojsom

OD BLEIBURGA DO KNINA

Ivo Omrčanin:

ANDRIJA HEBRANG KOD MILE BUDAKA (17.4.1941.)

Dobrica Ćosić:

NEVOLJE ZBOG TITOVE FOTOGRAFIJE

Ljubo Karaman:

O DVORIMA HRVATSKIH NARODNIH VLADARA

Za svaku ženu

SUSRET S AVETIMA

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Praznik je. Jedan od onih 576 praznika u godini. Više ni ne znam što se sve i zašto slavi. Ipak, jedan značajan datum, onaj čuveni 10. travnja, koje li to samo bješe godine, što je sada s njim.

No to za ovu priču i nije presudno. Bitno je, da me danas čeka lijepi dan u prirodi, dan kad se moje gazde posvećuju samo meni i kad se od mene ne odvajaju. A tek sutra, sutra me čeka promocija moje knjige u Hrvatskom slovu. Pozdravni govor za uzvanike sam već pripremio. I Danijela će pjevati - meni u čast. Već sam počeo uživati u slikama koje su mi prolazile glavom i u očekivanom pljesku uzvanika. Priprema se i lijepi domjenak. Bit će i za mene malo sira i pršuta, a i koji Katarinin kolačić.

Kad se odjednom kroz tišinu ranog jutra prolomi opori zvuk telefona. Nečuveno, tko se samo drznuo da mi remeti mir prekrasnog jutra. Pogledam na sat, pa je li to ljudi moguće rekao bi sad pokojni Mladen Delić da je s nama, tek je 20 minuta do šest.

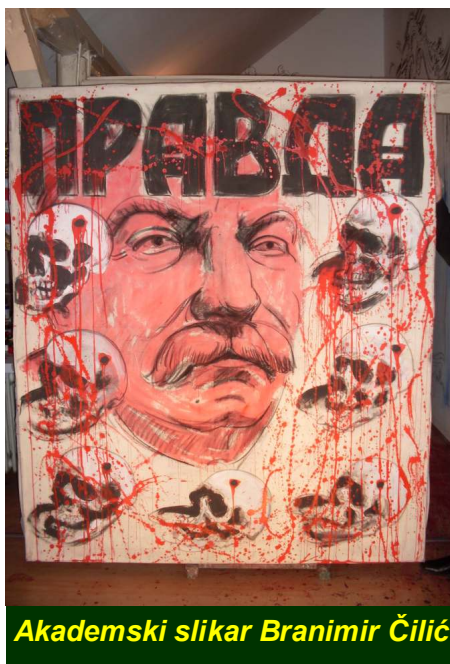
Podigoh slušalicu s namjerom da nepristojnom dosadnjakoviću očitam oštru bukvicu o k u ć n o m odgoju, kad se s druge strane začuje oštar vojnički glas – Jesi li to Ti ROI..

Protrnem, nehotice zauzmem stav mirno i poniznim glasom rekoh – Da maršale, ja sam.

Na to će on glasom koji nije dopuštao nikakvog prigovora – naš sastanak u Londonu je pri kraju i sutra Staljin i ja letimo prema Mo-

skvi, a u Zagrebu ćemo biti oko šest popodne.

Vidimo se na skretanju za zagrebački aerodrom u sedam i petnaest minuta i budi točan.

Akademski slikar Branimir Čilić

Ali, žalosnim glasom prozborih, sutra navečer imam promociju svoje knjige u Hrvatskom slovu, kako da to sad odgodim. Znaš Ti onu našu parolu - Snađi se družu reče on, snađi se kako god znaš i imaj na umu dano obećanje, da ćeš mi po potrebi biti uvijek na raspolaganju. Po noći i po danu. I slušaj danas u podne pažljivo govor mog ambasadora u Hrvatskoj vašeg "vrlog" predsjednika, zapamti dobro svaku njegovu riječ.

U redu, rekoh ja pokorno, računaj svakako na mene.

Naprasno se prekine linija s druge strane. Što sada? Ništa, promrm-ljah tiho u sebi, morat ću prezentaciju moje knjige prepustiti mom Vladimiru, pa što nam dragi Bog da.

I tako, ja druge večeri oboružan s isječcima iz "plamenog" govora "vrlog i dragog" nam predsjednika

krenuh na "povijesni" sastanak. Što li ću samo saznati od ovih manijaka, koliko im treba vjerovati, hoće li će mi oni prenijeti u cijelosti zaključke iz Londona.

A kako komentirati, zapamtiti i prenijeti u cijelosti predsjednikov govor i zašto je taj govor toliko važan.

Kakve samo veze ima Tito s našim predsjednikom. Pitanja su navirala u valovima. Ništa, ubrzo će se sve vidjeti.

Što jes', jes'. Bili su točni. Vojnički pozdrav uz mrki Staljinov komentar: Tko Ti je sad taj?

To Ti je moj dvostruki agent ROI. On mi služi kao korekcija za one ulizice namazane lažnim crvenim kao "antifašističkim" bojama, odgovori mu Tito. Dobro, 'ajde ROI, da prvo mi čujemo detalje tog govora gospodina-druga Mesića, a o Londonu ćemo poslije.

Monstruozi govor našeg predsjednika prenio sam im od riječi do riječi. Posebno sam naglasio težnju koja je proizlazila iz govora, a iz koje je bila vidljiva želja za nastavkom političkog djelovanja.

Cijelo vrijeme mojeg izlaganja aveti su pažljivo slušale zadovoljno klimajući glavom. Dobar je ovaj Tvoj smiješni čovječuljak reče Staljin za Mesića. Partijska škola bez pogreške. Kako im se samo uspio uvaliti na vodeću poziciju. Jedino bi trebao tu i tamo i mene pohvaliti. Ipak sam JA krunski antifašistički zločinac.

Što se tiče uvaljivanja ovdje su Ti glavnu ulogu odigrali oni prefrigani Englezi. Mesić Ti je ustvari dvostruki špijun, pa je i po tom pitanju moj pravi nasljednik. Jasno, da Englezi o tom pojma nemaju (znaš onu – patuljci pojma nema-

ju) ipak oni ne mogu sa mnom. Sjećaš se, da ni Ti nisi mogao sa mnom na kraj. A što se tiče krunskog zločinca tu se moj stari gadno varaš, reče Tito. Pitaj Ti mog ROI-a, on Ti je pravi stručnjak za ocjenu zločinačkih kvaliteta.

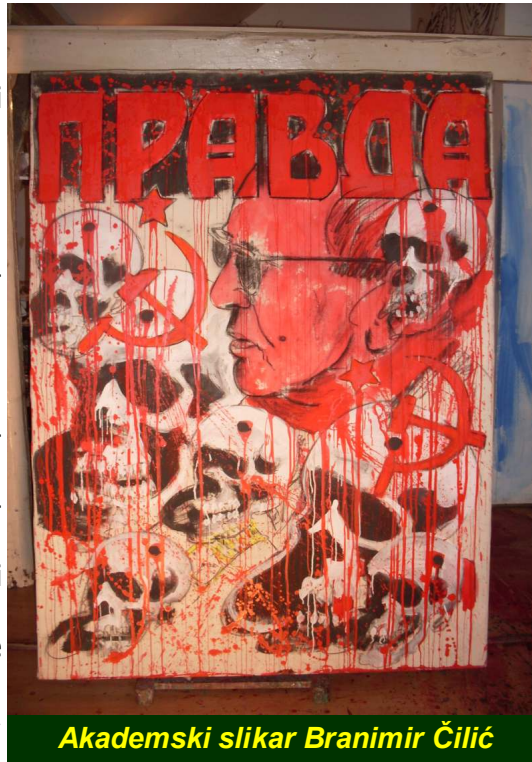
Ti pak nikako ne možeš biti ispred mene, treba gledati stvari prema postotku mogućnosti. Niti sam ja raspolagao s tolikim brojem potencijalnih žrtava, niti sam imao toliko kvalitetan ubilački aparat kao Ti. No, pogledaj rezultate. Mislim, da su oni više nego impresivni.

Još i dan danas se otkrivaju nove jame i nove žrtve, a kakva ih otkrića tek čekaju. Sjeti se samo moje uspješne likvidacije dojučerašnjih suradnika prije i za vrijeme rata. Pa bar Ti o tom imaš neposredne spoznaje. A gdje su sve one čuvane godine. Sjeti se svih uspješnih likvidacija 48., 51., 65., 71. itd., itd. A pogledaj moju školu, pogledaj moje male pionire, pogledaj đake koji su iza mene ostali (znaš onu – pioniri male ni) Mesić, Pusićka i da dalje ne nabrajam, ne mora ih ROI sve saznati. Sve jedan bolji od drugoga. A još nisu pravo ni stasali. Poznata Ti je i moja uspješna suradnja s četnicima. I sam đeneral Draža mi se opravdano divio. A jesi čuo u Londonu pohvale od starog Churchilla. Onaj tvoj loše izrežiran Katyn, što je to prema izvrsnoj režiji Bleiburga i križnih putova za koji još danas oni kreteni misle, da ja s tim nemam nikakve veze.

Nije ti moj baćuška neki problem puniti jame s još živim i polumrtvim ljudima, problem je za sve to od svijeta dobiti priznanje. Pa, sjećaš se ja sam skoro dobio i Nobelovku za mir.

Pogledaj samo veliki naslov u

"Jutarnjem" koji nam je danas ROI donio – Maršala Tita štiju po svijetu. A što tek reći o mom Trgu u Zagrebu. Glupani će ako treba i novi spomenik postaviti. Gdje su Tvoje ulice i trгови ? Možeš li se

Akademski slikar Branimir Čilić

Ti s nečim takvim pohvaliti ?

Kod svega toga ja s tom Hrvatskom i nemam nekakve veze. Po rođenju sam puno bliži Sloveniji i oni su me sada već počeli svojatati kao svoga i početi će mi vraćati imena ulica i trгова. A jagma za mojim kipovima i slikama svakodnevno raste.

Staljin ga zamišljeno pogleda, pogladi svoje brkove i reče: Činjenica je, da tebe veliki broj Tvojih podanika hvali, ali to ti samo oduzima legitimitet velikog zločinca.

Što Ti ROI misliš o tome, okrene se Staljin meni.

Oprostite Veličanstveni, rekoh ja, da bi reč rekel, Vama svaka čast, ali po meni je Tito ipak najveći, bio on naš hrvatski, slovenski ili nečiji treći, za mene je on zločinac bez premca.

Nego recite Vi meni što možemo očekivati nakon Vašeg sastanka u Londonu, što ja mogu prenijeti Vašim simpatizerima kojih u Hrvatskoj zahvaljujući Mesiću ima sve više. Ovaj štos s antifašizmom stvarno je odlično pogodan. Čija je ta veličanstvena ideja. Pa zar niste i Vi na početku paktirali sa fašistima i nacistima. A koliko je meni poznato baš kod Vas u Rusiji, Veličanstveni vođo likvidirano je najviše židova, a o tome nitko da kaže ni riječi.

Ideja antifašizma je moja, reče Tito, nesporno je, da su naša zlodjela u najmanju ruku ravnopravna s najgorim nacističkim zločinima, ali kao što vidiš to je sve lijepo stavljeno ispod plahte zvane antifašizam. A židovi uspješno surađuju s nama i obvezali su se da ne spominju pogrome u Rusiji.

No ne ćemo više o tome. London nosi nove pravce djelovanja. U prvom redu treba onog Obamu staviti pod punu kontrolu. Sve to zahtijeva malo dulje razmišljanje i sređivanje londonskih dojmova. Za to ostavimo to za naš drugi susret.

Zahvaljujemo Ti na štampi i opširnom izvješću. Vidimo se ubrzo. To reče naš veliki Vožd i začas obje aveti nestadoše u tami noći.

Nezadovoljan i ljut s tako malo dobivenih informacija, pokupim svoje krpice i krenuh put kuće. Za ovo se nije isplatilo propustiti promociju i odlične Katarinine kolače.

No nikad se ne zna. Možda se sve to vrati. Sjetih se one pasje: Sve se vraća – sve se plaća.

Ako Bog da, to bi se moglo odnositi i na našeg "dragog" Mesića.

Av, av, av

VLADIMIR BIONDIĆ U SLUŽBI ROIa PLEMENITOG

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

Vladimir Biondić, koautor (zapravo samo mala tipkačica u nastanku ove knjige), je odličan primjer tipične američke priče o tri faze u životu uspješnih: Težak i naporan rad u mladosti, okrunjen uspjehom u zrelim godinama, kojeg slijedi nesebično davanje i pomaganje društvu. U mlađim godinama je bio odlični stolnotenisač, najbolje rangiran 9. u Hrvatskoj, pobjednik nad mnogim poznatim igračima, uključujući i velikog Željka Hrbuda, te također odličan nogometaš. Nakon završetka Pravnog fakulteta, vrlo uspješan u poslu, bio je stručnjak za dva područja, mirovinsko i zdravstveno osiguranje, te auktor i tumač mnogih zakona. Nakon oslobođenja od jugoslavenskog totalitarizma, utemeljuje vlastitu, vrlo uspješnu agenciju za nekretnine, te postaje ekspert za zemljišne knjige. Od nedavno aktivno se uključuje u javni život i politiku, pišući pjesme, i članke, te pomaže ROI-u oko tehnikalija ove knjige (uglavnom manualni rad!).

ROI je pak vrlo otmjen pas, govori nekoliko jezika, a latinski mu je posebno drag (Festina lente - Požuri polako), izražava se učeno, godine broji, ANNO DOMINI, kako to i priliči pravom Hrvatskom Patriotu. Premda još mali, rano shvaća domaću politiku, a i globalna mu nije strana (prividnost "anglo-američkog" bratstva i jedinstva). ROI je pravi hrvatski neinstitucionalni intelektualac (to su oni kojima nije u "opisu radnog mjesta" laganje i prešućivanje!), čita knjigu o malom labrador - retrieveru, MARLEY I JA, ali je očito da je poskrivečki proučio Mladena Ivezića, jer kako bi inače tako dobro

smjestio u pravi okvir Marxa, Engelsa, Freuda, Tita, kao i mit o Jasenovcu, što mu je potvrdilo nedavno otkriće 42 tobožnje "žrtve Jasenovca" iz malog mjesta Siverića, od kojih niti jedna nikada nije bila u Jasenovcu! Da bi dodali sol na ranu mita, javili su se Solinjani (Solinska kronika, br. 131, 15. kolovoza 2005.) sa svojih 167 "žrtava", ljudi koje također nikada nisu bili u Jasenovcu, a neki su umrli u izbjegličkom logoru u El Shattu! Onda je iznenada "popis žrtava Jasenovca" na internetu stranici www.jasenovac.org Jasenovac Research Institute iz New Yorka nestao!

ROI zna da se Jasenovački mit tek počeo rušiti, a najveći zločin od kada je svijeta i vijeka (viceadmiral Joachim Lietzmann) Daksa, Bleiburg, Macelj, Jazovka, Križni putovi, Huda Jama, tek je počeo izvirati na svjetlo dana i dopirati u javnost!

ROI je kao feš dečko imao i filmskih ponuda, ali je odbio glumiti partizana u sapunici o obitelji Ratkay! Veli, da su mu ponudili glumiti našeg domobrana, kak tak, ali ovo... nikada!

ROI je počeo i pisati, i nada se postati poznati kolumnist, nešto kao Zvonimir Magdić – Amigo, pravi Hrvatski Patriot! Tako je nedavno u GLASNIKU (glavni urednik dr. sc. Tomislav Dragun) objavio interview s povjesničarom Mladenom Ivezićem, najboljim poznavateljem moderne hrvatske povijesti, auktorom više knjiga kardinalne važnosti: PROFITERNA, TITOVA UMJETNOST MRŽNJE, ZLOČINE JE NAREDIO TITO i JASENOVAC-BROJKE. U interviewu je ROI pokazao mudrost odabirom tema i formulacijom pitanja, a Mladen Ivezić je čitatelje Glasnika upozorio i podučio nas glede nekoliko ključnih zabluda etabrirane povjesnice. Tako je na ROI-evo pitanje: Kako Ti možeš promijeniti povijest... Ivezić odgovorio: Događeno ne mogu promijeniti, nego laž o događenome. Za primjer je dao pitanje početka Drugog Svjetskog rata i pri tome doveo u sumnju "svima poznatu činjenicu" o 1. rujnu 1939. godine kao početku Drugog Svjetskog rata (Svjetski rat je počeo 3. rujna objavom rata Njemačkoj od strane Velike Britanije i Francuske, što je i poračeno novinskim izvanrednim izdanjima 3. rujna 1939.: POČEO DRUGI SVJETSKI RAT!).

Važnost tog detalja je u činjenici: Ako je rat počeo 1. rujna, počela ga je Njemačka, ako je 3. rujna početak rata, započele su ga Francuska i Engleska!

Zatim Ivezić daje pouku mladom novinaru: učiti povijest znači sumnjati u sve što je o njoj objavljeno; to više, što je ta povijest nedavnija.

Zapamti: svaka je znanost revizionistička. Zabraniti reviziju povijesti opasnije je nego li, recimo, zab-

rani lijek protiv raka. Istina o dogođenu najviše se krivotvori odmah, jer ima najviše interesa za laž o njemu. Zato je povijest neophodno stalno istraživati, da bi se te laži poništile. Samo se tako može ukloniti razbojničku vlast i vlast zasnovanu na lažima utemeljenoj ideologiji.

Prateći ROI-evo pisanje očit je munjevit napredak u shvaćanju hrvatske unutarnje situacije, ali i geopolitike. ROI brzo uči pa je tako

brzo shvatio onu Predsjednika Tuđmana: "U Hrvatskoj, sve je politika!".

I na kraju, što je najvažnije, ROI je samopouzdan, borben i optimističan, vjeruje u konačnu pobjedu dobra, hrvatskog patriotizma, protiv svih zala, uključujući posebno ono podlog Albiona. Zato možemo očekivati još mnoge tekste ROI-a novinara/kolumnista, kao i interviewe s bliskim neinstucionaliziranim intelektualcima,

kao i s onima u svemu suprotnima. Kaže ROI: Svjetlo je uvijek na kraju mračnog tunela!

TI SI TO ROI

Misleći na Tvoju knjigu

Tragom Mirne Sugar, Adriatic Sunshine

Pitaj sebe: Što je to što ja uistinu želim? Što ja stvarno želim? Pokušaj shvatiti, prepoznati to što uistinu želiš onda kada je konačno sve učinjeno i gotovo. Budi iskren kad postavljaš ovo pitanje, nemoj sebi lagati niti malo.

Ako je ono što želiš druga veza, ili više novca, ili nešto još bolje (bolja domovina) onda se upitaj: Što će mi to donijeti? Kada dobiješ odgovor na to pitanje onda ponovno pitaj: I što će mi to donijeti? Ako samo-ispitivanjem konačno spoznaš što

uistinu želiš: istinu, ili mir, ili slobodu, onda usmjeri sve svoje želje na tu jednu želju. Riješi se svih ostalih žudnji. Stavi sve na stol. Za istinu. Uključujući i svoje tijelo, svoju prošlost. I sve svoje sveze.

To je odlučnost.

Bilo što manje od toga je razvla-

čenje. Važno je vidjeti otežeš li. Sada - stvarno pogledaj u to što stvarno želiš i - što si voljan za to dati. Savjetujem ti da sve daš. Jer sve pripada onome koji uistinu želi.

Odreknji se bilo kakve koncepcije vlasništva – svoje kuće, svog bra-

Prepoznaj bilo što - ako nešto u sebi suzdržavaš. Sve što se može dati, daj. Sve daj i onda ostani gol. U tvom razgolićenju nalazi se tvoj preporod.

Trenutak spoznaje čiste tihe svijesti prati nalet fizioloških i emotivnih poriva. To su obnovljeni pokušaji da se vežeš za to smeće. Kad ih se riješiš, transformiraš ili promijeniš, možda ćeš pomisliti - oh - izgubio sam sebe.

Čuješ li glupost te misli?

Kamo ćeš?

Samo misli o sebi vode te dalje.

Događaji dođu i odu. Misli dođu i odu. Dobra vremena dođu i odu. Svijest je uvijek nazočna. Ti jesi svijest.

Svijest, tvoje istinsko JA, je beskonačna. Svijest nema poteškoća s ničim što nastaje i nestaje u njoj.

Sve je u njoj, dragi ROI, u njoj uključeno.

čnog partnera, svoje djece, svog tijela, svog straha, svoje hrabrosti, svog života. Sve stavi na stol i onda vidi. Drugim riječima učini sebe neodoljivim.

Važno je vidjeti manjka li ti odlučnosti. Važno je vidjeti imaš li trunčice cinizma ili bijega od istine.

TITO I JA (4)

Mladen Schwartz, Zagreb - Ulo-mak iz knjige: **MLADEN SCHWARTZ PROTIV MARŠALA – ANATOMIJA JEDNOG IZRODA TITA**, Zagreb, 2009

Stvorena je štoviše jedna osebujna koalicija bivših jugokomunističkih partizana (sada se eufemistički nazivaju „hrvatski antifašisti“) s različitim strujama nove ljevice i lijevog liberalizma (anarhisti, feministi, zagovornici „životinjskih prava“, homoseksualni agitatori i njima slični), kojima je zajednička mržnja na nacionalizam, državu, hrvatstvo, desnicu, konzervativizam, pa u tom sklopu, na platformi jedinstvene i militantne protuhrvatske jugorestauracije, nalaze zajednički jezik i zazivanjem Titove sablasti. Kroz taj proces zorno se potvrdilo kako Hrvatska, ako ne će biti ustaška, ili barem vjerna onomu zdravom i neprolaznom u ustaškoj tradiciji, mora biti partizanska i titovska, što će reći – jugoslavenska. Tertium non datur.

Pritom glavni nositelji jugoslavenske ideje i prakse, Srbi, nemaju titovskih kompleksa. Oni, koji su jugoslavenštinu isprva nevoljko preuzeli od navinjenih hrvatskih fantasta, vrlo su je brzo znali prenamijeniti za svrhe velikosrpskoga miniimperijalizma, i zato i danas za njom tuguju. Ali im Tito ne nedostaje, on je za njih od uvijek bio „ustaša“, dočim su jugofornulu povezivali sa srbomonarhističkim korijenima i baštinom četničkoga pokreta. Premda je Tito vodio svoju državu u otvorenoj koaliciji s tim velikosrpskim pokretom, Srbi su vrlo brzo, odmah nakon Titove smrti, započeli s jednoznačnom detitovizacijom, i ona traje sve do danas, kada njihov novinar Pero Simić u nizu knjiga, koje dopiru i do Zagreba, s neočetničkih pozicija raskrinkava Titov navodni hrvatski protusrbizam.

Ali, Hrvati, koji bi protiv Titove politike mogli imati mnogo više razloga negoli Srbi, sada ponovno očituju

svoju rekordersku naivnost kujući u zvijezde hrvatskoga izroda što je potamnio stotine tisuća hrvatskih mladića, tek da bi ponovno zaživjela jednom već uspješno pokopana... protuhrvatska tvorevina Jugoslavija!

IX. MYSTERIUM FASCINOSUM

Titu se ne može zanijekati iznimna osobna fascinantnost. On je elegantan, šarmantan, markantan je i lijepe glave, premda uz oniski stas, obdaren je nedvojbenom karizmom. Treba ga samo vidjeti u odori na konju bijelcu, i još ga usporediti sa sivim i osrednjim komunističkim glavešinama poput Kadara, Živkova ili Brežnjeva! Snalazi se okretno u svijetu poput rođenog princa. (Grof Razumovsky iznio je zanimljivu i donekle uvjerljivu pretpostavku da je Titov stvarni tjelesni otac grof Erdödy.)

Tito je zanimljiv i za umjetnike, ne samo Krležu i ne samo režimske, nenadarene. Neke filmske „epopeje“ već spomenuh. Tito je i tema književnosti. Brojni su uspjeli slikarski portreti. Glasoviti Papandopulo, koji je dobro prošao u NDH, sklada „druga Tita kolo“; a Augustinčić, ujedno i auktor izvrsne biste Poglavnika, načinio je svojega kumrovečkog Tita koji je prvorazredno kiparsko djelo, i trebalo bi ga ipak na vrijeme skloniti u muzej, jer je šteta da propadne prigodom slijedeće provale pravednoga protutitovskog bijesa!

Privlači kod Tita nekako i njegova spontana, opuštana sklonost bonvivanstvu (njoj se dive i postpartizanski asketi, koji bi danas svoje demokratske vođe, kada bi mogli, najradije strpali onkraj brave zbog jedne plaćene im večere). Tito govori i jezike, učio ih je usput pa i miješao, sve do one ogavne srbohrvatštine, kojom je sablažnjivao Hrvate, ali i Srbe. I zbog jezika pripisivali su mu rusko podrijetlo (kao uostalom, bez obzira na jezik, i židovstvo i masonstvo), iako je njegov naglasak bio

uglavnom hrvatsko-zagorski.

Ne samo jezik i podrijetlo, sve je kod Tita upitno i zagonetno, ima brojnih nejasnoća i šupljina, što zahvaljujući njegovim često protuslovnim i nedosljednim iskazima o pojedinim pitanjima vlastita životopisa, što pak nedostatnoj slobodi titologije u vremenu njegove vladavine, ali i poznatoj sklonosti naroda da nagađa i izmišlja o svojim veličinama. Tu spadaju one notorne priče o Titovu učenu glasovira, nedostajućem prstu, o dva ili tri različita Tita, o njegovim ženama i djeci... Prema nekim izvorima, bio je vrlo načitan, samouk poput svojega pajde Krleže, iako nije odavao dojam intelektualca. Redatelj Vrdoljak, koji o njemu snima film, nazvao je Tita beskrajno inteligentnim primitivcem; reklo bi se da je s obje značajke pretjerao.

Kada je točno rođen, kada je točno umro, koje je sve nadimke ili pseudonime rabio, koliko se puta zapravo službeno i neslužbeno ženio, kada je primljen u komuniste, kada im je dospio na čelo, kada je uopće stekao komunističko uvjerenje, je li to bilo ili nije bilo u Listopadskoj revoluciji, je li i koga je sve prokazao Čeki ili NKVDu, je li u I Svj. ratu počinio ratne zločine na tlu Srbije, je li ili nije sudjelovao u Španjolskom građanskom ratu, što mu je zapravo bio politički cilj u času kada je, Desetoga Travnja 1941, na Jelačić-placu promatrao ulazak njemačkih postrojbi u Zagreb, kakav mu je bio odnos spram nacije, vjere, religije...? O svemu tomu imade različitih verzija, pače, legendi, i ne možemo tvrditi da je ono, što mislimo da znamo, izvan svake dvojbe. Od legendi da spomenem tek još jednu koju su mi svojedobno pripovijedali Srbi: da Tito, posjećujući Zagreb u vrijeme Hrvatskoga proljeća, u zračnoj luci Pleso na zvuke hrvatske himne nije stao „mirno“ (pozor), odmah bi bio ubijen. Samo ne rekoše tko bi ga ubio: Miko ili Savka, ili možda nazočni jugoredarstvenici.

TRAGOM POLEMIKE LANG-WEISS I DR. IVO GLODSTEIN (1)

Akademik **Josip Pečarić**, Zagreb

Dragi prijatelju, dr. Slobodane Langu, nadam se da si dobio moja dva pisma iz Lahorea (prvo tiskano u „Hrvatskom listu“ a drugo je dano na Portalu HKV-a). Ponovno Ti čestitam na pokretanju rasprave o sramotnoj knjizi dr. sc. Iva Goldsteina Hrvatska 1918 – 2008. Vidim da su i sami povjesničari o njoj počeli pisati slično Tebi. Tako je u „Vijencu“, br. 397 dan prikaz dr. sc. Vladimira Geigera. Da Geiger o knjizi misli isto što i Ti, pokazuju već sami podnaslovi. Recimo: Okvir za razumijevanje osvete, Sumanute tvrdnje ili Ideološki zaključci. Geiger svoj tekst završava ovako: „Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadržke, nazvali "kapitalnim djelom". Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom „kapitalnih“ činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve sklepaop poprilično površno i na brzinu. A to zaslužuje, možda, i opsežniji osvrt.

Kao što vidimo Geiger se ovako osvrnuo na dio za koji je on stručnjak, ali nema dvojbe da bi i drugi eksperti pisali isto. Međutim, ta spoznaja o Goldsteinu kao netkome tko sustavno radi na stvaranju lažne hrvatske povjesnice, dobro je poznata i s obzirom da se radi o neintelligentnim uradcima i bez mogućnosti da se nametne na boljševički način, ne može imati dalekosežne posljedice. Uskoro će u tome prestat i najveća podrška koju u tome ima – ona Mesićeva (spomenimo riječi Ivice Marijačića iz „Hrvatskog lista“ od 4. lipnja 2009.: „Mesić se u slučaju Bleiburga pojavljuje kao čimbenik koji snagom svoje institucije pokušava blokirati policiju da radi svoj posao. Otkrića zastrašujućih masovnih grobnica sa žrtvama

partizanskoga zločina i bleiburška komemoracija izazvali su u njemu refleks kontraudara. U anatemiziranju ne samo ustaškog pokreta i NDH nego i svih koji odaju počast tim ne-dužnim žrtvama Titova režima, gotovo da je izgubio svaki racionalni impuls...“)

Goldstein 'potjerao' Mikuljana s uredničke pozicije na HTV-u

Istina, Goldsteinova „povijest“ nadovezuje se na učinke koje je imao s boljševičkom povjesnicom iz prethodne države, a koja je još uvijek na snazi. Kako se ona ostvarivala, moguće je shvatiti kada vidimo ponašanje današnjih boljševika poslije otkrića stravičnog zločina u Hudoj jami (spomenimo i Mesićev govor u Jasenovcu, napadi na Thompsona i sl.). Međutim, za ovu raspravu o Goldsteinovom uradku mnogo je interesantnija spoznaja o boljševičkim metodama kojima se ovaj „povjesničar“ služio u nametanju svoje „istine“. Naime, nedavno je na Portalu HKV-a objavljen razgovor s poznatim hrvatskim redateljem Miroslavom Mikuljanom koji o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:

„Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i

protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: "Ili ja ili on!" To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovski se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.“

Čovjek se zapita kako netko tko takvim boljševičkim metodama brani svoju „povijest“ može biti sveučilišni profesor u današnjoj Hrvatskoj. Odgovor je jednostavan: to ga i kvalificira da bi na Filozofskom fakultetu bio profesor. Zapravo, obrazloženje takve tvrdnje možemo naći u istom broju „Hrvatskog lista“ u intervjuu s prof. dr. Jurom Zovkom kada on govori o tome kako je „kod nasljednika praksisovaca ostalo uvjerenje da se s neistomišljenicima treba obračunati, ukinuti njihov istraživački projekt, spriječiti njihov izbor za sveučilišnoga profesora“. Sjetimo se da je to na svojoj koži ponajbolje osjetio prof. dr. Josip Jurčević. Tu ne treba zaboraviti ni slučaj izabranoga rektora Zagrebačkoga sveučilišta Tomislava Ivančića, ili pak (ne)imenovanja uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju. U prvom je slučaju profesorima s Filozofskog fakulteta, o kojima i govori prof. Zovko smetala činjenica što se radi o teologu, a u drugom što se radi o potpisniku apeala za obnovu političkih procesa!

MILE BUDAK KROZ KRESOJIĆA SOJ (4)

Uz dan nasilne smrti, koju su izvršili komunistički zločinci na velikom hrvatskom književniku Mili Budaku, Sveti Rok 30. kolovoza 1889, Zagreb (Zaprešić?) 07. lipnja 1995.

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

Za razliku od naslovima predstavljenih romana, ostala Budakova djela, koja će obuhvatiti 4-5 knjiga spomenut će se ovdje tek primjerice jer ih je nemoguće sve pobrojiti u ovom kratkom osvrtu. To su: Pod gorom (pojavljuje se 1930. u izdanju Matice hrvatske u Zagrebu); Opanci Dida Vidurine i "Suvez"; Na Veliki Petak; Čiji je Velebit?; El' vira (novela); Jožica

Tejaci; Govedovcekoze (satira); Gospodin Mirko; Adamović d.d.; Pravo na život (posebno je zanimljiv motto te pripovijetke: "Kada je Krist umirao na križu, on je umirao i za ona dva razbojnika kraj sebe, i svakako je htio, da to budu posljednju ljudi, koji su osuđeni na smrt."); Pravi čovjek; U snijegu i ledu; Privora; Zemljice majko i Novela iz Like!

Djela Mile Budaka prevedena su i objavljujvana na desetak stranih jezika pa se je nadati da će ovaj izdavački poduhvat pobuditi i strance na ponovljena izdanja Budakovih djela uz 100-tu obljetnicu njegova rođenja. Sada je to već 115. obljetnica rođenja i 59. obljetnica smrti. Predviđanja iz

1989. su se barem djelomice obistinila. Matica hrvatska u Zagrebu je objavila reprinte Ognjišta i Musinke... i ovim činom pojavljuje se pred znatiželjnom hrvatskom čitateljskom javnošću neočekivani, nekim slučajem sačuvani Budakov roman BAZALO. Svaka čitateljica i čitatelj će zasigurno posegnuti za tim vrlo zanimljivim Budakovim romanom i naći će u njemu dio svoje sudbine, a možda i čarobni ključić za bravu svoje savjesti, vrlina, nedostatka, čvrstoće, poštenja, osobnih slabosti i sjajnih kreposti.

Basel- Freiburg - Zagreb 2005. uz 60. obljetnicu Budakove nasilne smrti.

KRESOJIĆA SOJ (1)

Roman grozd iz ličkog seljačkog života

dr. Mile Budak

Ovo je niz romana s jednog stabla, pa bismo to mogli, možda najbolje označiti hrvatskim nazivom "roman grozd".

Peteljka ovog mog grozda je "Kresina", a jagode, koje iz njeg izlaze, bit će sliedeći romani: "Gospodin Tome", "Hajduk", "Mala žena" (K i k a), "Bazalo" (Srđen) i "Maliće u pisare".

Svaki je roman za sebe zaokružena i podpuna cjelina, a opet svi skupa sačinjavaju zajednicu, izvirući jedan iz drugog.

Doglavnik dr. Mile Budak u posjetu Lipiku i Pakracu (24.7.1941.)

Radnja je u ovim romanima prije radnje u "Ognjištu", no dostižu se, te će i neke osobe iz "Ognjišta" biti spominjane u ovim romanima. Moram napomenuti radi nekih mojih mladih, vrlo dobronamjernih kritičara, da sam i u mnogim svojim ličkim pripovijestima već što spomenuo, što i obradio neke

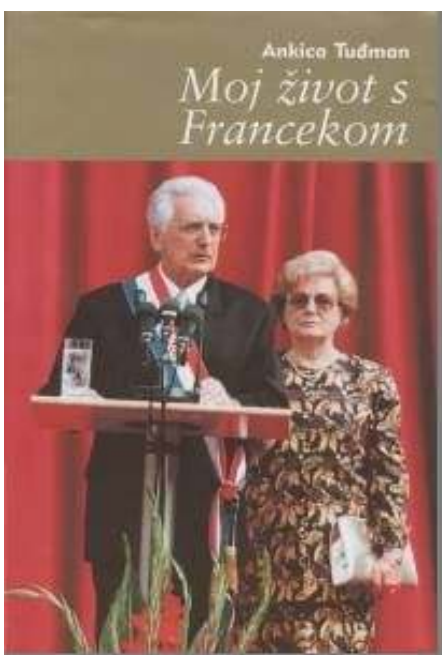
osobe, s kojima će se sretati i ovdje, pa ukoliko ne bude sve u pojedinostima posve skladno, obe-

ćavam, da ću prilikom ponovnog izdanja starijih djela sve dovesti u potpun sklad. Inače - s umjetničkog gledišta to uopće nema nikakve važnosti. Do tih je malih razlika došlo, što su mnoge pripoviesti nastale, kad još nisam ni kanio pisati ovo djelo (pa ni "Ognjište"), te nisam posvećivao pažnje sporednim osobama, koje su mi sad postale važne, kad sam se dao na ovaj posao. Na primjer, u pripoviesti "Pod gorom" Dujmina Veliki i Jadre nemaju sestre, a u "Kresini" sretamo njihove sestre Matiju i Vranjicu. Kad sam pisao "Pod gorom", znao sam za te obje žene vrlo dobro i obje sam ih osobno poznao, ali doista nisam znao da su sestre i da su Dujminove sestre. Uostalom, Dujmina i Jadre nisu ni bila rođena braća, nego stričevići, no to ipak ne kanim izpravljati, jer mi nije potrebno.

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, dr. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (11)

Marko Francišković,
HRVATSKA KNJIGA
OPSTANKA, ulomci

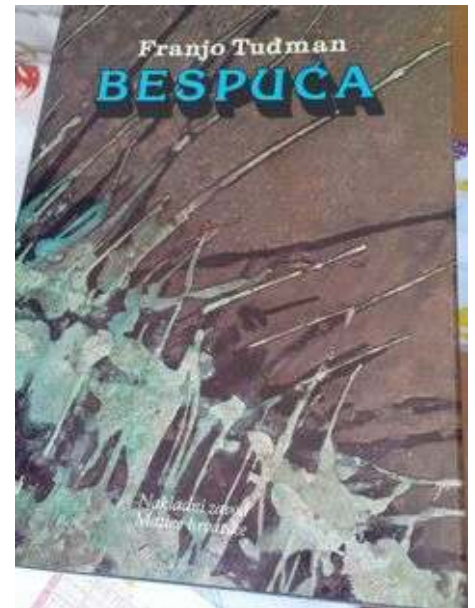
Nedorečenost Tuđmana u Hrvatskoj, u njegovoj koncepciji Hrvatske, vidi se najbolje danas u sluganskom odnosu prema svim mogućim tuđinskim emisarima i slijepo vjerovanje kako oni najbolje znaju nama reći što je u našem interesu. Tuđmanova nedorečenost koju je donekle korigirala njegova autoritarnost, demokratski fanatici koji su ga naslijedili dodatno su začini neospornom izdajom svakog nacionalnog interesa. Iako je bila cijelo vrijeme prisutna, nervoza je kod Tuđmana došla do svojeg punog izražaja na samom kraju njegove vladavine, a sve zbog frustracija uzrokovanih upravo nedorečenošću u cijeloj politici, kako unutarnjoj tako i vanjskoj. Nervozna je prešla i na naciju, što je bilo dobro u Oluji kada je nacija nestrpljivo čekala oslobađanje okupiranih teritorija i tu nagomilanu energiju usmjerila u oslobođenje okupiranih područja

silinom koja je bila i ostala nedokučiva promatračima sa strane.

Loše je bilo u svemu ostalome i nervoza je dovela do uništenja nacionalnog jedinstva izraženog prvenstveno u socijalnom raslojavanju, a to opet oslabilo (umrtvilo) sposobnost odupiranja neprijateljima Boga i čovjeka koji sustavno rade na zatiranju hrvatske nacije i kršćanske vjere unutar hrvatske nacije drugim sredstvima, kada im već nije uspjelo nahuškavanjem Miloševića na istrebljenje Hrvata i okupaciju teritorija te pripadajućoj nasilnoj dekatolizaciji.

Ono što je Hrvatsku spasilo i kompenziralo Tuđmanove negativne inspiracije koje zbog judeomasonskog svjetonazornog utemeljenja (prisna veza Tuđmana s Kissingerom) nisu bile dobre, bilo je duhovno vodstvo Crkve u Hrvata s kardinalom Kuharićem na čelu. Tuđmanu je Providnošću pripala čast i obaveza da odvali kamen s groba hrvatske slobode i za takav unutarnji pothvat – pothvat iz unutrašnjosti grobnice – trebalo je biti zatočen u mraku te grobnice, a isto tako bilo je od koristi što je Tuđman dijelom i sudjelovao u gradnji iste. Time mu je bilo lakše otvoriti je, tj. odvaliti spomenuti grobni kamen. Očito, nakon napora za otvaranje groba, Tuđman nije imao dovoljno snage da nas iz grobnice izvede van na puninu svjetlosti. Upravo iz toga razloga sada je na svima nama da budemo dostojni naredne časti i obaveze: izlaska iz te grobnice prije nego nam ponovno zatvore izlaz jednim daleko masivnijim grobnim kamenom, a to zatvaranje trenutno je u punom tijeku.

Tuđmanove nepobitno dobre namjere, kojima se zloduh masonerije i inače koristi u krivom vođenju ljudi nepotpuno osvjetljenim svjetlom spoznaje u vjeri, nisu bile dovoljne za izlazak na puno svjetlo slobode, ali su zato bile Božjom milošću ipak na kraju ostvarene u korist Hrvatske, sve uz veliki otkup u krvi hrvatskih mučenika. Da ne bi bilo nekih nesporazuma po pitanju Tuđmana treba reći da je njegovo djelo divljenja vrijedno bez obzira na sve, a to što smo tu gdje jesmo i u situaciji kakvoj jesmo daje nam svima obavezu da kroz spoznaje dobrog i lošega iz prošlosti te lučenja jednoga od drugoga znamo što nam je najbolje raditi za prosperitetnu budućnost. Točnije, iz pogubnog stanja države i nacije koja je sada na putu uništenja ima se upravo kroz radikalno, fundamentalno (to je fundamentalizam u svojem najboljem sadržaju) i bezuvjetno prihvaćanje Isusa Krista staviti na put života – na put opstanka. Kako osobnog tako i nacionalnog.

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (19)

Eugen of Savoia

Sahih Al-Bukhari, Number 4138.

We went out with Allah's Apostle (The blessing and peace of Allah be upon him) for the invasion of Bun Al-Mustaliq and we received captives from among the Arab captives and we desired women and celibacy became hard on us and we loved to do coitus interruptus [same as "azl" above]. So when we intended to do coitus interruptus, we said: "How can we do coitus interruptus before asking Allah's Apostle (The blessing and peace of Allah be upon him) who is present among us? We asked (him) about it and he said: "It is better for you not to do so, for if any soul till the Day of Resurrection is predestined to exist, it will exist." [20]

Prijevod s engleskog na hrvatski:

Krenuli smo sa Alahovim Apostolom (Blagoslov i Mir Alahov bio nad njim) u napad na Bun Al-Mustaliq te smo primili zarobljenike od zarobljenih Arapa i poželjeli smo žene i celibat nam je postao težak te smo voljeli prekinuti snošaj [isto kao i "azl" gore]. Tako

kada smo namjeravali s njima imati prekinuti snošaj, rekli smo: "Kako možemo prekidati snošaj a da nismo pitali Alahovog Apostola (Blagoslov i Mir Alahov bio nad njim) koji je među nama? Pitali smo (njega) o tome i on je rekao: "Bolje je da ne prekidate snošaj, jer ako je do dana Uskrsnuća bilo kojoj duši određeno da postoji, postojat će."

Sahih Muslim, Number 3384.;;

Jabir bin Abdullah (Allah be pleased with them) reported that a person asked Allah's Apostle (may peace be upon him) saying: I have a slave-girl and I practice azl with her, whereupon Allah's Messenger (may peace be upon him) said: This cannot prevent that which Allah has decreed. The person then came (after some time) and said: Messenger of Allah, the slave-girl about whom I talked to you has conceived, whereupon Allah's Messenger (may peace be upon him) said: I am the servant of Allah and His Messenger.[21]

Prijevod s engleskog na hrvatski:

Jabir bin Abdullah (Alah bio zadovoljan s njim) je izvjestio da je

osoba pitala Alahovog Apostola (mir bio nad njim) rekavši: Imam mladu robinju i s njom prakticiram azl, na što je Alahov Glasnik (mir bio nad njim) rekao:

Ovo ne može spriječiti ono što je Alah odredio. Osoba je tada došla (nakon nekog vremena) i rekla: Glasniče Alahov, mlada robinja o kojoj sam pričao je zatrudnjela, na što je Alahov Glasnik (mir bio nad njim) rekao: Ja sam sluga Alahov i Njegov Glasnik.

Muslimani su se u početku suzdržavali od seksa sa svojim zarobljenicama, zbog toga što su one bile žene politeista; međutim, bog im je poslao poruku u kojoj im je rekao da s tim ženama mogu slobodno imati spolne odnose. Moderni muslimani vjeruju da su se ovi spolni odnosi događali tek nakon braka, ali to gledanje je očito pogrešno. Muhamedovi sljedbenici su rekli da žele imati spolne odnose sa ženama, ali i da ih žele prodati. Pitali su Muhameda o prekinutom snošaju, ali im je Muhamed rekao da to nije važno. Sva djeca kojoj je suđeno da se rode će se roditi, dakle nije bitno da li će muškarci prakticirati prekinuti snošaj ili ne.

Dakle, Kuran muškarcima dozvoljava spolne odnose s njihovim zarobljenicama (čiji su muževi u nekim slučajevima još uvijek živi [22]), a Haditi pružaju primjere da se to zaista i događalo. Ovu činjenicu moramo slijediti do njezina logičnog zaključka. Muslimani su odlučili imati spolne odnose sa svojim zarobljenicama, koje su nakon toga namjeravali prodati. Ove zarobljenice su bile žene čije su muževе i obitelji Muslimani istrijebili. Da li bi ove žene rado pristale na spolne odnose s muškarcima koji su pobili njihove obitelji? Vjerojatno ne bi. Dakle, budući da su Kuran i Muhamed dozvolili seks s tim zarobljenicama, vrlo je vjerojatno da je Muhamed Muslimanima dozvolio da siluju svoje zarobljenice.

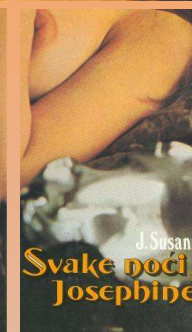
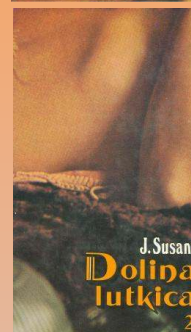
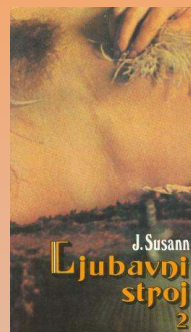
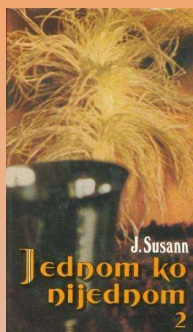
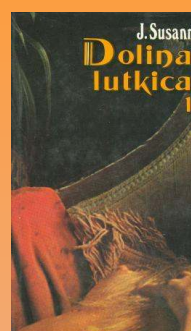
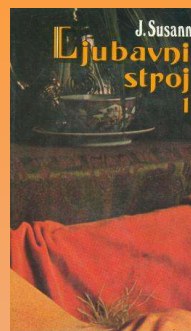
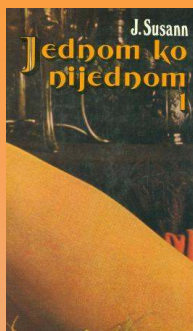
HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

Jacqueline Susann

preporučuje Vam knjige:

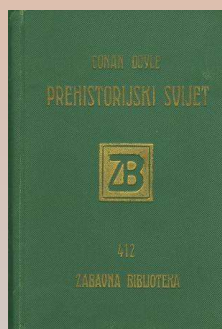
JEDNOM KO NIJEDNOM 1-2,
LJUBAVNI STROJ 1-2,
DOLINA LUTKICA 1-2
DOLORES,
SVAKE NOĆI, JOSEPHINE
Cijena: 8 x 50,00 kuna

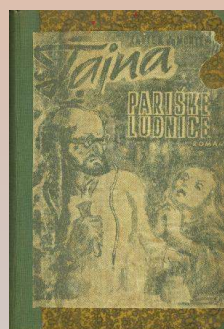
Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

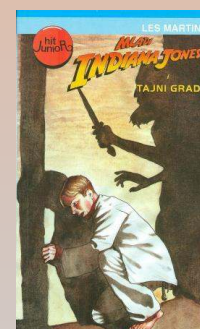
Marija Jurić Zagorka:
GORDANA
1-12,
str. 3698, 1957.-1960. g.
600,00 kuna

Arthur Conan Doyle:
PREHISTORIJSKI SVIJET
Zabavna biblioteka br. 412,
str. 220, 1927. g.
50,00 kuna

Xavier de Montepin:
TAJNA PARIŠKE
LUDNICE,
str. 455, 1954. g.
70,00 kuna

Les Martin:
INDIANA JONES
I TAJNI GRAD
str. 89, 1996. g.
40,00 kuna

OHR - JEDNA NESLAVNA HISTORIJA

Muhamed Filipović, Sarajevo

U našem narodu postoji jedna poslovice koja kaže da ono što loše započne ne može dobro da se završi. Ova poslovice može u cjelosti da se primijeni na djelovanje organizacije koja je kod nas poznata pod imenom OHR - Ured visokog predstavnika, čije je povlačenje, nakon jalo-vih 14 godina njegovog tobožnjeg rada, najavio sam visoki predstavnik za oktobar tekuće godine.

Na ovu instituciju bi se moglo primijeniti još mnogo naših poslovice, ali bi po mom sudu najbliža istini bila ona koja kaže: "Zlo rođenje gotovo suđenje." O čemu se tu uopće radi?

Poznato je da je pisac ovih redova bio uporan u stavu da nam tzv. međunarodna zajednica, ma šta ko pod tim razumijevao, ni na kakav način, barem ne na onakve načine na kakve se ona do tada miješala u razne svjetske krize, neće donijeti ništa dobro i da bi bilo najbolje da rješenje za probleme koji su nastali početkom devedesetih godina treba da nađemo mi sami. Ja sam bio tog uvjerenja prvenstveno zbog toga što nisam vidio neke previše duboke i složene probleme koji bi morili našu tadašnju zemlju, a koje ne bismo mogli mi riješiti s nešto većom dozom odgovornosti prema sudbini građana i budućnosti generacija koje dolaze, kao što nisam poistovjećivao komunizam u Istočnoj Europi i u Jugoslaviji.

Znao sam već odavno da Zapad, a posebno Amerika, intenzivno i uspješno, prvenstveno zbog gluposti tadašnjih sovjetskih političara i njihove nesposobnosti da rješavaju urgentne probleme sovjetskog društva (da su oni bili rješivi dokaz je Kina), mora doći do rušenja komunističkog režima u SSSR i da će taj proces započeti u Berlinu, kao najslabijoj tački cijelog tog sistema. Znao sam, također, da će se taj proces neselektivno širiti Europom i da će obuhvatiti i našu zemlju, bez ob-

zira na ogromne razlike u prirodi i načinu funkcioniranja komunizma u Jugoslaviji i komunističkim zemljama istočnog bloka.

Također, bilo mi je jasno da će rušenje komunizma u Jugoslaviji biti ostvareno putem rušenja same Jugoslavije, jer je stvaranje federalne države, uz samoupravljanje, bilo najvažnije demokratsko dostignuće komunizma u Jugoslaviji, a da će snage rušenja biti nacionalističke snage, koje su unutar okvira jugoslavenske demokratije bile razvijene do znatne mjere, kao i da će određenu ulogu odigrati i emigrantske snage uz pomoć obavještajnih organizacija zapadnih zemalja.

Znao sam i to sam napisao i predložio određene načine ponašanja nas Bošnjaka, da će u tim okolnostima Bosna i Hercegovina postati predmet apetita prvenstveno srpskog i hrvatskog nacionalizma, koji će odigrati glavnu ulogu u rušenju Jugoslavije, jedan sa stajališta njene deintegracije i stvaranja "povijesne" Hrvatske, a drugi sa stajališta reducirane reintegracije svih "srpskih zemalja" pod vodstvom Srbije. Kad su se stvari tako i odigrale, nisam bio uopće zadovoljan što sam predvidio tok zbivanja, ali mi je bilo užasno žao što je izostala jedino moguća i racionalna reakcija bošnjačke politike, tj. da odbije učešće u ovom procesu, koji će nužno biti nasilan i čije će nasilje najviše pogoditi Bosnu i Hercegovinu.

Od početka, od čuvene Zimmermannove posjete Sarajevu, bio sam protiv toga da nas stranci ocjenama Jugoslavije i Srbije guraju izvan Jugoslavije, a pogotovo da u tome postanemo sateliti Tuđmanove anti-srpske (Ustav Hrvatske iz 1990. godine je bio jasno antisrpski) i tada skrivene, ali u datom času sasvim jasne antimuslimanske i antibosanske politike. Nažalost, stvari su se kod nas odigravale upravo kako je to Tuđmanu odgovaralo. Bosna i Hercegovina je dopustila da bude

O SEBI

Mehmed Mašić, "Bogumilke", Zagreb
1969.

Ovaj smiraj bijaše lažan
Bijaše samo usnuli trenutak
Za moj nemir
Postoje dublji razlozi

uvučena u proces koji joj je sigurno donosio rat, a ništa nije stajalo iza nje.

Kad je rat nastao, kao lojalista ja sam uporno branio legitimnu državu, vlast i njene predstavnike. Nažalost, oni nisu branili legalitet i legitimitet svoje vlasti i suvereniteta naroda Bosne i Hercegovine, već su nizom postupaka polako razarali njen suverenitet i odustajali od njegovih osnovnih načela.

Taj proces se odigrao pod vodstvom stranaca i pod okriljem pregovora o miru u Ženevi, koji su bili sve osim pregovori o miru i koji su u stvari bili pregovori o promjenama ustavnog ustrojstva države, uz ignoriranje postupka koji sam Ustav naše države propisuje za sopstvenu promjenu.

Ne želim ovdje sumirati sve to što se odnosi na politiku bosanskog legalnog državnog vodstva, ali moram da kažem da je jedna od najvećih njegovih grešaka bila nekritički odnos i neosnovano povjerenje u namjere i djelovanje zapadnih sila u Jugoslaviji i u Bosni i Hercegovini.

Znao sam da je osnovni cilj zapadnih sila, a prije svega Francuske i Velike Britanije, bio da sruše komunistički režim i da na tlo bivše Jugoslavije uvedu svoje trupe, a da na čelo države koje će nastati iz rušenja bivše države, prije svega na tlo Bosne i Hercegovine, postave garniture poslušnih političara koji će činiti ono što im zapadni savjetnici budu sugerirali, da ne ... težu riječ.

To je uostalom čvrsta logika geos-

strateških planova i postupaka u situacijama kada se ne radi o izoliranom nego o globalnom sukobu i interesima. Mi nismo nikada bili neki bitniji faktor u toj strateškoj igri i stoga se igra vodila na načelu da se faktički podrže oni koji su sposobni da se sami održe ili ih se ne može bitnije promijeniti, a da se ostali prepuste igri sila koje je Zapad probudio i pustio da četiri godine divljaju na ovom prostoru.

Što se mene lično tiče, ja sam od početka, kao član ratnog Predsjedništva i lider opozicije u parlamentu Bosne i Hercegovine, bio protiv toga

da se dozvoli ulazak stranih trupa na bosansko tlo, ukoliko one neće imati jasno određen i ograničen mandat i u pogledu ciljeva misije i u pogledu trajanja te misije i u pogledu naših prava prema njima. Kad mi je rahmetli Izetbegović rekao da on želi da strane trupe dođu, jer će one navodno morati tada djelovati u korist Vlade, ja sam mu rekao kako je jedino sigurno da one nikada neće djelovati ni u čiju osim u sopstvenu korist i u skladu sa strateškim interesima svojih vlada, a mi bismo morali vidjeti gdje smo mi u tim interesima.

U tim interesima mi smo bili pik zibner i zbog toga smo imali petnaest godina jalove politike, natezanja, obmana i praznog hoda, a da sva ta velika galama, pompa i velike riječi nisu donijele ništa drugo nego kompliciranje naše situacije. Uvjeren sam da smo za petnaest godina sami mogli da riješimo sve. Ovako nam se historija ponavlja od Berlinškog kongresa do danas svakih četrdesetak godina, a mi nikada na zelenu granu.

MUHAMED FILIPOVIĆ - "ZLO RAĐANJE, GOTOVO SUĐENJE"

dr. Vahid Sendjarević, Sarajevo

2.1 BIJES MUHAMEDA FILIPOVIĆA ZBOG INZKOVOG UDARCA REPUBLICI SRPSKOJ

U članku pod naslovom "OHR – jedna neslavna historija" objavljenom 20. juna 2009. u "Nezavisnim Novinama" Muhamed Filipović se ponovo, po ko zna koji put, razgoličuje kao izdajnik Bošnjaka, Hrvata i Srba koji Bosnu i Hercegovinu doživljavaju kao svoju domovinu.

Objavljivanje njegovog članka u Nezavisnom Novinama je reakcija na ODLUKU OHR-a kojom se ukidaju Zaključci Narodne skupštine Republike Srpske br. -1-787/09 i br. -1-788/09 doneseni 14 maja 2009. godine. OHR ovom svojom odlukom potvrđuje da Skupština RS ne predstavlja suverenu državu nego genocidnu tvorevinu RS kojoj se može legalno nametnuti volja internacionalne zajednice što je razgoropadilo našeg "akademika" i izdajnika Muhameda Filipovića.

Muhamed Filipović očito zaboravlja da su donesene dvije pravosnažne rezolucije Savjeta bezbjednosti UN-a (752 i 757 iz 1992) kojima su Srbija i Crna Gora označene i kažnjavane kao agresori na Republiku BiH i pre-

suda Internacionalnog suda pravde kojom se jasno definiše da je Srbija odgovorna što nije spriječila genocid u BiH i da su izvršioc genocida institucije genocidne tvorevine Republike Srpske.

Muhamed Filipović svoj članak počinje sa pravoslavnom poslovicom "ZLO RAĐANJE, GOTOVO SUĐENJE" u kojem svu zuč istresa na međunarodnu zajednicu kao isključivog krivca što su nas, kako on kaže, stranci gurali iz Jugoslavije njihovim ocjenama Jugoslavije i Srbije. On ide korak dalje i optužuje Bošnjačku politiku da je pristala da učestvuje u procesu rušenja Jugoslavije i time uzela učešće u nasilju koje je eto najviše pogodilo samu Bosnu i Hercegovinu.

2.2 SRBIJA JE PRVA NAPUSTILA JUGOSLOVENSKU FEDERACIJU

Podsjetimo ovdje Muhameda Filipovića da je Miloševićeva Srbija prva izvršila jednostrano otcjepljenje od Jugoslavije, dakle razbila Jugoslaviju što je Muhamedu Filipoviću kao akademiku i diplomati vrlo dobro poznato, ali naš "akademik" svjesno žrtvuje integritet svoje ličnosti da još jednom pokuša odraditi stvar za Veliku Srbiju.

Republika BiH nije izašla iz federalno uređene Jugoslavije sa uspješnim samoupravnim sistemom kako tvrdi Filipović u svom članku nego iz Miloševićeve velike Srbije koju je Milošević iz političkih razloga zvao Jugoslavijom kako bi obezbjedio legalnost zločina agresije na Republiku BiH i Republiku Hrvatsku.

JADIKOVKA

Mehmed Mašić, "Bogumilke", Zagreb 1969.

Dugo su rijeke
 Čeznule za svojim lađama
 Opustjele obale snivale
 Plavokose lađare
 Oh dugo
 Dugo se rađao dan

Ovo o čemu mi govorimo i vrbaci na krovu znaju, ali eto naš akademik i diplomata Muhamed Filipović tobože ne zna. Godinama razni mediji u BiH, Srbiji i svijetu prenose članak beogradskog Advokata Srđe Popovića o tome kako je Miloševićeva Srbija prva izvršila jednostrano otcjepljenje od federalno uređene Jugoslavije sa uspješnim samoupravnim sistemom, kako bi to rekao Muhamed Filipović.

Slijedi zaključak na kraju toga članka advokata Popovića:

"Srbija je POSTALA NEZAVISNA DRŽAVA po sopstvenom Ustavu od 28. septembra 1990. godine (donijetom više od godinu dana prije kasnijeg proglašenja nezavisnosti Slovenije i Hrvatske, 8. oktobra 1991.). Ova činjenica zamagljiva na je Miloševićevom propagandom prema kojoj je uzrok rata bio 'borba protiv separatizma'. Ta činjenica je zamagljivana iz straha od strane intervencije, jer tobože Milošević čuva 'teritorijalni integritet SFRJ', a ne vrši agresiju na tuđu teritoriju.

Naime, prema članu 72. Ustava Republike Srbije iz 1990. godine: **"Republika Srbije uređuje i obezbjeđuje: suverenost, NEZAVISNOST i teritorijalnu cjelokupnost Republike Srbije i njen MEĐUNARODNI POLOŽAJ i ODOSE S DRUGIM DRŽAVAMA i MEĐUNARODNIM ORGANIZACIJAMA", kao i 'DBRANU i bezbjednost Republike Srbije' ('Oružanim snagama kojima u miru i ratu rukovodi Predsjednik Republike Srbije', član 83 Ustava)**

Shodno tome, članom 135. stav 2. Ustava Srbija se sama izuzima iz pravnog sistema SFRJ, za nju od tada zakoni SFRJ više ne važe. Tom odredbom se predviđa PRAVO Srbije da, po svojoj volji, 'oštjuje'savezne zakone jedino onda 'kada joj je to u interesu'. U pravu je ova klauzula poznata kao klauzula 'si volam' (ako hoću) i ima dejstvo da poništava svaku obavezu preuzetu pod ovim uslovom. Prirodno, ako imam pravo da radim 'šta hoću' onda nemam nikakvu obavezu.

Ubrzo zatim, dosljedna svojoj nezavisnosti i suverenosti, Srbija donosi niz zakona iz nadležnosti nekadašnje federacije kojima uređuje sopstvenu kreditnu i monetarnu politiku, sopstvenu politiku kontrole

cijena, uvodi dažbine na robu iz inostranstva (i nekadašnjih republika SFRJ), naplaćuje sopstvene carine itd.. i ukida niz zakona kojima je svrha provođenje nekadašnjeg saveznog zakonodavstva. Po zakonima SFRJ (koju tobož brani Milošević) i srpski Ustav i srpsko zakonodavstvo tog vremena predstavljali bi najteža krivična djela. Ali, Srbija je donošenjem tog Ustava postala suverena i nezavisna i time izuzeta iz jurisdikcije bivše SFRJ, pa ta djela niko nikada nije ni mogao da procesuirati."

Naš "akademik" po ko zna koji put izjednači okupatore i žrtve okupacije, one koji počinise zločin genocida i žrtve genocida što je bio i jeste jezik četnika i njihove genocidne tvorevine. To je jezik Cerića kada na dženazi u Potočarima kaže da je u Srebrenici brat ubio brata. To je jezik Alije Izetbegovića kada kaže da se on uvijek borio za očuvanje Jugoslavije, a ne za njeno rušenje, bez obzira što je Milošević davno srušio Titovu Jugoslaviju i pravio "srboslaviju". Po Muhamedu Filipoviću državljani BiH su odgovorni za agresiju od strane Srbije i Crne Gore i za zločin genocida jer su iskoristili svoje ustavno pravo na samoopredjeljenje i na Referendumu o nezavisnosti izjasnili za suverenu državu Republiku BiH i time "rušili Jugoslaviju".

2.3 CILJ PROJEKTA NIJE BIO DA REPUBLIKU BiH OSTAVE U TITOVOJ JUGOSLAVIJI NEGO U MILOŠEVIĆEVOJ SRBOSLAVIJI

Samo da podsjetimo, cilj izdajnika nije bio da se izađe iz Miloševićeve Jugoslavije (čitaj velike Srbije). Sjetimo se prijedloga Alije Izetbegovića o Asimetričnoj Jugoslaviji kojeg su građani Republike BiH odlučno odbili. Sjetimo se pregovora dvije godine nakon što se Srbija otcjepila iz Jugoslovenske federacije koje je u Beogradu Muhamed Filipović zajedno sa izdajnikom Adilom Zulfikarpašićem vodio sa Milo-

ševićem o "Istorijskom sporazumu Srba i Muslimana" koje su građani Republike BiH odbili sa odlučnim "NE".

U svom članku, Muhamed Filipović kaže kako je on na početku rata branio legitimnu državu, vlast i njene predstavnike i kako "Nažalost, oni nisu branili legalitet i legitimitet svoje vlasti i suverenitet naroda Bosne i Hercegovine, već su nizom postupaka polako razarali njen suverenitet i odustajali od njihovih osnovnih načela".

Mi se slažemo sa njegovom konstatacijom kako su same vlasti, čitaj Alija Izetbegović i izdajnička bratija, koje su tobože predstavljale interes Bošnjaka i muslimana, uništavale i danas uništavaju legalitet Republike BiH. Ono što Muhamed Filipović skriva je to da je on uvijek bio član tog izdajničkog tima, njihov ambasador i diplomata, njihov specijalni pregovarač sa Miloševićem, član njihovog tima sa specijalnim zaduženjem da Bošnjake i muslimane prevodi žedne preko vode.

Muhamed Filipović nikako da se sjeti da imaju legalne i pravosnažne odluke Savjeta bezbjednosti UN-a o agresiji na Republiku BiH i pravosnažnu presudu Internacionalnog suda pravde o genocidu, i da je ustav Republike BiH samo suspendovan i da pod uslovom da genocidni Daytonski ustav ne funkcioniše građani BiH imaju pravo da vrate svoju Republiku BiH. Jasno je da se Muhamed Filipović ne bori za legalnost Republike BiH nego za legalnost jedne druge republike, genocidne Republike Srpske.

Ono što je najtužnije u izdajničkom pohodu Muhameda Filipovića je to da pored očite izdaje još uvijek ima onih Bošnjaka i muslimana koji ga vide kao nekoga ko zastupa njihove interese. Nažalost, još uvijek ima i onih Hrvata koji ne vide da Muhamed Filipović nije nikada predstavljao interes Bošnjaka i muslimana u BiH nego isključivo inte-

res Velike Srbije.

Muhamed Filipović se u svom članku služi pravoslavnom poslovice "ZLO RAĐANJE, GOTOVO SUĐENJE" kao što se muslimani služe ajetima Kur'ana. Mi smo zahvalni Muhame-

du Filipoviću što nas je upoznao sa ovom poslovice jer ga ova poslovice perfektno opisuje. Onog dana kada se rodio Muhamed Filipović rodilo se veliko zlo Bošnjacima, Hrvatima i Srbima koji Bosnu i Hercegovinu doživljavaju kao svoju domo-

vinu. O značenju poslovice ZLO RAĐANJE, GOTOVO SUĐENJE mogu se naći informacije na internetu tako što se u "search engine" ukucaju riječi ove poslovice.

KREĆE "PLAN B", UKIDANJE LEGITIMITETA BIH POMOĆU "BOŠNJAČKOG SABORA"

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Sjetimo se kako i zašto je došlo do prvog "Bošnjačkog sabora" održanog ratne 1993. godine.

Kada su Karadžićevi poslanici napustili Skupštinu Republike BiH, time nije prestala funkcionirati Republika BiH budući da je to bila građanska država u kojoj se odlučivalo prostom većinom glasova, a ne kao u daytonskoj BiH usaglašavanjem entiteta. I poslije odlaska "srpskih" poslanika na Pale, Skupština Republike BiH je imala kvorum te je svijet priznavao sve njene odluke kao pravosnažne. Takva Republika BiH je primljena u UN bez obzira na bojkot Karadžićevih poslanika i bez obzira na osnivanje "Paljanske Skupštine".

Kasnije, kada su četnici blokirali Sarajevo i onemogućili da se Skupština Republike BiH sastaje sa valjanim kvorumom to također nije uništilo Republiku BiH jer svijet ne priznaje stanje kreirano agresijom. Dakle, ni četničke granate i blokade nisu mogle uništiti Skupštinu Republike BiH. Tada Alija Izetbegović pokušava da svijetu pošalje poruku da i Bošnjaci žele da imaju svoj "bošnjački" sabor, da i Bošnjaci odbacuju jedini legalni sabor, Skupštinu Republike BiH. Stručnim jezikom kazano, smisao "bošnjačkog sabora" je bio da pokaže svijetu da Republika BiH nije legitimna tvorevina, da je čak ni njen većinski narod ne želi.

Sve do tada Alija Izetbegović nije pristajao da Bošnjaci dobiju svoje narodno ime nego je zadržavao na-

še komunističko ime "Muslimani". (Primjetimo da su i velikosrpski komunisti prije rata dozvolili da se zovemo "Muslimani", a nisu dozvolili da se zovemo Bošnjaci - još jedna podudarnost Izetbegovićevih stavova sa velikosrpskim.)

OTKRIĆE

Mehmed Mašić, "Bogumilke", Zagreb 1969.

Ja sam za vas principijela sumnja

Zamišljena opasnost

Što vreba svoje predviđene minute

Vir koji priziva neukog plivača

Ispunjen gorkim suzama

Tog vječno

Neshvaćenog plača

Da bi pridobio Bošnjake za taj "sabor" kojemu je cilj bio da dokine legalnu Skupštinu Republike BiH Izetbegović je javnosti predstavio da je smisao toga sabora vraćanje historijskog narodnog imena "Bošnjak". Pravi smisao je bio, kako smo već kazali, da se i Bošnjaci pridruže četnicima u razbijanju Skupštine Republike BiH. Dakle, Alija je pristao da nam se vrati narodno ime Bošnjak samo zato da bi napravio još jedan korak ka ukidanju Republike BiH.

Srećom, tada izdajnici nisu kontrolisali situaciju u mjeri u kojoj je kontrolišu danas, pa se našlo dosta hrabrih i pametnih ljudi koji su uspjeli da se sabor odupre Alijinom planu da dokine legalnu Skupštinu Republike BiH.

Sjetimo se da su kasnije, kada je Dayton bio potpisan, četnici pustili poslanike Skupštine Republike BiH da prođu kroz blokadu, da bi ga ti poslanici ratifikovali, što je najbolji dokaz da je svijet nastavio da priznaje jedino odluke legalne Skupštine Republike BiH i da su to četnici znali, mada su zajedno sa Alijom drukčije glumili pred Bošnjacima.

Primjetimo ovdje da četnici nisu pustili kroz njihovu blokadu one poslanike Skupštine Republike BiH za koje su znali da nisu Alijini poslušnici. Jedan od njih je Ibran Mustafić. To je još jedan faktor koji čini čak i prvu preliminarnu ratifikaciju Daytonu nelegalnom, jer su se četnici na taj način, onemogućavanjem poslanika da izraze slobodnu volju, nezakonito uticali na odluke Skupštine R BiH.

Srećom, tada su poslanici Skupštine Republike BiH samo uslovno ratificirali daytonski nacrt ugovora, a nikada nisu ratificirali finalni sporazum potpisan svečano u Parizu. Jedino zato još uvijek postoji Bosna i Hercegovina, još bošnjački izdajnici i četnici iz RS ne mogu da se potpuno oslobode Ustava Republike BiH.

Sad je slična situacija. Svijet je ponovo dao jasne signale da želi da sačuva državu (naciju) BiH, te četnički agenti ovaj put povjeravaju projekat delegitimizacije Bosne i Hercegovine najstarijem i "najuglednijem" među Bošnjačkim političarima, Muhamedu Filipoviću. Ponovo "Bošnjački sabor" treba da poruči svijetu da i Bošnjaci hoće svoj "narodni sabor" tj. svoju "malu Bosnu", radije nego priznatu cjelovi-

tu multietničku naciju Bosnu i Hercegovinu.

Kao i ondašnji Alijin "Bošnjački sabor" i ovaj Filipovićev ima puno dimnih bombi, tj. obećanja da će se boriti za jedinstvenu BiH, kojima treba da Bošnjake namami da progutaju udicu i prihvate "Bošnjački sabor" čime će biti poslana poruka svijetu da nikome u Bosni i Hercegovini ne treba državni sabor, tj. da država BiH nema nikakav LEGITIMITET jer je niko ne želi. Inzko, tj. svijet, se potrudio da sačuva LEGALITET Skupštine BiH, ukidajući odluke Skupštine RS, a sada protagonisti velike Srbije idu sa podvalom koja se zove "Bošnjački sabor" na oduzimanje LEGITIMITETA bh države, jer sam legalitet ne može dugo opstati bez legitimiteta.

Kada se ima u vidu da se nikakva druga značajnija reakcija na Inzkove odluke nije pojavila osim Filipovićeve i Tihiceve žestoke reakcije protiv OHR-a jasno je da je četnički tajni "Plan B" upravo sinhronizovan udarac njihovih jataka u ime "Bošnjaka" na legitimitet države BiH i na OHR, jer im je onemogućen "Plan A", tj. atak na legalitet BiH.

Dakle, nije im uspjelo ubrzano ukidanje države BiH pomoću ukidanja njenog LEGALITETA, tj. državnih nadležnosti BiH, pa sada idu na duže staze, potkopavanjem LEGITIMITETA države BiH pomoću "Bošnjačkog sabora".

PRIZNANJE

Mehmed Mašić, "Bogumilke", Zagreb 1969.

Ja nemam mira u ovoj dolini
Kad vječne regate
Pristižu i ječe
I njihovi momci
Slavljeni u tuzi
Cijeli je beskraj
mojih snoviđenja
Rastečen
I snažen
U srebrnoj suzi

IZ PRVE RUKE O "BOŠNJAČKOM SABORU" 2009.

Sven Rustempašić, Sarajevo

Pokretanje "Bošnjačkog sabora" već pokazuje dvije glavne štetne tendencije:

- Pokušaj odbacivanja nacije (tj.države) Bosne i Hercegovine
- Falsificiranje "narodne volje" po pitanju ustava

Taman kada su Bosanci i Hercegovci, dakle, bosanskohercegovački građani - pripadnici BH NACIJE - konačno u velikom broju počeli

razumijevati definicije i nazive o sebi kao građanskoj naciji Bosanaca i Hercegovaca i svojoj državi RBiH kao naciji-državi, kakvom je 1992. godine od cijelog svijeta priznata - evo, ponovno su potakli Muhameda Filipovića Tunju, da diže galamu o "bošnjaštvu" i da ON pokrene i kontrolira "Bošnjački sabor". Opet ON diže zastavu "bošnjaštva" kao pandan (veliko)srpstvu i (veliko)hrvatstvu - a ustvari kao podvalu kojom se uništava sveobuhvatno građansko shvaćanje nacije kao dr-

žave BiH.

Evo opet Tunje da ON ponovno diže političku platformu "pravog bošnjaštva", koja je - na našu žalost i veliku štetu - uvelike zloupotrebljena u proteklih 16 godina, da se njome razara i dijeli država Bosna i Hercegovina, da se stvaraju etnički sukobi, da se ubija bosanstvo kao univerzalna građanska kategorija i jedini legalan, a nama ujedno i najkorisniji državno-društveni poredak, po kojem je država Bosna i Hercegovina doista jedino i moguća!

Sa gornjim, zajedno nastupa još jedan srodni a isto tako opasan trend. Naime, poučeni debaklom oko javne debate po pitanju amandmana za Brčko u martu ove 2009. godine, grobari države Bosne i Hercegovine sada očigledno pokušavaju falsificirati "narodnu volju". Stoga daju jaku inicijativu npr. Svjetskom Savezu Dijaspore (SSD) i sličnim zavičajnim klubovima po svijetu, "da se ujedine na svjetskom nivou" - a SSD dobiva i konkretnu sugestiju "da napiše prijedlog novog Ustava Republike BiH". Može se očekivati

da bi takvi likovi iz dijaspore dobili plaćen put u Sarajevo na privatni "Bošnjački sabor" Muhameda Filipovića Tunje, u septembru, gdje bi učestvovali u falsificiranju "narodne volje" po njegovom receptu. Sjetimo se da se upravo Muhamed Filipović na posljednjem kongresu dijaspore u Sarajevu toj dijaspori obratio riječima: "Vi ste neprijateljska emigracija", a sada odjednom upravo on ima legitimitet da okuplja dijasporu na "Bošnjačkom saboru"?! Tako je to kada UDBA dodjeljuje uloge u Bosni, a ne narod.

Za pretpostaviti je da bi tu "narodnu volju" Tunjo otprilike formulirao kao Silajdžicev zahtjev za "ukidanje entitetskog glasanja" ili takvu neku "white-wash" promjenu na dejtonskoj fasadi - da se može konačno ozakoniti Republika srpska, a pri tome kazati cijelom svijetu: Eto, to je i volja bošnjačkog naroda iskazana ovim "Bošnjačkim saborom" - koji automatski daje izgovor i nekom "Srpskom saboru" u Banja Luci. Eto, takav sabor Muhamed Filipović Tunjo priprema za septembar. A to treba odbiti, i nogama i rukama, a pogotovo glavom.

BBC TO CHALLENGE KING ARTHUR'S HERITAGE

<http://www.thedaily.com.au/>

The BBC is to film a historical documentary likely to rob England of King Arthur, one of the nation's most treasured legends.

Film-makers are due to arrive in Croatia this month to begin filming the programme with British historian John Matthews, who believes

Arthur was really Roman general Lucius Artorius Castus.

Croat news agency Epeha say BBC researchers have held discussions with Croatia's Friends of King Arthur group who say the general was born there in a tiny village called Lokvicici.

Castus later died in Croatia where he was the local ruler and Matthews believes a tombstone in the coastal town of Podstrana

now being studied by scientists was the legendary King of the Britons' final resting place.

Matthews - a consultant on Clive Owen's and Keira Knightley's hit movie King Arthur - said: "My only worry is that if we prove this to be true, people in England will accuse me of stealing their legend from them."

CASTUS I PRAVDA

Roman. Nakladnik: ALFA d.d. Zagreb, Nova Ves 23a, 10000 ZAGREB Biblioteka: Hrvatski pisci Urednik: **Božidar Petrač** Likovno rješenje korica: **Zvonimir Mihanović** Tisak: travanj 2009.

Sažetak / Summary

CASTUS I PRAVDA Luje Medvidovića (Alfa d.d. Zagreb, Nova Ves 23A, Zagreb, 2009. str. 290), knjiga izvan bibliotečnih nizova, satkana je od više slojeva, napisana iz vizure Dionizija Kunca – engleskog znanstvenika hrvatsko-američkog podrijetla, donosi mnoge novosti u vidu teza, koje traže temeljitiju provjeru i ovjeru i to:

1. Lucius Artorius zvan Castus, kasnije kralj Artur – mit u nastajanju - prahrvat, general rimskih legija u Velikoj Britaniji južno od Hadrijanova zida, stolovao u Kamelotu – naselju od šatora izrađenih od kostrijeti, koji se proslavio s dva svojstva: željeznim mačem hrabrosti iskovanim u obrani Delminiuma (junaštvo) i drvenim okruglim stolom uz kojeg je odrastao u obiteljskoj kući

na tlu današnje Hrvatske (čestitost). Pročedio je englesku naciju spajanjem prahrvatske duhovnosti oličene u okruglom stolu, rimske kulture oličene u rimskom pravu i britanske vitalnosti – novo lice u hrvatskoj povijesti kojem se može vjerovati; univerzalnost tog mita o Kralju Arturu i vitezovima okruglog stola potvrđuje ciklus filmova Geor-

ga Lucasa: Zvezdani ratovi;

2. Povijest Luciusa Artoriusa Castusa – kralja Artura, ispričanu u knjizi, koju potvrđuju:

(1) arheološki spomenici prikazani u knjizi - trasa Dolabelina puta, lokacija tajanstvenog i neistraženog grada Billubiuma i Grada Lokvičića, dvostrana mitraička ikona s prikazom okruglog stola i nadgrobna stela iz Podstranja, u blizini Grada Lokvičića, koje je otkrio arheolog Ljubomir Gudelj, i dvije kamene ploče iz Podstrane koje dokazuju da je Castus tu duže

vrijeme živio, kulturne standarde tog kraja sobom u svijet ponio i dostojanstveno nosio i, najvjerojatnije da se tu rodio i da je tu pokopan;

(2) legenda o Gavanu (izvedenica od imena Gaven?) zajednička Lokvičićima kod Imotskog i Prokljanu kod Skradina;

(3) znanstvenici: američki povjesničar Kemp Malone, od 1925. Britanski povjesničar John Matthews, David Franzoni - scenarist američkog filma Kralj Artur iz 2004., Antoine Fuque – redatelj tog filma, hrvatski povjesničar dr. Julijan Medini sa Filozofskog fakulteta u Zadru, akademik Nenad Cambi;

(4) jezične tvorbe koje ukazuju na istoznačnost riječi Sarmat – Hrvat, zamjenom glasova s i h (bijah, bijasmo, orah, orasi), ar i r (sarce – srce) te m i v (gumno – guvno, Dumno – Duvno);

5) povijest ilirskih gusara i ratova s Rimljanima, 155 godina duga obrana Delminiuma – koja je izrodila rimsku rasističku predrasudu „hic sun leones“ (tamo su lavovi), koju na svoj način potvrđuju papa Agatona (678 – 685) koji je sklapanjem nenačasnog ugovora s knezom Borkom predodredio kasniju sudbinu Hrvata kao antimurale cristianitatis, knezovi Zdeslav, Domagoj, Mislav i dr. (koji su znali braniti jadransko more kao svoje i naplaćivali uslugu plovodbe našim Jadranom, dok današnji pripitomljeni naraštaj ni ribolovnu zonu – ZERP, na svom moru nema snage proglasiti svojom), potom engleski kralj Richard (koji je svojem imenu dodao naslov „Lavljeg srca“), stara engleska zastava (kopija poljičke zastave svetoga Jure), kao i mnogi drugi dokazi (pr. prepoznatljive hrvatske slike u memoriji svijeta opisane u knjizi, mjene imena Ursus u Ursinus i sl.), a dugovijeku opstojanost i žilavu ukorijenjenost te predrasude potvrđuje i Alberto Fortis (1765 - 1791);

3. Hrvatski identitet izlazi iz antičkog ali i predantičkog identiteta, što je maestralno prikazano naslovnicom slikara Zvonimira Mihanovića, zasnovan je na poš-

tivanju svakog dijela prostora i vremena koji se na određenoj razini odmakla mjere istim mjerama (pr. svjetlosna godina, kvarkovi, mrva, - mjere koja istodobno označavaju i prostor i vrijeme), slobode kao stanja odnosa, te osjećaja ljubavi kao emocije;

4. Hrvatska povijest započinje padom Delminiuma 155 godina prije Krista – nakon 154 godine duge opsade - kad je padom barjaka pala tvrđava, padom tvrđave pao grad, padom grada pala država, padom države vladar je izgubio vlast a narod ime. Nekoliko stoljeća kasnije natio Ilirica objavio se kao natio Croatica – čime se crta hrvatske povijesnice na današnjem teritoriju pomiče najmanje tisuću godina unatrag;

5. Etnogeneza Hrvata: Hrvati nisu etnička već etička zajednica, nacionalna se ideja pod utjecajem starosjedilčkih i doseljeničkih naroda razvijala kao kulturna ideja: pravdoljubiv (okrugli stol) i junačan narod (vrsni konjanici i strijelci). Narodna zajednica je usmjeravana kao društvo idealiziranog zakona, domaći čovjek

koji ne poštuje zakon nije prijatelj (pr. „ne može biti Poljičanin tko se protivi poštovanoj poljičkoj pravdi“), a stranac koji poštuje zakon nije neprijatelj, - zbog čega se govori o hrvatskom formalizmu, idealizmu i naivnosti.

6. Etika okruglog stola – srce Castusove duhovnosti - koja je u zametku otkrivena u 12. knjizi Epa o Gilgamešu, u sceni posljednjeg razgovora Gilgameša i Enkidua, kao čovjeku potreban a Bogu ugodan odgovor na prirodne različitosti i nesporazume ljudi, i kasnije oblikovan kao sinija:

objava mitraičkog vjerovanja u boga sunca, kao zemaljska slika sunca (kojeg slijedi rimski Sol Invictus) a na svoj način i boga mjeseca (kojeg slijedi islamska Luna),

- koja je prakticirana u hrvatskom narodnom životu prije Krista a prakticira se i danas ne samo u Hrvatskoj već u cijelom uljudenom svijetu;

- koji u cijelom svijetu služi kao prepoznatljivo demokratsko sredstvo, pobudnik pozitivne sinergije i svelijek za sve bitne de-

mokratske konflikte suvremenoga svijeta; to je osjetio i urednik Večernjeg lista od 5. lipnja 2009. koji je vijest o ovoj knjizi, kralju Arturu i okruglom stolu stavio na 4 str. u rubriku događaji, odmah pored vijesti o manihejskoj razlici između Obame (Sol) i Osame (Luna);

- koja se prije kravate javlja kao autentičan i prepoznatljiv hrvatski proizvod i doprinos, osnova vrijednog etičkog kodeksa, ideja demokracije suvremenoga svijeta, čiji se ostvaraji (sudstvo prije svega) propituju u knjizi;

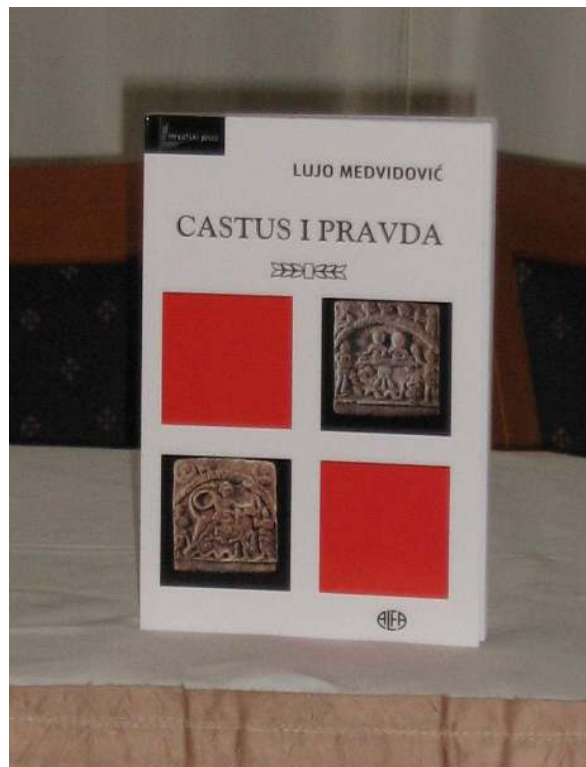
7. Nauk o ljudskoj slobodi uspostavljen od velikog čovjekoljubca Euripida po kojem „naziv slobodan čovjek najdragocjenija je od svih titula: posjedovati je znači imati mnogo, čak i kada se ima malo“, suprotiva kanihalskoj praksi lihvarskih ugovora kao izvora svijuzla; - povijest Delminiuma je upozorenje svim narodima, poglavito malim narodima, što trebaju činiti da zaštite svoju slobodu i sačuvaju svoje mjesto u budućnosti;

8. Spomen zanemarenih slika iz nacionalne povijesti: fra Didak Buntić, fra Mijo Runović, don Luka Pavlinović, uz mnoge hrvatske knezove, kraljeve, velmože, junake i banove koji su slijedili duh Castusa;

9. Značaj Castusa – u značenju čestit i neokaljan, uspravan život odgovorne slobode, kao spasonosna vrijednost u nedaćama vremena u kojima je ljudima potrebna prije svega jasnoća, vrijednost koju svatko nosi u svome srcu, koja svima nedostaje jer smo zaboravili gledati u svoje i tuđe - ljudsko srce;

10. Knjiga obilježava davnošću a nije lišena slika ovovremenosti ni vizije – potka za buduću filozofiju hrvatske povijesti.

CASTUS AND JUSTICE by Lujo Medvidović (Alfa PLC, Zagreb, Nova Ves 23A, Zagreb, 2009, page 290), a book beyond library lines, consists of multiple layers, written by Dionizije Kunc-english scientist american-croatian origin, from his own perspective, brings many novelties in the sense of theses which require thorough scientific check and thus:

1. Lucius Artorius Castus, later known as King Arthur – an emerging myth – the ancestor of Croats, a Roman legion commander who fought in Great Britain, south of Hadrian's Wall, reigned in Camelot – a settlement of tents made of animal skin, a hero who made himself famous by his two features: an iron sword forged while defending Delminium (bravery) and a round wooden table sitting by which he grew up, the table found its place in a family house located on the

territory of today's Croatia (fairness). He brought chastity into the British society by connecting the ancient Croatian spirituality metaphorically presented by the round table, the Roman culture presented by the Roman law and the British vitality – a new character in the Croatian history worth trusting; the universality of the myth of King Arthur and the Knights of the Round Table is confirmed by George Lucas' cycle of films: Star Wars;

2. History of Lucius Artorius Castus a.k.a. King Arthur, told in a book and confirmed by the following evidences:

(1) archaeological monuments shown in the book – Dolabella's road, the site of the mysterious and unexplored towns of Billubium and Lokvičić, a two-sided mithraic icon showing the round table and the tombstone of Podstranje, a village situated near the town of Lokvičić, both items having been discovered by archaeologist Ljubomir Gudelj, two stone plates proving that Castus lived there for a long period of time, that he acquired the cultural standards of the area and safeguarded them in the whole wide world with dignity, that he, most

probably, was born and buried there;

(2) the legend of Sir Gawain (in Croatia called Gavan), common for the population of Lokvičić near Imotski and the population of Prokljan near Skradin;

(3) scientific evidences by American historian Kemp Malone and since 1925 also by British historian John Matthews, by David Franzoni – the screenwriter of the American movie "King Arthur (2004)", by Antoine Fuque – the

director of the movie, by Croatian historian Julijan Medini (PhD) of the Faculty of Philosophy of Zadar and by academician Nenad Cambi;

(4) linguistic formations indicating the same meaning of words Sarmatian and Hrvat (Croat) due to replacement of sound h with sound s (bijah (I was), bijasmo (we were), orah (walnut), orasi (walnuts), ar with r (sarce – srce (heart)) and m with v (gumno – guvno (some kind of wheat milling machine), Dumno – Duvno (a town in Bosnia and Herzegovina));

(5) the history of Illyric pirates and wars against Romans, defence of Delminium lasting for 155 years – which brought to the Roman racist prejudice "hic sunt leones" (here be lions) that was in a way acknowledged by Pope Agatho (678 – 685) who, by making a non-naval treaty with Duke Borko, pre-determined the destiny of Croats as antimurale cristianitatis), Dukes Zdeslav, Domagoj, Mislav and others (who knew how to defend the Adriatic Sea from intruders and how to charge for their services of navigation in the Adriatic while the contemporary "tame" generation does not even dare to proclaim a protected ecological-fishery zone (commonly known as ZERP), then King Richard (his name was later supplemented with nickname the Lionheart), the old English flag (it is actually a copy of St. George's flag of Poljice), as well as plenty of other evidences (e.g. distinctive Croatian images as part of the history of the world described in the book, change of the name Ursus into the name Ursinus etc.), while long presence, tough rootedness and prejudices were also supported by Alberto Fortis (1765 – 1791);

3. The Croatian identity arises

from the ancient and pre-ancient identity, which was majestically shown by the cover of painter Zvonimir Mihanović, and is based on respecting every part of space and time that are, at a certain level, measurable by the same measurement units (e.g. light-year, quark, particle – measurement units simultaneously used for determining both space and time), freedom as the condition of status, feeling of love as an emotion;

4. The Croatian history starts with the fall of Delminium 155 years B.C. – after having been 154 years under siege - when the fall of the flag symbolized the fall of the fort, the fall of the fort led to the fall of the town and the fall of the town resulted in the fall of the state, the fall of the state ended up in the sovereign losing his power and the nation losing their name. A few centuries later, natio Illyrica appeared as nation Croatica – which the presence of the Croatian nation on today's territory shifts at least a thousand years backwards;

5. Ethnogenesis of Croats: Croats are not an ethnic community but an ethic one, the national idea has developed under the influence of both autochthonous population and settlers as a cultural idea: a righteous (round table) and courageous nation (skilful horsemen and archers). The national community has been brought up as a society of idealized law, a native disrespecting the law cannot be a friend (e.g. a person disrespecting the laws of Poljice cannot be a citizen of Poljice) and a foreigner respecting the law is not an enemy, due to which one speaks about the Croatian formalism, idealism and naiveté.

6. Ethics of the Round Table – the heart of Castus' spirituality – its

embryo was discovered in the Epic of Gilgamesh, in the last conversation between Gilgamesh and Enkidu wherein one may find the answer to natural diversities and disputes between people, the answer so vital to man and pleasant to God, later integrated into the round table as follows:

- announcement of mithraic belief in the Sun God as a mundane image of the sun (followed by the Roman Sol Invictus) and, in a certain way, in the Moon God (followed by the Islamic Luna),

- denoted in the Croatian tradition before Christ, present today not only in Croatia but also in the whole civilized world;

- used as a distinctive democratic means in the entire world, a trigger of positive synergy and panacea regarding all relevant democratic conflicts in the contemporary society; its relevance was noticed by the editor of the "Večernji list" newspapers of 5 June 2009 who published the news on this book, on King Arthur and the Round Table on page 4 of the newspapers, right next to the news on Manichaeistic difference between Obama (salt) and Osama (Luna);

- appeared before a tie as an authentic and distinctive Croatian product and contribution, the foundation of valuable code of ethics, the idea of democratization of the contemporary world, realizations of which are questioned in the book;

7. Science of Human Freedom – established by great philanthropist Euripides who found "the title of freeman the most precious of all titles: to possess one means to be wealthy even though you are relatively poor", which is the opposite to cannibalistic practice of

loan agreements as the source of all evil; the history of Delminium is a warning to all nations, particularly to small nations, suggesting what should they do in order to protect their freedom and keep their place for the future;

8. Memorial of Neglected Images from the National History: friar Didak Buntić, friar Mijo Runović, Rev. Luka Pavlinović, along with

many Croatian dukes, kings, sovereigns, heroes and counts who followed the spirit of Castus;

9. The Meaning and Significance of Castus – primary meaning refers to adjectives just and immaculate, upstraight living full of responsible freedom, like a salutary value during bad times in which people need clarity before all, a value that everyone keeps in their heart, a value that everybody

misses since we have forgotten to look into our and other people's hearts;

10. The book is dominated by ancience but it is deprived neither of contemporariness nor of vision - a framework for the future philosophy of the Croatian history.

English version: Lingua Ltd. Osijek (Krunoslav Pavlović)

MAGISTAR TRČI POSLJEDNJI KRUG?

Diana Majhen, Zagreb

Već se duže vrijeme postavlja pitanje hoće li članovi HSP-a naći snage i iz stranke izbaciti Antu Đapića ili će ga pustiti da i dalje uništava tu istu stranku, kao što sustavno radi već godinama.

Čistka koju je Đapić napravio i još uvijek radi u redovima HSP-a ostavila je stranku bez izuzetno vrijednih i poštenih ljudi, te time nije osiromašila samo HSP nego hrvatsku političku scenu općenito.

Osobno doživljam Antu Đapića kao osobu bez nekih čvrstih, individualnih stajališta izuzev onoga „samo da je meni dobro, a poslije mene potop“. Od mjerenja kukuruza do plakanja u Izraelu i koaliranja sa SDSS-om, Đapić je promijenio sve stavove koje je HSP kao stranka zastupala, te ju sveo na danas marginaliziranu, nevjerodostojnu stranku bez ikakvog jasnog prog-

rama i vrijednosti koje zastupa.

Prisjetimo se, svaki put kada je HSP-u skočio rejting i istraživanja su pokazivala nagli porast popularnosti, Đapić je uradio ili izjavio nešto nakon čega je taj rej-

nje radi li to Đapić slučajno ili planski i svjesno?

Ukoliko se radi o slučajnosti, nikakve logike nema u tome da se čovjek koji kontinuirano ruši rejting stranke svojim postupcima i dalje zadržava na njenom čelu.

No, ukoliko pak nije slučajno, onda je Đapić od HSP-a napravio namjerno i proračunato desnu opciju koja bi umjerene birače upućivala na HDZ kao na manje zlo kada je hrvatska desnica u pitanju. Meni osobno to nekako najviše ima smisla.

Problem koji ostaje je svakako taj kako se riješiti Đapića, koji je na ključne funkcije instalirao njemu odane ljude. I koji su u stanju svojim destruktivnim djelovanjem, podržavajući Đapića, rasturiti HSP do temelja, zato što im ionako nije značio ništa. U isto vrijeme, oni kojima HSP nešto doista

znači, nalaze se rasuti ili po drugim strankama, ili neovisni, ili su digli ruke od politike razočarani svojim dosadašnjim iskustvom.

Što znači, sve je na onima koji su

ting naglo pao. Takva se stvar može dogoditi jednom, iako bi svatko čak i radi toga trebao odgovarati. Ali, ukoliko se to ponavlja, čovjek si mora postaviti pita-

još uvijek u HSP-u a nisu izgubili svoje ideale i svoju borbenost i koji su trpjeli sve i svašta što se u toj stranci događalo, vjerujući u njenu budućnost i bolje sutra. Osobno, držim fige tim ljudima i nadam se da ćemo imati prilike uskoro vidjeti onaj HSP koji je nekada bio i kojem je redovno

išao, između ostalih, i moj glas.

A koliko god to Đapiću bilo svejedno, ili čak tako nešto i priželjkivao, ne vjerujem da će iza njega nastati potop.

Prije da će HSP dobiti priliku biti ponovno ono što je nekada bila, prohrvatska stranka sa jasno izra-

ženim stavovima koje neće mijenjati ovisno o smjeru puhanja vjetera, koliko god taj vjeter bio jak.

A onaj vjeter koji će, nadam se, uskoro Đapića otpuhnuti s mjesta predsjednika HSP-a mogu nazvati jedino pozitivnim vjetrom.

KOMEMORACIJA U SV. ILIJI - 3. SRPNJA 2009.

Bože Vukušić, Zagreb

Povodom dvadesete obljetnice smrti blago-pokojnog Vilima Cecelje i stote obljetnice njegovog rođenja, Varaždinska biskupija i župa Sv. Ilija organizirali su prigodnu komemoraciju u petak 3. srpnja 2009.

U 17.00 sati održana je molitva na grobu vlč. Cecelje na mjesnom groblju, a u 18.00 sati sveta Misa u župnoj crkvi. Molitvu i Svetu misu predvodio je varaždinski biskup mons. Josip Mrzljak.

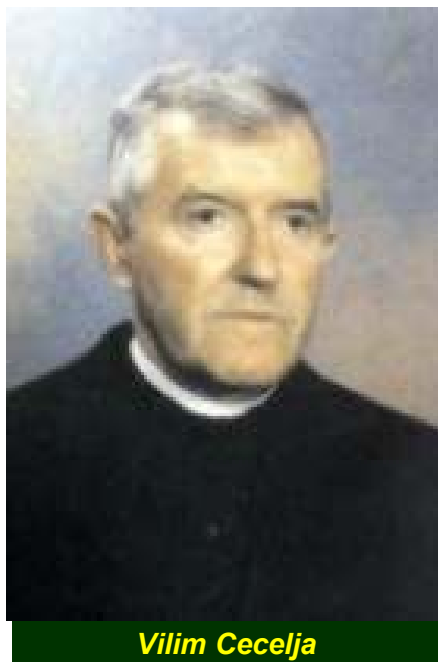
Poslije Sv. mise bila je u pastoralnom centru „Vilim Cecelja“ predstavljena novoizašla knjiga Andrije Lukinovića i Ivana Pompera: **VILIM CECELJA** - Utjelovljena hrvatska caritas.

Vodstvo Počasnog bleiburškog voda pozvalo je sve članove i simpatizere da se odazovu pozivu na ovu komemoraciju.

* * *

Vilim Cecelja bio je svećenik Zagrebačke nadbiskupije, hrvatski rodoljub i politički prognanik te veliki pastir i karitativni djelatnik, osobito među hrvatskim prognanicima u Austriji. Proglašen od komunističkih vlasti ekstremnim nacionalistom i "neprijateljem naroda", Cecelja nije se mogao vratiti u domovinu sve do svoje smrti.

Godine 1997. njegovi su posmrtni ostaci preneseni na mjesno groblje u Svetom Iliji.

Vilim Cecelja

Po mnogočemu je misno slavlje bilo posebno. Posebnim ga je učinio barjak Počasnoga blajburškog voda koji se vijorio pored oltara, a pod kojim je Cecelja godinama - od samog početka, po cijenu vlastite sigurnosti, pa i života - predvodio misna slavlja za blajburške žrtve, otimajući ujedno njihovu tragediju povijesnom zaboravu.

Vilim Cecelja rodio se je 24. travnja 1909. u župi Sveti Ilija. Nakon završene gimnazije u Varaždinu godine 1928. upisuje se na Katolički bogoslovni fakultet u Zagrebu. Za svećenika je zaređen 1932. godine po rukama zagre-

bačkog nadbiskupa Bauera. Nakon kapelanske službe u Bedenici bio je župnik u Dubovcu kod Križevaca te u Hrastovici pored Petrinje. Godine 1939. nadbiskup zagrebački bl. Alojzije Stepinac imenuje ga prvim župnikom novoosnovane zagrebačke župe sv. Nikole Tavelića na Kustošiji. U listopadu 1941. imenovan je zamjenikom vojnog vikara novoosnovane Nezavisne Države Hrvatske. Godine 1942. postaje župnikom gornjogradske župe sv. Marka, a 8. svibnja 1944. premješten je u Beč gdje mu je kao voditelju podružnice Crvenoga križa predana skrb za hrvatske ranjenike. Dva deset trećega ožujka 1945. posljednji je put vidio svoju domovinu. Odmah nakon rata optužen je na temelju komunističkih kleveta za vodstvo ustaškog pokreta. Do svibnja 1947. bio je zatočen u logoru za ratne zločince u Glasenbachu kraj Salzburga. Godine 1950. preuzima dušobrižništvo za Hrvate u Salzburgu te vodstvo Hrvatskoga Caritasa u Austriji. Od 1951. uređuje Glasnik Srca Isusova i Marijina. Pedesetih godina putovao je po Kanadi i SAD-u okupljajući tamošnje Hrvate i skupljajući pomoć za nevoljnike. Do kraja života bio je velik promicatelj blajburških okupljanja.

SMRT FRANCUSKOG POSLANIKA DE LA VIGNEA 1559.

Francuski poslanik Jean de la Vigne sahranjen je u Dubrovniku, a pogrebu su nazočila sva vlastela s knezom na čelu

Đivo Bašić i Sonja Martinović,
Dubrovnik

Jorjo Tadić 24. veljače 1936, str. 10, kaže (ponešto kroatizirano): "U prvoj polovici XVI. vijeka Francuska je sa svih strana bila obuhvaćena zemljama dinastije Habsburgovaca. Za nekoliko desetljeća vodila se žestoka borba između njih, jer su i jedni i drugi htjeli sebi osigurati apsolutnu premoć u zapadnoj Europi. Ali kad su konačno Habsburgovci, odnosno Španjolska, ostali pobjednici na svim bojištima, i kada je Francuska ostala usamljena, francuski kralj François I. potražio je saveznike na potpuno drugoj strani, u Turskoj. Posredstvom jednog člana naše vlasteoske obitelji Frankopana, ove vrlo ogorčene protivnice Habsburgovaca, Francuzi su preko Bosne uspostavili prve veze s Turcima, odmah poslije svog velikoga poraza kod Pavije (1525.). Otad, za nekoliko desetljeća, Francuzi žive u vrlo prijateljskim odnosima s Turcima, s kojima sklapaju poznati trgovački ugovor (1536.), a onda i razne političke sporazume na kojim se do najnovijega vremena temeljila francuska prevlast u turskim zemljama. Za cijelo vrijeme francusko-španjolskih borbi u XVI. stoljeću, francuski kraljevi su držali svoje diplomatske predstavnike u Carigradu, odakle su promatrali događaje na Istoku i neprekidno podstrekiivali Turke protiv njihovih zajedničkih neprijatelja. Francuski poslanici u Turskoj igrali su, prema tome, vrlo vidnu ulogu u diplomatskim akcijama svoje zemlje, te se u Francuskoj dosta ulagalo ne samo u njihov rad, nego i na informacije koje su s Balkana slali svojim kraljevima.

Prijateljski odnosi Francuske i Dubrovnika

Zbog velike udaljenosti između Francuske i Turske morali su Francuzi osigurati brzu i stalnu vezu između svoje vlade i svojih predstavnika u Carigradu. Na tom dugom i vrlo opasnom putu, koji je dijelom prolazio i pored habsburških zemalja, dvije su točke bile vrlo važne: Venecija i Dubrovnik. U Veneciji su ulogu posrednika i pomagača vršili sami francuski poslanici akreditirani kod Mletačke Republike, a u Dubrovniku su Francuzi uspostavili jednu posebnu agenturu koja je u svemu bila pri ruci njihovim poslanicima i kuririma, a pomalo je vršila i špijunažu u korist svoje zemlje. Zbog toga je Dubrovnik postao vrlo važna točka za francusku politiku u Turskoj i za održavanje veza s Istokom.

Dubrovnici su uvijek dobro znali vrlo lijepo koristiti položaj svoga grada, te su sitne usluge, učinjene stranim predstavnicima, naplaćivali na veoma unosan način. A prema Francuzima su bili osobito pozorni i susretljivi. Najprije, bila im je potrebna naklonost francuskih kraljeva zbog ekonomskih i političkih veza sa zapadnom Europom, a onda, svaka usluga iskazana Francuzima bila je veoma ugodna i Turcima, najbližim susjedima i vrhovnim zaštitnicima malene Dubrovačke Republike. U tome, dakle, treba tražiti glavne uzroke dobrim i prijateljskim francusko-dubrovačkim odnosima, a iz čije bogate i vrlo interesantne povijesti iznosimo ovdje jednu sitnu epizodu iz polovice XVI. vijeka.

Povratak francuskog poslanika iz Carigrada

Krajem mjeseca rujna 1557. godine pošao je drugi put za Tursku Jean de la Vigne, francuski poslanik u Carigradu. On je napustio Francusku u vrlo kritičnom momentu, kada su Španjolci već potiskivali i tukli

francusku vojsku na flandrijskom ratištu, i kada se habsburška dinastija afirmirala kao najjača sila zapadne Europe. De la Vigne je preko Venecije i Dubrovnika, gdje se iskrcao 15. studenog, prispio u Drinopolje 6. prosinca 1557. U Turskoj je ostao pune dvije godine, najkritičnije za tursko-francusko prijateljstvo onoga vremena, kada su Turci, poslije francuskih poraza kod Saint-Cantena i Gravelingena, počeli s manje volje i pouzdanja u francusku snagu raditi na slabljenju Habsburgovaca u Španjolskoj i Austriji. Kako su se prilike u Turskoj razvijale nepovoljno za Francusku, t[ak]o De la Vigne napusti Carigrad u rujnu 1559. da svoga kralja osobno izvjesti o tome i da mu predloži prekid daljnjeg prijateljstva s Turskom. Međutim, razbolio se na putu za Dubrovnik, te početkom listopada, dok se nalazio u Novom Pazaru, njegova bolest krene na gore. Odmah uputi glasnika u Dubrovnik moleći vladu da mu pošalje u susret jednoga liječnika s potrebnim lijekovima. Dubrovčani prime njegovu molbu, te 16. listopada zaključe da mu pošalju državnog ljekara Cezara, s nekoliko ljudi pratnje i s potrebnim lijekovima, a za troškove mu odrede 50 aspri. Već dan prije toga, u nedjelju 15. listopada, vlada je doznala za približavanje De la Vigne, zbog čega su izabrana dva vlastelina da mu pođu u susret, ali se tada u Dubrovniku još nije znalo da je on opasno bolestan.

Poslanikova se bolest pogoršavala, te se već spremao i na najgore. Svom sekretaru Diplesiju izdiktirao je oporuku, u Prijepolju 14. listopada, a on je samo potpisao i utisnuo svoj pečat. U želji da što prije stigne u Dubrovnik žurio se na svom putu, jer se bojao da njegove stvari i pratnja ne budu izloženi samovolji i pljački janjičara i ostalih Turaka, koji su ga imali pratiti i braniti na putu od Carigrada do Dubrovnika.

Premda ga je dubrovački liječnik susreo negdje u sjeveroistočnoj Hercegovini, nekoliko dana hoda podalje od dubrovačke granice, te se cijeli posvetio njegovu liječenju, ipak mu više nije bilo pomoći. Predosjećajući svoju smrt popunio je svoju oporuku i 22. listopada dao zapisati njegovu posljednju volju. Ali ova tužna povorka s poslanikom na nosilima nije prestala putovati prema Dubrovniku. Poslanik je stalno žurio dalje, jer je, po nekim izjavama, htio svakako umrijeti u Dubrovačkoj Republici, kako bi bio sahranjen po obredima svoje vjere i u kršćanskoj zemlji.

Dolazak pratnje u Dubrovnik s mrtvim poslanikom

Ispred poslanikove pratnje putovao je njegov sekretar, koji je stigao u Dubrovnik u srijedu 25. listopada ujutro, te je odmah posebnim brodom krenuo za Veneciju noseći francuskom kralju neke hitne i važne poruke njegovu bolesna poslanika. U Dubrovniku se zadržao vrlo kratko vrijeme dok se spremio za odlazak preko mora, a pri ruci su mu bili dubrovački vlastelin Ambrozije Fr. Gučetić-Gozze i firentinski trgovac Lorenzo Miniati. Gučetić se tada nalazio u francuskoj službi vršeći već od mjeseca lipnja 1559. službu posrednika između francuskog poslanika u Veneciji i onoga u Carigradu, dok je već otprije bio poznat kao pristaša politike francuskoga kralja. Lorenzo Miniati je bio također agent Francuske u ovim područjima, te je neko vrijeme, izgleda usporedno, bio u službi Francuske i Španjolske, premda su one bile u neprijateljstvu. Miniati i Gučetić izvjestili su svojim pismima De Noiera, francuskog poslanika u Veneciji, o bolesti De la Vigne, kao i o svemu što su Dubrovčani poduzeli da pomognu bolesnom poslaniku. Miniati je u svom pismu, datiranom 23. listopada, javljao kako se već osam dana ništa ne zna o stanju poslanikova zdravlja što ga je jako zabrinjavalo, dok je u postscriptu-

mu dodao da je poslanik javio da se nalazi u Cernici i da ga prema tome očekuju sutra. Gučetićevo je pismo od 25. listopada ujutro, a iz njega se vidi da su bolesna poslanika očekivali istoga dana uvečer. Ova dva pisma, uz jedan dio ostale njihove korespondencije, kao i mnogi dokumenti o ovom događaju, čuvaju se u francuskom ministarstvu inozemnih poslova u Parizu, gdje smo našli i ostalu vrlo bogatu građu za poznavanje povijesti francusko-dubrovačkih odnosa.

Kratko vrijeme po odlasku broda za Veneciju, i to baš oko podne, pripjela je u Dubrovnik poslanikova pratnja, ali s mrtvim tijelom De la Vigne. Poslanik je umro, po nekim, dva dana prije toga negdje poviše Trebinja, a, po izjavama dubrovačke vlade, smrt ga je zatekla toga istog dana, i to na teritoriju Dubrovačke Republike. Svakako, o njegovoj smrti Turci - pratitelji nisu ništa znali, jer inače ovu karavanu ne bi bili ni propustili preko svoje granice. Čim je poslanikovo tijelo uneseno u Dubrovnik, pratnja se uputila prema kući Lorenza Miniatija. Odmah poslije podne sastao se Senat da odluči na koji se način ima sahraniti predstavnik francuskog kralja. Vlada je predložila Senatu da na pogrebu, koji se imao obaviti sutra, trebaju nazočiti knez, njegovo Malo vijeće i svi članovi Velikoga vijeća, dakle sva punoljetna vlastela. Neki su u Senatu stavili protuprijedlog da nazoči samo knez i Malo vijeće, jer im je, valjda, izgledalo da bi se prihvaćanjem vladina prijedloga De la Vigneu odalo odviše počasti. Međutim je vladin prijedlog prihvaćen ogromnom većinom i Dubrovčani su odali francuskom poslaniku najveću počast koju su mogli iskazati na pogrebu. Ovakvo svoje postupanje oni su kasnije objašnjavali naročitim pozornošću prema Francuskoj i njezinom vladaru, što su posebno istaknuli u svojim pismima upućenim francuskom kralju i drugim osobama.

Svečana sahrana

Sutradan, u četvrtak 26. listopada, Dubrovnik je na vrlo dostojanstven način ispratio tijelo poslanika od kuće Miniatija do svoje Katedrale (Gospa). Sva dubrovačka vlastela skupila se prije toga u glavnoj dvorani Velikoga vijeća, tog dubrovačkog parlamenta, odakle su korporativno [skupno], s knezom na čelu, pošli na pogreb. Mrtvom poslaniku nađen je, svakako u sporazumu s vladom, i vrlo počasni grob. Sahranjen je, naime, u samoj Katedrali, i to u grobu negdašnjeg dubrovačkog nadbiskupa Filipa Trivulzija koji je umro 1544. Ova odluka Dubrovčana da francuskog poslanika pokopaju pored Trivulzija imala je posebno značenje. Filip Trivulzio bio je iz Milana, iz stare i vrlo ugledne obitelji koja i danas živi u istom gradu kao jedna od uglednijih grofovskih kuća Italije. Imao je sedmoru braće, od kojih je jedan bio kardinal u Rimu i veliki prijatelj François I., drugi je bio guverner Lyona, treći biskup u Italiji, a jedan stric maršal francuske vojske i najvažniji predstavnik francuske politike u sjevernoj Italiji. Inače se cijela obitelj isticala među najodanijim pristašama Francuske, te je u svakoj prilici dosta radila na jačanju njezina utjecaja u Italiji. Kad je Filip Trivulzio stigao u Dubrovnik, stupio je u vezu s francuskim kraljem, te mu je na svom novom položaju učinio velikih usluga. Oko sebe je okupio jednu skupinu Dubrovčana, simpatizera francuske politike, koji su ga pomagali u poslu oko jačanja i održavanja francuskog utjecaja na Istoku. Svojim otvorenim istupanjem zadavao je mnogo brige i neugodnosti neutralnoj i strašljivoj dubrovačkoj vladi, te ju je svojim radom nekoliko puta stavljao u vrlo neugodan položaj. Jednom prigodom (1537.) dao je da se mletačkom glasniku oduzmu pisma koja je mletačka vlada preko dubrovačke države slala svome poslaniku u Carigrad. Oduzeta pisma poslao je Trivulzio francuskom poslaniku na

Porti da ih dešifrira i preda turskoj vladi, koja je baš tada vodila neke važne pregovore s Venecijom. Kasnije, kad su Turci osvojili Budim (1541.), priča se da je Trivulzio, iako katolički nadbiskup, čestitao Sulejmanu kao francuskom savezniku, na tako sjajnoj pobjedi i da je za to dobio od sultana jedan novčani dar. [Autor na drugom mjestu kaže da je to bila čestitka za pobjedu kod Pečuha 1543., te da je dobio 10.000 srebrnih dukata. Vidi: Jorjo Tadić, Dubrovački nadbiskup - veliki prijatelj i uhoda Francuza, Trivulzio (1521.-1543.), Novo doba, br. 314, (24. XII. 1925.), Split, 1925, str. 14.]. Kad je 1544. godine umro, govorilo se po Dubrovniku da je otrovan, kako više ne bi pravio slične neugodnosti Dubrovačkoj Republici.

Eto, u grob ovakvog nadbiskupa Dubrovčani su položili De la Vignea, smatrajući, sigurno, da će jedan francuski poslanik ipak najljepše i najdostojnije počivati baš uz ovog oduševljenog i vjernog pristašu 'najkršćanskijeg kralja Francuske'.

Imovina umrlog poslanika

Odmah poslije pogreba, dne 26. listopada, dubrovačka je vlada odredila čuvare poslanikove imovine, koji su skupa s njegovim pratiteljima popisali sve stvari koje su pripadale pok. De la Vigneu. Prvi i glavni inventar je sastavljen već 25. listopada poslije podne u kući Miniatijska, čiji se prijepis nalazi među kraljevskim aktima u Parizu. Vrijedilo bi taj inventar potpuno objaviti da se vidi što je sve jedan zapadnoeuropski diplomat iz XVI. vijeka smatrao potrebnim imati za svog boravka u Carigradu i kakve je sve stvari nosio sa sobom s Istoka u Pariz. U nekoliko sanduka i dobro umotanih korpa [koševa] bilo je pokojnikove odjeće skrojene na turski način, zatim skupocjenih perzijskih tapita, handžara [noževa] urešenih zlatom, srebrom i draguljima, svilenih rubaca i turskih marama, razne srebrnine, finog stol-

nog pribora, itd., a samo dvije rukom pisane knjige na grčkom jeziku. Sve dokumente, kao i poslanikovu oporuku, nisu ni otvarali, nego je Gučetić to povezo i zapečatio svojim pečatom. U karanteni na Dančama nalazilo se 15 krasnih konja koji su detaljno opisani u inventaru, kako ih ne bi netko putem do Francuske zamijenio i podmetnuo kakve lošije.

Sve ove poslanikove stvari poslane su nekoliko dana kasnije brodom za Veneciju, a odatle ih je francuski poslanik De Noier uputio za Francusku.

U dokumentima koji su nam se očuvali o ovom događaju nailazimo na određeno neslaganje u pogledu dana i mjesta smrti De la Vignea. Karakteristično je da svi dokumenti koje je sastavila dubrovačka vlada donose da je poslanik umro 25. listopada, i to na dubrovačkom teritoriju, dok u izvješćima francuskih agenata Gučetića i Miniatijska kao i u pismu francuskog poslanika iz Venecije, upućenim francuskom vladaru, izričito stoji da je umro 23. listopada, i to negdje u blizini Trebinja. Ovo neslaganje dokumenata baš u ovome značajno je za Dubrovčane i njihovu vladu. Dubrovčani su, naime, znali da su prešućivanjem poslanikove smrti na turskom teritoriju izvršili nekorektnost prema Turcima, koji su se, eventualno, mogli osvetiti, ali, naravno, ne Francuzima, nego baš njima, kao slabijima, a turskim susjedima i vazalima. Zato, dok su Dubrovčani pred svima krili pravu istinu, Francuzi nisu morali imati ikakvih obzira, te su potpuno slobodno mogli iznijeti točno mjesto i dan poslanikove smrti.

Francuski kralj zahvaljuje Dubrovčanima

Skupa s pismima francuskih agenata iz Dubrovnika uputila je i dubrovačka vlada 1. studenog pismeno izvješće De Noieru u Veneciju, u kojem ga je izvješćivala o

svemu što je učinila za spasiti život poslaniku. Preko De Noiera vlada je o istom pisala i francuskom kralju, kao i njegovoj tetki, vojvotkinji od Savoje, pod čijom je zaštitom uvijek bio De la Vigne. U tim pismima Dubrovčani su isticali svoju privrženost prema francuskom vladaru, čijeg su predstavnika onako dostojno sahranili, a koji, ako se i može smatrati nesretnim što je umro prije nego što je stigao pred lice svoga gospodara i u svoju zemlju, opet može lakše počivati, jer je umro u kršćanskoj zemlji, u našem kraju, gdje se toliko mnogo poštuje kruna Francuske.

De Noier je bio veoma zadovoljan držanjem Dubrovčana u ovom nemilom slučaju, te ih je pohvalio u svom izvješću kralju moleći ga da im i on svakako zahvali pismeno. Kralj je to doista i učinio 3. veljače 1560. godine, te im toplo preporučio svog novog poslanika koji je baš tada odlazio u Carigrad preuzeti svoje mjesto. Skupa s njime je putovao za Dubrovnik i novi agent, koji je trebao zamijeniti Gučetića u njegovu poslovanju i posredovanju između Carigrada i Francuske. Dubrovčani su, naravno, i ove nove predstavnike Francuske lijepo primili i pomagali im u svemu, te nastavili i dalje da s ovom moćnom i od Turaka poštovanom zemljom uvijek održavaju srdačne i prijateljske odnose.

O ovome vidi također kraće zapise: Jorjo Tadić, Promet putnika u starom Dubrovniku, Štamparija "Jadran", Dubrovnik, 1939, str. 234-236; Mirko Deanović, Anciens contacts entre la France et Raguse, Bibliothéque de l'Institut Français de Zagreb, Tome III, Institut Français de Zagreb, Zagreb, 1950, str. 46-47).

HRVATSKA - KINESKI MODEL VLASTI

Mile Prpa, Zagreb

Evo, Hrvatska je ušla i u NATO pakt, možda će uskoro ući i u Europsku Uniju, ali je bila i ostala posljednja komunistička utvrda u Europi. Čini mi se da bi neki u Hrvatskoj bili najsretniji ako bi uspjeli primijeniti kineski model vlasti, što znači – kapitalizam u punom smislu riječi – ali komunisti na vlasti i to u jednopartijskom sustavu.

To je u Hrvatskoj ovih dana postalo bjelodano, a posebno nakon proslave dana „antifašizma“. I najvećim prevarantima u povijesti, okrutnim vukovima, najdraža je bila janjeća koža, ne za to da bi je pojeli već zato da bi se u nju obukli, i da bi tako djelovali privlačno, plemenito, bezopasno. A zar ima išta ljepše i korisnije nego diktatora obući u kožu – antifašista! A antifašizam kao svjetski pokret je pokret života, a ne pokret smrti. Ali je nesreća što uz antifašizam kao svjetonazor, postoji i onaj „antifašizam“ u praksi, koji s antifašizmom kao svjetonazorom nije imao nikakve veze, a ponajmanje na našim prostorima.

Siguran sam da među cjelokupnim hrvatskim nacionalnim korpusom, kako onim u domovini, jednako tako i onim

u svijetu, ako bi se s tim narodom išlo na referendum, s pitanjem - Prihvaćate li antifašizam kao svjetonazor? Posve, posve sam siguran da bi 99,9999999 % hrvatskog pučanstva svugdje u svijetu kazalo da prihvaćaju antifašizam kao svjetonazor. Onaj jedan milijunti dio, odgovorio bi da ne prihvaća, samo iz razloga što bi se radilo o psihički bolesnom čovjeku.

A ako bi taj isti puk na istom referendumu upitali – Prihvaćaju li „antifašizam“ kakav je bio u Hrvatskoj za vrijeme II svjetskog rata i posebno u poraću - u praksi? Pos-

ve sam siguran da bi se vrlo visoki postotak stanovništva izjasnio da takav „antifašizam“ ne prihvaća! Zbog goleme, neusporedivo najveće tragedije u cjelokupnoj njegovoj povijesti koja je u to vrijeme nanesena hrvatskom narodu.

Ali to nekim hrvatskim vlastodršcima i strukturama na koje se oslanjaju – ništa ne znači. Oni bi hrvatski narod vječno optuživali više ne za nacionalizam – već za fašizam. I nikako ne mogu prihvatiti postojanje hrvatske države, osim ako je u njihovim rukama.

Hrvatski narod je miroljubivi katolički narod, visoko postotno vjernički narod, odgojen na postulatima – dobro i mir, koje uvijek zagovara Katolička crkva i humanistička filozofija. Samo u glavama bolesnih antinarodnih vlastodržaca – u takvom hrvatskom narodu postoji fašizam! Nitko ga iz cijelog svijeta ne vidi – osim njih samih. Možda zato jer se boje. Poručujemo im – ne trebaju se bojati, jer nikome u cjelokupnom hrvatskom nacionalnom korpusu ne pada ni na kraj pameti da ih dira.

Što znače ovih dana višestruko izgovorene riječi i to sa samog državnog vrha – Na narednim predsjedničkim izborima za novog Predsjednika RH mora biti izabran – antifašist! Ja mislim kad bi narod i htjeo izabrati nekoga tko nije antifašist u smislu antifašizma kao svjetonazora – da takvog kandidata ni sa svim svijećama svijeta ne bi se moglo pronaći, a da pri tome bude normalan čovjek.

Zapravo njih uopće ne zanima novi predsjednik koji bi bio antifašist u smislu antifašizma kao svjetonazora, njih zanima predsjednik koji bi bio „antifašist“ u smislu antifašizma kao prakse na ovim prostorima iz vremena II svjetskog rata i poraća. A takvoga mogu pronaći samo u svojim redovima – nekog komunistu. Da bi ostvarili društveni po-

redak u Hrvatskoj u skladu sa naslovom ovog članka, novoizabrani predsjednik mora biti komunist!. Ali to je neizgodno za kazati, pa zato kažu – mora biti antifašist!

Dakle onaj koji to i tako kaže, njemu zacijelo nije i ne smije biti mjesta nigdje u europskoj politici. Takav kao prvo nije demokrat i ne prihvaća slobodnu volju naroda da je slobodno iskaže na slobodnim izborima, a na kakvim temeljima počiva današnja demokratska civilizacija..

Kao drugo takav ne prihvaća Istinu, Istinu koja je najveća moralna i civilizacijska vrijednost. Takav pravda zlodjela koja su se dogodila na našim prostorima u miru, a kojima po strahoti nema premca u cijeloj povijesti čovječanstva. Što znači da u sebi nema izgrađene duhovne vrijednosti – koje razlikuju zlo od dobra, čovječnost od nečovječnosti, poštenje od nepoštenja, istinu od laži, ljudskost od neljudskosti. I takav dijeli lekcije hrvatskom narodu – koga treba izabrati na narednim izborima za svoga vođu. Pa zar on misli – da je hrvatski narod poludio!!! Da je poble savio!

E neće biti tako! Nama, našem izmučenom i pačeničkom hrvatskom narodu na vlasti više ne treba – ni fašist, ni antifašist, ni komunist, ni antikomunist, ni demokrat, ni antidemokrat, ni diktator, ni teokrat, ni birokrat i sl.

Nama na narednim predsjedničkim izborima treba – ČOVJEK! Treba nam normalno ljudsko biće, koje će biti čovjekoljubivo, domoljubivo i bogoljubivo, a nadasve pošteno i istinoljubivo. Treba nam čovjek koji će se, po svojim moralnim i duhovnim vrijednostima, poput sunca, izdići iznad svih – fašizama i antifašizama, iznad svih laži i lažnih istina, iznad svih političkih podmetanja i zanovijetanja, iznad svih vjera i nevjera, iznad svih zavisti i svih

jala, iznad svih stranaka i pokreta, koji neće biti predsjednik samo svim građanima, već i seljacima, već i svima, ama baš svim Hrvatima razasutim diljem cijeloga svijeta. Treba nam čovjek koji će biti

pastir svima, a ne onaj koji će stalno brojati crne ili bijele ovce u svome stadu.

Zato poručujem hrvatskim i europskim političarima – neka se više

ne igraju s hrvatskim narodom. Hrvatski narod je kroz Međugorje već skoro trideset godina zakriljen Božjom milošću, sa značenjem te riječi koja nama ljudima još nije odgonetljiva.

ZAŠTO JE MESIĆ ODLIKOVAO JOSIPA MANOLIĆA?

Branko Stojković, Bjelovar

Tko je za to kriv?

Mesićev potez (ne)bi bio toliko značajan i ne bi iznenađivao, kad mi ne-b-i poznavali tu ličnost „Jožu“, koji je bio komunistički major OZNe. To Mesićevo odlikovanje je čitavo odlikovanje Manolićevih zločina i osvjetljivanje uloge antifašizma, za koji se Stjepan Mesić neprekidno zalaže. Josip Manolić – Joža primio je visoko odlikovanje od Mesića. On ga je tako imenovao počasnim čovjekom. To pitanje je važno za problem Hrvata i drugih građana, jer predsjednik Mesić, to radi (upravo) u njihovo ime. Hajdemo onda (sada) svim zločincima podijeliti hrvatska odlikovanja.

Svaki drugi Hrvat i građanin Hrvatske ima najmanje tri sudska postupka

Na hrvatskim sudovima ima sve više parničkih predmeta. A to je

veliki i sve veći problem države i naroda. Dok se u Hrvatskoj odlikuju „ratni zločinci“, pa čak i oni koji su iz drugog svjetskog rata, naša pravda stoji kao ukras. I nevini ljudi su žrtve bezakonja i „visokih lažnih priznanja“, za zaslužena djela. Stjepan Mesić nije borac za istinu i pravdu, i nije branitelj – porobljenih i nezaštićenih Hrvata. Manolić je postao dostojnik, i to zato što imamo totalno grješnog predsjednika Republike Hrvatske. Dok se ne riješimo bivših komunista u Hrvatskoj se ne možemo bolje živjeti.

Tipični antifašistički iredentizam

Vijest o odlikovanju uvrijedila je svakog poštenog Hrvata i građanina. Na svoj način, dakle, izričito je podcrtano odobravanje, jer Mesić ne snosi nikakve konzekvence.* Zapravo, Mesić i Manolić obmanjuju javnost, oni bacaju narodu „pijesak“ u oči i vrše špekulacije... Tim ljudima ne smije se umanjiti odgovor-

nost. Pozivam sve Hrvate da to ne čine „diskretno“ ili bešćutno. Mislim da je Mesićeva gesta odlikovanja bio smišljen Antihrvatski cilj, u času kada se vodi borba za opstanak Hrvatske. Josip Manolić je heroj jer je likvidirao Hrvate, što opet on i Mesić to čine.

Razgolitimo lažne funkcionare i suce istine i pravde

Hrvati se moraju ujediniti, tj. stvoriti oslobodilačke brigade, koje će se suprostaviti „bivšim komunistima“ i njihovom lažnom blagoslovu. Ovo otvara jedno novo poglavlje. To su crte i put Božji kojime Hrvati trebaju ići. Taj Mesić gori je od sultana, despota i tirana kojemu sve bješe dozvoljeno. No, najodvratniji zločini i najveća nedjela bijahu odmah opravdani, da bi se ta stvar podržala, odnosno sakrila. Tako je Mesićeva milost, koja se hvali time – da pruža nepokolebljivi oslonac moralu, a najprije čovjeku zle prošlosti.

ZLOČIN SE NE SMIJE OZAKONITI

fra Martin Planinić, Ploče-Tepčići, 24. veljače 1997.

Pred Saborom je zadatak: ozakoniti, neozakoniti, ili zabraniti pobačaj. Treba se izjasniti, ali i uvažiti: Zločin se ne smije ozakoniti! Nije pobačaj nedopustiv zbog slaba prirasta ni dopustiv zbog velike prenapučenosti. Ne može se kriterij dobra i zla temeljiti ni samo na trenutnoj koristi ni samo na trenutnoj šteti.

Zato treba istražiti: Je li pobačaj zločin? Ako nije, ne treba o njemu raspravljati. Jer, jednak je drugim nezab-

ranjenim djelima. Ako je zločin, ne smijemo ga ozakoniti. A suvišno je, u tom slučaju, pravno ga zabranjivati, jer je, kao i svaki zločin, samim tim što je zločin, uvijek i bez izuzetka zabranjen.

Budući da je već na pomolu ozakonjenje pobačaja, znak je da se radi barem o moralnoj sumnji. A kako je teško donijeti vlastitu odluku i prihvatiti punu odgovornost, kolebljivci traže oslonac u državnom zakonu. A država s časti i dostojanstvom ne smije nasjesti takvim ljudima nego im samo reći: Što je za akademsku raspravu nije za parlament.

Istina ne traži građanske glasove. Nju građani bez oklijevanja ili prihvaćaju ili odbacuju. Koja je to istina prihvaćena zbog natpolovične glasačke većine? Zar je Heliocentrični sustav, nekoć proganjen i u ime znanosti i u ime vjere, prihvaćen nakon glasovanja? Na što bi to sličilo kad bi načelnik MUP-a, nakon prijave prometne nesreće, podijelio glasačke listiće redarima da se, na osnovi tajnog glasovanja, utvrdi stvarnost prometne nezgode? Tko bi imao povjerenja u redare koji bi tek nakon "demokratskog glasovanja" donosili odluku o izlasku ili neizlasku na mjesto nesreće? Jer, isti parlament koji ne može natpolovičnom većinom

proglasiti nešto istinitim, ne može ni o pobačaju raspravljati, nego ga prepustiti znanstvenicima da na znanstvenim osnovama donesu mjerodavan sud.

Budući da nam je više nemoguće negoli teško na osnovi svoga umovanja otkriti takvu istinu, potrebno nam je svjetlo iz Biblije, u skladu s psalmistom: "Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi." (Ps 118,105), i da je Isus Riječ (Iv 1,1 1,14 1 Iv 1,1) koja nam svijetli u tami (Iv 1,5), treba i na osnovi njegova nauka doći do ispravna stava. Neka nam u tu svrhu, za članak u novinama, bude dostatna samo jedna malenkost: "Tko primi radi mene jedno malo dijete, kao što je ovo, mene prima." (Mt 18,5; Mk 9,37, i Lk 9,48) "Zaista kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće." (Mt 25,40) "Ni meni niste učinili koliko niste učinili jednomu od ovih najmanjih." (Mt 25, 45)

Riječ je o djetetu. Isus ne pravi izuzetaka. Jer, on koji pod slikom ljulja u pšenici (Mt 13,24-30) zabranjuje ubijanje zlih ljudi i u svijetu i u Crkvi, zabranjuje ubijanje i svih nedužnih, a pogotovo slabih i nezštićenih, pod majčinim srcem nastanjenih. Drugi su odgovorni za njihovo začecje. Neka ih majke rode i sa svojim partnerima, njihovim očevima, snose posljedice svoga bilo odgovornoga bilo neodgovornog spolnog ponašanja. Ne smije se uklanjati ničija zloća nevinom krvi, a pogotovo ne smije se njome prati obraz: nasilniku, bludniku, preljubniku. Ako je dopušteno da zbog tih razloga bude ubijen začetak, onda se mora i dopustiti da lopov ubije slučajnoga prolaznika - svjedoka svoje krađe. Možemo tako dugo ići! A dokle ćemo stići?

Ne može se prihvatiti kao normalno i dopušteno da mekoputnici, u ime državnog zakona, bez ikakve suodgovornosti, udovoljavaju svojim niskim strastima bez obzira na teške posljedice za ženu i nevino začeti život. Zato svim ženama, bez razlike, treba biti jasno: Nametnuto im je pravo na pobačaj! Ono nije njihovo! To je pravo na dobar glas bezdušnih muškaraca. Budući da skoro trideset godina slušam bolna iskustva izigranih žena, nameće mi se zaključak: I žene i pomorena njihova djeca žrtve su toga zla. Zato i nije čudno što muškarci koji provode razvratan život kao nasilnici, bludnici i preljubnici zagovaraju pobačaj, kao ženino pravo,

da bi, nakon pobačaja, nestala posljedica njihove neobuzdanosti. I dok žene trpe grizodušje i razne oblike psihičkih stresova, dotle se mekoputni i neodgovorni muškarci hvale svojim "uspjesima".

Jer, ako uvažimo pobačaj radi dobra pokvarenjakova glasa, izjednačit ćemo se s razularenim mnoštvom prvoga Velikog petka: "Ovoga smakni, a pusti nam Barabu." (Lk 23,18; Mt 27, 20-23; Mk 15,2-15, i Iv 18,39-40) Veliki petak i danas je djelatatan, svjedoče opterećene majke i milijuni nevino umorenih. Moraju nesretne majke trpjeti pritisak svoje savjesti i začeti biti ubijeni da bi nasilnici i pokvarenjaci uživali ugled poštenih ljudi. Budući da u Davidovo vrijeme nije bilo pobačaja, platio je glavom Urija Hetit da bi mogao kralj David biti "čist i neporočan" (2 Sam 11,1 - 12,15). Ista zloća, drukčija izvedba!

Svi koji se s tim ne slažu neka odgovore: Može li se ozakoniti krađa jer se krađe, blud jer se bludniči, preljub jer se gazi bračna vjernost i silovanje jer ga, nažalost, ima? Budući da se ne smiju ni pod čijom prijetnjom ozakoniti ta i takva zla, samo zato što se čine, ni pobačaj se ne smije ozakoniti i zato što se čini.

Jer, kao što svagdanje ponašanje nije mjerilo moralnosti, ne može onda ni takvo ponašanje biti ni temelj ni izvor pravne zakonitosti. Moralnost je osnova i temelj svakoga oblika ljudske zakonitosti. Zato se saborski zastupnici ne smiju pretvoriti u družinu koja će ozakoniti zlo, da bi zli pojedinci imali lažni mir u savjesti i nezasluženi ugled u društvu. To ni u kom slučaju ne može biti, te se ni pobačaj ne smije ozakoniti. A tko ga, unatoč moralnoj zabrani i pravnoj neutemeljenosti želi činiti, neka ga čini na svoju odgovornost, bez pravnoga uporišta.

Bilo je, doista, divno 24. i 31. siječnja 1997. gledati na televiziji zauzetost velikih srdaca za malo srce. Bilo bi još divnije gledati zauzetost istih tih velikih srdaca za još manje malo srce, srce pod velikim majčinim srcem - spremnim s djetetom ili za dijete umrijeti u skladu s Isusovim riječima: "Nitko nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za svoje prijatelje." (Iv 15,13) Isti evanđelist koji nam Isusove riječi prenese, svoj nam savjet doneše: "Po tomu smo spoznali ljubav što

je on za nas dao svoj život. Tako i mi moramo dati svoj život za svoju braću." (1 Iv 3,16)

Poruka je jasna. Treba umrijeti ne samo onda kada je nužnost nego i onda kada je dužnost. A znamo da su mnogi muškarci završili svoj život na radnom mjestu i na bojnopolju zbog ljubavi prema obitelji i domovini. A zašto bi nam žene bile izuzete od te i takve dužnosti?

Svi koji se s tim ne slažu neka odgovore: Može li se ozakoniti krađa jer se krađe, blud jer se bludniči, preljub jer se gazi bračna vjernost i silovanje jer ga, nažalost, ima? Budući da se ne smiju ni pod čijom prijetnjom ozakoniti ta i takva zla, samo zato što se čine, ni pobačaj se ne smije ozakoniti i zato što se čini.

Jer, kao što svagdanje ponašanje nije mjerilo moralnosti, ne može onda ni takvo ponašanje biti ni temelj ni izvor pravne zakonitosti. Moralnost je osnova i temelj svakoga oblika ljudske zakonitosti. Zato se saborski zastupnici ne smiju pretvoriti u družinu koja će ozakoniti zlo, da bi zli pojedinci imali lažni mir u savjesti i nezasluženi ugled u društvu. To ni u kom slučaju ne može biti, te se ni pobačaj ne smije ozakoniti. A tko ga, unatoč moralnoj zabrani i pravnoj neutemeljenosti želi činiti, neka ga čini na svoju odgovornost, bez pravnoga uporišta.

Bilo je, doista, divno 24. i 31. siječnja 1997. gledati na televiziji zauzetost velikih srdaca za malo srce. Bilo bi još divnije gledati zauzetost istih tih velikih srdaca za još manje malo srce, srce pod velikim majčinim srcem - spremnim s djetetom ili za dijete umrijeti u skladu s Isusovim riječima: "Nitko nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za svoje prijatelje." (Iv 15,13) Isti evanđelist koji nam Isusove riječi prenese, svoj nam savjet doneše: "Po tomu smo spoznali ljubav što

je on za nas dao svoj život. Tako i mi moramo dati svoj život za svoju braću." (1 Iv 3,16)

Poruka je jasna. Treba umrijeti ne samo onda kada je nužnost nego i onda kada je dužnost. A znamo da su mnogi muškarci završili svoj život na radnom mjestu i na bojnopolju zbog ljubavi prema obitelji i domovini. A zašto bi nam žene bile izuzete od te i takve dužnosti?

PROŠIRENJE SJEVERNE ILICE DO FRANKOPANSKE ULICE I UREĐENJE PROSTORA DO GRIČA (3)

ing. Milan Panjković, „Zagreb“,
Revija Društva zagrebčana, srpanj
-prosinac 1944.

Prvi zadatak bit će odmah putem javnog natječaja izkoristiti najbolje, najljepše i najekonomičnije čitav prostor ACDF i uz produžene južne ulice tako, da se unutar ovog prostora smjesti sva današnja kubatura svih prostorija uličnih i dvorišnih frontova, u koje bi se mogle preseliti sve današnje trgovine i poslovnice i svi stanovnici, a povrhu toga da još dobijemo u višim katovima nove prostorije, za nove raznovrsne svrhe i stanove. U slici 2. pokazana je druga alternativa sa Srednjom ulicom ne u sredini već gore uz serpentine i sa samo 8 velikih blokova, a ceste i ulice samo 10 m široke, dočim u sl. 1. imamo više blokova i šire ulice 12 m.

Mi moramo provesti komasaciju kubature svih današnjih prostorija na većem prostoru s jedno, dvo- i trokatnicama: u nove prostorije na manjoj površini, ali većoj visini 6 i 8 katnica. Ovaj suvišak ili plus, treba da izplati sve troškove proširenja, probijanja i novouređenja ulica i cesta; to je moguće, kako će se vidjeti iz nastavnog opisa. Kod toga treba imati na umu, da se omogući sadanjim vlastnicima i zakupcima teoretski doći na najbliži blok sadanjim prostorijama i u isti kat, što je moguće, jer zbroj uličnih fronta po novoj razdiobi, znatno je veći od današnjih, ne samo Ilice već i Mesničke, Tomiče-

ve i Radićeve ulice, do točaka DE i F. Ovo sve je moguće lahko provesti, jer na ovom prostoru ima mnogo neizkorištenih površina, vrtova pače i vinograda. Mnoge sadanje dvorišne prostorije, u slici 1. su sve te površine šrafirane, doći će u buduću na ulicu, što je s trgovačkog gledišta bolje i unosnije.

Čitav današnji Grič i Strossmayerovo šetalište, treba izgraditi na sve 4 strane u 2 bloka. GMHKI u starom klasičnom stilu, koji će odgovarati današnjem starom gornjem gradu i to s tri kata ili 2 kata s mansardom. U sredini bi stajao stari toranj Dverce, a s obe strane po jedna cestica, zatim bi se uredila uz istočnu stranu Banskog stola ulica poput Ratkajevog prolaza samo u prizemlju, za prolaz u Matoševu ulicu. Ova nova velika zgrada na Griču mogla bi služiti za razna ministarstva ili razne muzeje. Sadanje zgrade Griča ne bi trebalo razgraditi, već bi se mogle prilagoditi vanjšini nove zgrade bez velikih preuređenja. Sjeverna strana oba bloka ima ulične fronte 165 + 49 m, južna 165 + 136 m, zapadna 52 + 24 m, te istočna 28 + 49 m, svega 568 m dužine, što odgovara količini od preko 400 soba oko 5 m širine. LHG i KI strana ove zgrade može biti izgrađena do visine Mesničke i Radićeve ulice tako, da podzemne prostorije dobiju izravno zraka i svjetla i ulaze.

Ne samo izpod zgrade ministarstva već i čitav prostor izpred nje, sve do linije FED, može se izkoristiti od 1 – 3 kata izpod zemlje: za razna skladišta, pismohrane, sklo-

ništa, spremišta samovoza, što bi se također rješavalo, kao i sve drugo s javnim natječajem za idejne skice, a kasnijom izradbom detaljnih elaborata. I ove prostorije bile bi providene dizalima za teret i osoblje, te za spremišta samovoza.

Kod K može se premostiti sa 100 m dugim željeznim nadvožnjakom na željeznim stupovima ulica Pavla Radića do sjeverne strane crkve sv. Marije za vezu Griča i Kaptola do današnje tržnice (ribarnice), čime bi se znatno skratio put i veza Gornjeg grada i Kaptola, ne samo za osobni već i kolni promet uz naplatu prielaza, dok se ne izplati most. Sadanji prolaz Grič GHL, može se preložiti uz serpentinu FL, dočim se može parkirati preostali prostor. Isto se može urediti prostor LMN kao mali park ili dječje igralište, ako bi bila određena zgrada za muzeje. Današnja uzpinjača bi se uklonila i preuredila u dizala za osobe, terete i kola kod točke E. Ako se pomakne građevni pravac zadnjih dviju kuća na južnoj strani Ilice pred Frankopanskom ulicom za 17 i 20 m južno i usporedno s AB linijom, što je predviđeno i sreditbenom osnovom, onda dobivamo kod Frankopanske i Mesničke ulice "Novi trg" 50/70 m. Bez južnog bloka kod A uz Dežmanov prolaz, dobili bi lijep još veći trg 70/90 m (Jelačićev trg ima 72/167 m).

U produženju Frankopanske ulice, kroz početak Tuškanca i uz Sofijin put, treba urediti cestu na sjever preko Cmroka, Šestina, Sljemena, Stubice, Krapine s ograncima u Ptuj ili u Varaždin ili u Mariju Bistricu. Istočna strana Sofijinog puta, mogla bi se onda otvoreno izgraditi s većim vilama na 2 kata.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (11)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 20

PUT I CESTA. "Željeznička konstrukcija starog mosta preko Save na državnom putu Karlovac-Zagreb demontirana je". Tako čitamo u novinama. Tu je riječ put upotrijebljena u srpskom smislu. Srbijanci ne poznaju riječ *c e s t a* i smatraju je kroatizmom. Hrvati nemaju nikakva razloga da odbacuju tu dobru i jas-

no određenu hrvatsku riječ i da je zamjenjuju riječju put, koja ima i drugo značenje. *P u t* je njem. Weg, i u užem smislu bliži je *s t a z i* nego *c e s t i*, n. pr. seoski put, poljski put, šumski put. A u širem smislu riječi *p u t* obuhvata (sic!) i riječ *c e s t a*, kad se n. pr. govori uopće o prometnim putovima. Ova-
mo onda idu i željeznice, tu su vođeni putovi, prekomorski putovi i t. d.

Riječ *p u t* upotrebljava se u hrvatskom jeziku i u smislu *p u t o v*

a n j a, Reise, n. pr. otišao je na put, već je tri dana na putu, put oko svijeta za 80 dana i t. d.

I u prenesenom smislu upotrebljava se *p u t*, n. pr. on je na dobrom putu, put k savršenstvu, put do slave posut je trnjem, križni put i t. d.

Upotreba riječi *p u t* vrlo je dakle raznovrsna u hrvatskom jeziku, samo državni put nije hrvatski, nego treba reći *c e s t a* Zagreb – Karlovac, automobilska *c e s t a*, međunarodna *c e s t a* i t. d. (F. C.)

VLASTITA IMENA (15)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

M a l i m s l o v o m pišu se:

1. o s o b n a i m e n a, koja su dobila o b č e z n a č e n j e nekoga predmeta ili abstraktnog pojma, na pr. *havelok* (kod Havelock), *rentgen* (od Röntgen), *makadam* (Mac Adam), *bojkot* (Boy-cott), *žilet*

(Gillette), *napoleon* (zlatnik), *august* (mjesec), *mecena*, *mentor*, *nestor*, pa i imena mitskih bića, na pr. *uran* (kemijsko počelo), *moloh* (gušter), *meduza* (morska životinja).

Ovamo idu i ona prezimena znamenitih fizičara i tehničara, koja su (djelomično i s malim preinakama) uzeta kao oznake za električne jedinice i sl. (ali njihove kratice pišu se velikim slovom, v. 26), na pr. *am-*

per (krat *A*, od Ampere), *vat* (*W*, od Watt), *volt* (*V*, od Volta), *farad* (*F*, od Faraday), *simens* (*S*, od Siemens), *džaul* (*J*, od Joule), *kulon* (*C*, od Coulomb), *henri* (*H*, od Henry), *herc* (*Hz*, od Hertz).

Poblize oznake i dodatci uz takve kratice pišu se malim slovom, ako se sami po sebi tako pišu, na pr. *mA* (miliamper), *kWh* (kilovat-sat).

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (21)

Mirko Deanović

Naprotiv i Držić u lirici pazi na jezičnu čistoću, tako da na pr. u leksiku njegovih 25 pjesama nahodimo jedva desetak tuđinaka (kao: lir, koralj, tanačac, mramor, lipsati, džilj, drum i dr.) a jednako tako i u dvjema njegovim posvetama u prozi (kao: komediola, veras, arajdat se i dr.).

Slično su radili i drugi pisci.

Antun Gledević u svojim šaljivim i satiričkim pjesmama piše gotovo onako, kako je i govorio; naprotiv u njegovim dra-

mama nema tuđinaka, kojih je mnogo u onim kraćim pjesmama (kao: skarestija, bumbak, lukijerna, butiga, stacun, soklinić, meštrinjica, krpatur, nagrešpan, korot, tumban i dr.).

Dubrovnik – Gundulićev trg

Dživo F. Gundulić u Dubravki je upotrijebio veoma malo, neko dvadesetak tuđica iz živoga govora, od kojih je najveći dio izbjegavao u Osmanu, gdje je htio da mu jezik bude što čistiji i što "prikladniji" ozbiljnom epskom stilu. U Dubravki nahodimo na pr. izraze kao *bjaka*, *brandusa*, *buklija*, *busak zeleni*, *čersa*, *gajtan*, *kapun*, *kartati*, *klačiti*, *klak*, *krieša*, *murva*, *pengati se*, kojih nema u Osmanu; dok je neke druge posuđenice, kao *dipli*, *kajpa*, *koralj*, *kuf*, *lir*, *mramorkome*, *ružica*, *spila*, *tanac*, *veska* unio također i u svoj ep jamačno stoga, što su se nekoje od njih već davno udomaćile i asimilirale pa se nisu raspoznavale kao tuđice ili pak pjesnik nije znao, kako bi ih zamijenio.

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (4)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

VII. POVRŠINA OD JEDNOG METRA KVADRATNOG

"Ta površina od 1 m², sa svim potencijalima koji su u njoj, ispod nje i iznad nje, sudjeluje u oblikovanju naše vlastitosti, svjedoči naš napor da ostanemo u središtu svoga bića, uspravljeni na površini, i čeka dok nas silne silnice rijeke u kojoj sve teče, sve se mijenja, sve se kreće, i ništa ne ostaje neizmijenjeno – ne razdijele, ne razmrve i ne raznesu gore i dolje – dok ne ponište svaki naš značaj pa i pamćenje da smo ikada na tom mjestu i igdje postojali."

"Takvim duhom ispunjen, prihvatio sam poziv don Mladena i zaputio se u Lokvičice."

VIII. DRVENA KUTIJA

"Kuju je don Mladen nagovijestio pronađena je ovog ljeta, 2008. godine, u zidnoj niši iza pomoćnog oltara župne crkve. Otkrili su je majstori prigodom postavljanja novog oltara. Niša je zatvarana drvenim vratima površine 50x50 cm te nažbukana tankom žbukom. Iza tih vrata površine 0,25 m², ili jedne četvrtine znanstvenog prozora, bila je niša, u niši je bila drvena kutija, u kutiji zavežljaj, u zavežljaju papiri, u papirima zapisi fra Didaka, u zapisima spoznaja, u spoznaji poticaj ..."

Kutija je pripadala don Luki Pavlinoviću, prethodniku don Mladena, vjernom i umnom čovjeku. Don Luka je u župu Lokvičice došao

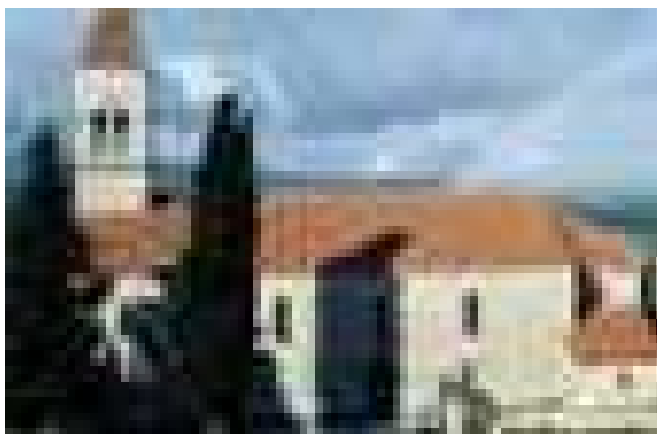
19. listopada 1931. Nastavio je izgradnju župne crkve započetu 17. kolovoza 1930.

"On je uza sve poteškoće uspio do 1938. godine dovršiti i potpuno opremiti župnu crkvu Krista Kralja, koja je preuzela ulogu stare grobljanske crkve sv. Ante te postala središte kulturnoga i vjerskoga života cijele pokrajine."

"Zauvijek će ostati zapisano da je s fra Silvestrom Kutlešom iz Runovića priredio voluminoznu knjigu Život i običaji u Imockoj krajini, koju je autorski obogatio djelom o narodnoj mudrosti, pučkim izrekama i poslovicama."

"Bio je zaslužan za čitav kraj."

"Don Luka Pavlinović, osoba od povjerenja i miljenik fra Didaka Buntića, župu je vodio do 21. travnja 1941. ... Naglom odlasku

prethodio je oružani napad nepoznatih osoba na župni dvor tako da se don Luka morao braniti pucajući iz pištolja u zrak. Pucnjava je okupila seljane pa su napadači pobjegli."

"Znatno prije toga u selo se odnekud kroz mrak i šapat dovukla priča kako se sprema veliki rat, da zdrave snage trebaju stati uz veliki Sovjetski Savez, a da don Luka zapinje za nekakvu čudnu vezu s

engleskim kraljem koja nije u interesu naroda i države."

"U Lokvičice nikada više nije navratio. Tako je tu ostala i spomenuta drvena kutija s don Lukinim blagom. No najznačajniji dio njegove baštine tek je trebalo otkriti i svijetu objaviti."

"... zakasnio sam na proslavu posvećenja oltara i na susret s nadbiskupom."

"U župnoj crkvi sagrađenoj na sjeveroistočnoj padini Lokvičke gore, u vrtu s trideset tri masline koje obilježavaju uspomenu na Isusove godine i jednako broj prezimena Lokvičke župe (Mustapić, Dragun, Vidulin, Štrlić, Jukić, Buzuk, Sablić, Knezović, Blažević, Bekavac, Kilić, Smoljko, Petričević, Batinić, Mamić, Kaćunić, Kavelj, Milović, Sićenica, Malenica, Pezo, Kusačić, Budimlić, Jurić, Gadžo, Katić, Strinić, Mikulić, Bajić, Zovko, Lasić, Papučić, Medvidović) posvećen je glavni glavni oltar Krista Kralja – rad majstorske radionice Čelik iz Turjaka, znamenite perjanice cetinskoga kraja – kao i četiri pomoćna oltara: Male Gospe, sv. Ante, sv. Vincenca i sv. Blaža – svaki s oltarnom pregradom."

Don Mladen je opširno pričao o drvenoj kutiji. "Između mašne i platnenog omota bio je umetnut deblji papir na kojem je pisalo: Fra Didakove pripovijesti."

"Prvi dio rukopisa sadržavao je fra Didakov zapis nečijeg kazivanja pod naslovom: Za Domovinu ponosa i slave. Drugi dio rukopisa bio je fra Didakov komentar prvoga teksta, a nosio je naslov Pogled ispućenih opanaka."

prof. IVO OMRČANIN: HRVATSKA 1941-1945 (5)

SAMIZDAT, Washington, 1988.
– str. 631 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

(Sveti) Anastazije, nasljednik Aleksandra iz Aleksandrije, odbio je 328. primiti Arija natrag. Konstantin sazove veliki Sabor u Jeruzalemu i predloži biskupima primitak Arija u zajednicu, jer da je pravovjeran. Protivnici to ne spriječe, jer je Arije naglo umro (336.).

Arijevci se posebno okupljaju u Sirmiju (Hrvatska Mitrovica). Prvi spomen kršćanstva u tom kraju zabilježen je u doba vladanja cara Marka Aurelija (176.). Veliki progoni kršćana bili su u trećem stoljeću.

"Pod metropolitansku stolicu Sirmija spadale su biskupije u Cibalae (Vinkovci), Mursa (Osijek), Bassianae (Petrovci) i Siscia (Sisak) u današnjoj Hrvatskoj; Emona (Ljubljana) i Petovium (Ptuj) u Sloveniji; Sabaria (Szombathely) i Sophianae (Pecs) u Mađarskoj i Singidunum (Beograd) u današnjoj Srbiji."

Svi tamošnji biskupi dobro su poznavali Arija i Arijanstvo.

Crkveni sabori u Milanu 345. i 347.

"Ti Sabori nisu uspjeli postići bilo kakvi sporazum s arijevim biskupima, koji su i opet ostavili pravovjerne biskupe da govore jedan drugome."

Car Konstancije (340.-361.).

"Sada je Konstancije prigrlio Arijevstvo i naredio svim biskupima da i oni to prigrlje. On je stalno

sazivao sastanke da prisili biskupe da postanu Arijevci."

"Konačna pobjeda nad Arijanstvom postignuta je na Drugom Općem Saboru 381. god. u Carigradu."

"Nu, ako i nije više bilo Arijanaca u Rimskom Carstvu, bilo ih je u Gotiji, među Slavenima i Hrvatima."

"Zemlje su naime Europe iza milanskog Ukaza (313.) ostale djevičansko tlo za širenje kršćanstva izvan Rimskog Carstva. U tim su zemljama živjeli Goti, Slaveni i Hrvati. Kršćanstvu naime u tim zemljama nema traga prije 313.

Ulfila

god. I onda baš u te zemlje su pobjegli učenici Arija. Pametni dečki."

"Ali onaj skup Arijanskih vjerovjesnika, posebno onaj iz Kapadocije i Frigije, bio je tvrdokorno žilav i nije se dao iskorijeniti."

"Najglasovitiji među tim vjerovjesnicima bio je Ulfila (311.-382.), rastom mali biskup, rodom iz Kapadocije u mješavini s Gotima, koji je napravio svoju Gotsku Bibliju."

"Jer Hrvati su tu Bibliju brzo iza njenog postanka preveli na hrvatski jezik, on je time velik čimbenik i u hrvatskoj povijesti, općoj povijesti, a posebno u hrvatskoj povijesti kulture, umjetnosti i prosvjete. Dakako, prijevod te Biblije na hrvatski dogodio se istom iza 450. god., kada su Hrvati postali kršćanima."

4. Goti kao Arijevci

Gote "... nije mnogo zanimalo arijevisko poricanje Svetog Trojstva, osobito jer o svemu tome nisu ništa znali ..." Ništa čudno "... kada se zna da sam Konstantin Veliki nikada nije razumio u čemu je bit arijeviske hereze, ..."

"Svi su Goti bili Arijevci: Ostrogoti, Visigoti, Burgundani, Vandali, Gepidi, Langobardi, Rugii, Kvadi i dr."

"Svi ti gotski narodi obratili su se na (arijansko) kršćanstvo prije ulaska u Carstvo. Kada su stigli u Carstvo, došli su u dodir s kršćanstvom, koje se zvalo pravovjerno ili katoličko. Ali Goti se nisu nikada odrekli Arijanstva."

Zapravo,

"Napuštajući Arijanstvo, Goti su prestali biti Goti. U različitim zemljama postali su različite narodnosti (u Španjolskoj Španjolci, u Francuskoj Francuzi, i t. d.). Većina tih naroda ne želi čuti da su im Goti bili roditelji, od kojih su nastali."

BAZALO (5)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

I ona doista, ne reče više ništa. Vidjela je, da ga ne može nikako smetnuti s njegove namisli, a ne može dobiti ni boljeg razjašnjenja, nego ga je već čula, pa se je predala sudbini, zašutjela i priredila mu još i više nego je želio.

Pošao je na dan Velike Gospe, prije dana, i odmah se latio uzbrdice. Išao je veoma žurno.

Čvrst, vješt momak može stići na Sveto Brdo za nekoliko sati bez prevelika umora, dok je Ivan potrošio cijeli dan samo za put do Dušica. On je udario cestom na Mali Alan, jer nikoga nije htio pitati za popreki put, strepeći nad svojom tajnom, koju je nosio u svojoj duši kao u Svetohraništu. Nije ni pomislio, da bi pitao majku, jer bi mu ona mogla samo pokazati rukom ravno na Sveto Brdo, a toliko je znao i sam. To je bilo premalo, a da bi se mogao odvažiti, da udari kroz planinu puteljcima, koje ne pozna, jer je i on već toliko znao, da se na taj način može samo lutati i - nikad nikud ne stići, a najmanje onamo, kamo bi čovjek želio.

Nastojao je, da se ne sastaje ni sa seljacima iz Ravnih Kotara, koji su silazili niz Velebit u Sveti Rok na sutrašnje proštenje, goneći na sitnim magarcima smokve, grožđe, crveni luk i ljutiku. Čim bi koga opazio, tražio bi pogledom, da li se može ukloniti s ceste, dok onaj prođe, a kad mu to ne bi nikako bilo moguće, nazvao bi mu Boga, ne dižući pogleda izpred sebe, i prolazio kao vjetar, praćen upitnim prijateljskim pogledom iznenađenog dobrodušnog kotarskog seljaka.

Kad je poprečacem izbio na cestu na Halanu između lugarnice i pošte, stao je u teškoj dvoumici, ne znaju-

ći, kud bi okrenuo. Nenadano se trže i omahne glavom kao da se ljuti sam na sebe. Pred očima mu je sievnula slika Halana i Svetog Brda, kako ju je nebrojeno puta gledao, kako ju je nosio u svojoj duši iz svetoročkih dočića, iz kojih i pogledima i cielom dušom upijao Velebitovo bilo i na njemu onaj najsvetiji komadić, koji ga sad privlači čarobnom snagom. Brzo se odluči i udari desno niza cestu. Nije dugo išao, kad stiže do šumskog puta, koji se je odvajao njemu na lievu ruku i udarao u šumu kao u tamnu pećinu. Bez promišljanja se prekrsti i udri tim putom u šumu. U nogama mu se poigravala snaga i ponos i zanos, a cielom mu je nutrinjom kovitlala neka nejasna i neodređena pjesma, koja je davala mjeru i polet njegovim koracima. Nije osjećao umora niti je pomislio, da bi već morao sjesti, da se odmori i da otvori torbicu, pa da se najede, iako je sunce već prevagnulo podnevnu visinu i zavagnulo prema Obrovcu.

Nekako je nesviestno opazio to zavagivanje sunca preko Velebita, pa se posve nagoni ustavi na toj pojavi, koja ga je iznenadila kao da je prvi put opaža. On je, naime, iz svojih ličkih dočića vazda dosad vidio, da je sunce od granuća do upočitka vazda na ličkoj strani. Istom se u posljednjem trenu, nenadano, naglo i strmoglavice sunovrati preko Svetog Brda - no nije znao kuda, al su mu rekli i čuo je i inače. Kako ljudi govore, da je tamo iza Velebita more, pa je vjerovao, da se sunce strovali u njega u onom času, u kom ga Ličani gube iz vida. Danas vidje prvi put u životu, da sunce još mnogo dalje ide prije neg upočine, te da hvata velik komad neba i preko Velebita. Nije mu bilo jasno, kako je to moguće kakova je to varka i igrarija prirode, no čuo je o svakakvim čarolijama i čudesima, pa ovo

nije ni najveće ni najnevjerojatnije --

Eto, na priliku, vile -- Tu ih je pun Velebit. Ni broja im se ne zna -- I mnogi su ih naši ljudi vidjeli i s njima razgovarali kao s nama kojim i - nikom ništa -- One imadu tu u planini i svoja vrata. Baš se zovu "Vilinska vrata", a gdje su vrata, mora biti i kuća, jer na čemu bi bila vrata nego na kući? Nije tor, nije ograda, nije staja, jer bi se moralo vidjeti iza vrata i preko njih. Ovdje se ne vidi ništa osim silnih, golemih vrata, jer je kuća iza njih, u samoj planini, u utrobi našeg divnog, dragog i svetog Velebita. On krije tu tajnu i štiti naše vile, koje vole svoje Ličane, čuvaju ih, ljube i miluju -

Tu su naše vile, naše drugarice i prijateljice, koje ne ostavljaju našeg kraja i našeg Velebita, a s njima skupa su i kao i s nama svima duše naših pređa -- One su vječno s nama vezane, one nas jačaju, one nas štite i vode kroz životne oluje i bure, kroz jade i nevolje, kroz borbe i umiranja -- Eto, baš tu u Velebitu, pod samim Svetim Brdom, više našeg Svetog Roka, imadu mjesto, na kom se sigurno svake noći roče. To je liep, čaroban proplanak u moru stanca kamena. Zove se - Dušice. To je ime po njima, po tim dobrim svetim dušama naših pređa, koji i nisu vazda provodili svet život, al su ga vazda živjeli uzdignuta čela i ljudski, ne predajući ni pred kim ni pred čim, izkapljajući svaku čašu i otrova i medovine na kap. S tog i zasluži svaki diku nebesku i pravo, da se naviek smije vraćati na ova sveta mjesta svog zemaljaskog života i štiti svoju krv i svoju zemlju --

Sve je drugačije: ljepše i čarobnije, kad se promatra iz ove visine, iz predvorja nebeskih ljepota i čudesa, sa naše velebnne planine -- Naš

Sveti Rok, na priliku, čudo je ljepote, milja i čistoće, kad ga Ivan promatra sad iz ove visine, s ovih nebeskih proplanaka, a kad je dolje, onda svaki čas zagazi u blato, svakog mu trenu udare u nos teški, kiseli mirisi neuređenih đubrišta i ustajalih lokava -- A ovdalen vidi dolje - samo zelenilo, samo bjelinu, samo ljepote, da ti duša poigrava od veselja i zanosa --

-- Zašto, onda, ne bi i sunce bilo drugačije, kad ga promatraš s tog visokog stolčića, na kom je naš Sve-mogući, nego kad ga gledaš iz one žabokrečine?!

U tim mislima sjede pod golemu bukvu, obočivši se leđima u njezino deblo, a torbu stavi među noge. Nije osjećao gladi, no ipak izvadi kruh, prekrsti se, odkine komadić i počne jesti. Još nikada dotad nije znao, da je ražovnica tako slastan i ukusan kruh! Istom je sad osjetio, da je doista ogladnio, pa odkine i komad sira. Odgrizao je komadić kruha, pa komadić sira i sve zajedno žvakao, osjećajući, kako mu se zubi u nekom milju sastaju i stapaju kroz te darove divnih nebesa. Čudo je to, što on osjeća: tu je i jelo posve drugačije nego dolje u njegovoj dolini, a prije je mislio, da ni u raj u nebeskom ne može biti ljepše ni slađe nego među njegovim brežuljcima i dolinicama. Tu sad jasno, sviestno i neobično živo osjeća, da je doista u carstvu čudesa, ljepota i blagoslova., i da nad njim treperi

Stvoriteljeva svemoć i njega dodiruje. Samo ne zna, da li ga to miluje svojim Božanskim dahom il nečim, što je slično najnježnijim krilima, kakova sigurno nemaju ni anđeli nebeski --

-- A to je sve tako naravno, tako jasno i jednostavno, ako je istina ono, što plovani svake nedjelje i blagdani čita i propovjeda, a sigurno je, da ono mora biti istina -- Ivan je znao napamet sva evanđelja, jer je svaku plovanku rieč vazda upijao kao presušena zemlja kaplje rose. Tamo je, u onim svetim riečima neprestano govorio Otcu Nebeskom, koji je svagdje i na svakom mjestu, koji je svemoćan, jer je samo - O N J E D I N I .

Sve jo to Ivanu bilo jasno, sve je vazda, već dugo, promatrao kroz svoju liepu maglicu, no još nikada prije nije osjetio Svemogućeg tako blizu, tako jasno i tako posve, posve živo, da bi mogao s Njim razgovarati -- Osjetiti pri tim mislima, da mu se magli pred očima i da mu se nekako muti u glavi, pa se poboja, da bi mu se moglo smučiti. Osjećao je oko sebe mirise raznih životinja i trava, a među njima je bilo mnogo i posve novih, kakovih još nikada nije prije osjetio. Kad bi obratio pažnju mogao bi razlikovati veliki broj raznih mirisa, koji nisu slični, a kad ne pazi, onda se sve smieša u kovitlac, pa osjeća najjači miris, koje daje oznaku svemu, što mu tog časa nadražuje nosnice. Sad je, nastojao, da

razabere, što ga to sve okružuje, no nije se mogao nikako sabrati, jer su mu misli letjele u nedokučive visine, gdje su tražile odgonetke na bezbroj pitanja, koja su se pojavila u njegovoj glavi, a da nije znao odkud mu sve to. Nije se mogao snaći u kovitlacu novih osjećaja, novih misli i novih mirisa, pa se spremi da se makne s tog divnog mjesta, koje mu je očito opasno svojim prevelikim i preliepim ljepotama.

Kad je ustao i izmakao se iz hladovine, opazi, da je sunce dobro podmaklo s onog mjesta, na kom ga je vidio prije neg je sjeo pa s tog požuri korake. Nije mogao ni nagađati, koliko je još do Svetog Brda, al je osjećao, da za njegovu snagu i za njegovo oduševljenje nije daleko, pa da je preko svieta. Da je imao snage i sposobnosti, da izpituje svoje misli i osjećaje, da ih izrezucka i potanko pregleda, bio bi se ozbiljno pobojavao, da je poludio - toliko je bilo njegovo veselje i toliko se sreća razlila celim njegovim bićem, a da nikako ne bi bio mogao dokučiti, gdje su ti čarobni izvori, iz kojih može tako bezrazložno i tako obilno poteći tolika neslućena sreća i zadovoljstvo. Oko njega se nije dogodilo savršeno ništa, što bi moglo - sudeći ljudski - izazvati u njemu takve osjećaje i misli, pa bi onda bilo posve razumljivo, da čovjek posumnja u svoj razum - kad bi tim hladnim svagdanjim skučenim razumom prosuđivao nedokučive pojave.

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (4)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...Ivan je međutim odmicao prema Gospiću, ne obazirući se nit ne bacajući pogleda oko sebe. Prikovao ga je za cestu i nosio se mislima o Nikoli i tim njegovim neprijateljima, s kojima se sad razstao. Nije mogao razumijeti, zbog česa su ga toliko zamrzili, da ga bezobzirno žele uništiti, iako im nije upravo ništa skrivio. Iznositi nečije pogreške i tražiti, da se one ne ponavljaju na štetu nedužnog i poštenog naroda, ne znači - nekog vrijeđati. A Nikola

nije - koliko je znao Ivan - radio ništa više ni išta gore od tog. Osim toga, što je Nikola govorio javno, šaptali su svi ostali il u četiri oka il svojim ženama pod noćnim pokrivačem, pa - tko je onda pošteniji?! Razumije se samo sobom: kukavice i podlaci mogu sve oprostiti osim otvorene muževnosti, pa tako sad mora platiti najpošteniji. Naravno, pošteno misle i oni, koji šapuću ženama, al ne nose nikakvih posljedica za to svoje poštenje, jer je ono pred licem Sveznajućeg jednako svakoj i

najpodlijoj izdaji svog uvjerenja i obraza. Inače se to nazivlje - pametnim držanjem, jer samo budala udara otvoreno proti - pustopašnim, obiestnim, a možda i pobješnjelim od preuzetnosti. Tako se to shvaća u običnom životu. Ivan je drugačije gledao na sva ta i pitanja i njihova rješenja. Nije se slagao ni s Nikolininim načinom ni s onim iz toplih ležaja, jer je posve bio prožet naukom ljubavi i praštanja, pa - tko te udari po jednom obrazu, podmetni mu i drugi ---

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

PROSLAVA DANA DRŽAVNOSTI REPUBLIKE HRVATSKE, u iseljenoj Hrvatskoj jučer i danas (1)

Nebiblijska i biblijska perspektiva
razumijevanja i gledanja

Proslava priznanja Hrvatske države 1991. godine u Hrvatskom kulturnom centru u Chicagu

"Povijest koja se događa i povijest koju stvara jedan narod teku brzo i ne daju vremena za ozbiljniju pripremu takvih radosnih događaja. I u ovome, možemo slobodno reći jednom od najradosnijih trenutaka hrvatske povijesti dolaze mi upravo na um Gospodinove riječi iz Lukina Evandjelja; **"Blago očima koje vide što vi vidite. Kažem vam da su mnogi proroci i kraljevi htjeli vidjeti što vi vidite, ali ne vidješe, čuti što vi čujete, ali ne čuše!"** Koliko je naraštaja naših sunarodnjaka uzdisalo prije smrti, samo da mi je dočekati, samo da mi je doživjeti! Eto, mi smo taj sretni naraštaj koji je i dočekao i doživio! Čestitam vam svima i dobro vam došao ovaj radosni događaj, ovaj veliki hrvatski blagdan u predvečerje Svetoga porođenja. Živjela slobodna, demokratska, nezavisna i priznata Republika Hrvatska!" Bile su to riječi fra Hrvoja Blaška, 9. prosinca 1991. godine prigodom proslave priznanja Republike Hrvatske u prisustvu više od 400 neopisivo radosnih iseljenih Hrvata u prepunom Hrvatskom kulturnom centru u Chicagu.

18. godina kasnije...

Kao dugogodišnjem hrvatskom iseljeniku, biblijsko nanovo rođenom vjerniku kršćanske vjeroispovijedi, studentu Božje riječi i kršćanskom televizijskom producentu u Americi bilo mi je potpuno razumljivo što će se dogoditi nakon što smo dobili svoju nezavisnu, neovisnu i slobodnu državu Hrvatsku prije 18 godina. Nije moglo biti drugačije! Riječi fra Hrvoja Blaška: **"Blago očima koje vide što vi vidite. Kažem vam da su mnogi proroci i kraljevi htjeli vidjeti, ali ne vidješe, čuti što vi čujete, ali ne čuše!"** Koliko je naraštaja naših sunarodnjaka uzdisalo prije smrti, samo da mi je dočekati, samo da mi je doživjeti. Eto, mi smo taj sretni naraš-

taj koji je to dočekao i doživio" ostale su samo prazne riječi zabilježene televizijskom kamerom u moje dokumentarno-povijesnom filmu: "Istina o ulozu iseljenih Hrvata tijekom Domovinskog rata 1991.-1995."

Eto, istina je da smo mi, domovinski, i mi iseljeni Hrvati, taj naraštaj koji je dočekao i doživio nezavisnu, neovisnu i slobodnu državu Hrvatsku, ali što se dogodilo ovih proteklih 18 s nama iseljenim Hrvatima? Malo je toga onako kako smo si zamišljali nakon što smo dobili svoju državu. Osjećaj da se stvari ne kreću onako kako bi trebale nalaze se svugdje, među Hrvatima u domovini kao i među iseljenim Hrvatima od Sjeverne Amerike do Australije i od June Amerike do Europe! Polet i jedinstvo koji su devedesetih bili gotovo opipljivi zamijenio je osjećaj bespomoćnosti koji po malo prelaze u beznađe!

Danas su iseljeni Hrvati razočarani, nepovjerljivi prema domovinskim političarima, podijeljeni, apatični i zatvoreni u svoje čahure! Mnogi iseljeni Hrvati počeli su se polako, ali i možda čak i nepovratno udaljavati od svoje prve domovine Hrvatske? Mnogi stavljaju svoje osobne interese ispred hrvatskih interesa, a sve u ime domoljublja!

Volimo li zaista istinski i cijenimo li svoju jedinu i toliko voljenu domovinu Hrvatsku? Što činimo da zadržimo domovinu Hrvatsku našim generacijama koje dolaze poslije nas? Kako i na koji način dokazujemo da će to tako i biti u budućnosti? Prosudite sami!

Proslava dana državnosti Republike Hrvatske u iseljenoj Hrvatskoj 2009. godine

Bio sam više nego siguran da neće doći više od sedamdesetak lokalnih Hrvata na proslavu dana državnosti Republike Hrvatske u četvrtak, 18. lipnja 2009. godine u Hrvatski kulturni centar u Chicagu, bez obzira što je bio četvrtak, radni dan. Bio sam u pravu!

Bilo je točno šest sati poslije podne kada sam autom stigao u Hrvatski kulturni centar u Chicagu. Proslava je trebala početi u sedam sati. Na parkiralištu centra nalazilo se svega nekoliko automobila, a pred ulaznim vratima u centar stajala je mala grupa ljudi. Ne gubeći vrijeme pristupio sam prvom

osobi u grupi i zamolio je za televizijski intervju za svoju novu TV emisiju "Otvoreni TV razgovori" koja se prikazuje diljem svijeta zadnjih nekoliko mjeseci na YouTubeu.

Otvoreni TV razgovor s Vlastom Brušić Kaufman

Izvađeno iz konteksta razgovora:

Zvonko B. Ranogajec: "Gospođo molim vas odgovorite mi na nekoliko pitanja, a prvo pitanje glasi: "Što je za vas značio dan državnosti Republike Hrvatske kada smo počeli slaviti taj dan, a što on znači danas?"

Vlasta: "Dakle da vam pravo kažem za mene je to još uvijek isti osjećaj, iako je prošlo puno godina. Kad smo dobili nezavisnost ja sam bila u NewYorku, tamo smo živjeli i radili s grupom naših Hrvata koliko god smo mogli da nekako pomognemo toj našoj Domovini. Što da vam velim, za mene je to jedno važno pitanje, jako osjećajno, jako važno, ja to nikad neću zaboraviti. Ja sam ovdje i moj muž. On je Amerikanac i on me je podsjetio na to da moramo otići i slaviti ovaj dan!"

Zvonko B. Ranogajec: "Jesu li iseljeni i domovinski Hrvati zaboravili danas istinsko značenje tog događaja. Ako jesu, zašto?"

Vlasta: "Evo, ako mogu reći iskreno. Ja idem često u Hrvatsku. Ja sam sretna da odem možda i dva put godišnje u Hrvatsku. Tako da ja ipak po malo osjećam što ljudi misle. Mnogi su razočarani kako je ta naša Hrvatska krenula. Ljudi su očekivali puno

više nego što je Hrvatska zapravo ostvarila. Ja sam strahovito osjetljiva prema korupciji, koja je prilično raširena na svim područjima. Ja sada idem u Zagreb da budem na sastanku naših bivših studenata u Zagrebu. Korupcija je na fakultetu gdje je ne očekujete, i to je tamo! Svi žive bolje nego što su živjeli prije 18 godina. Svi su se malo oporavili od onih ratnih dana, materijalno.

Međutim, na neki način su posustali i nisu više onako zainteresirani za hrvatska pitanja kao što je to bilo nakon rata. S jedne strane to je možda i razumljivo. Rat nas je sve probudio. Trebalo je pomoći zemlji. Ja sam vidjela mnoge koju svoju zadnju uštedevinu dali da pomognu Hrvatskoj za vrijeme rata. Međutim, sada kada ne vide da je baš sve onako kako bi trebalo biti, pomalo su razočarani, pomalo su zaboravili ono što nije smjelo biti zaboravljeno!"

Zvonko B. Ranogajec: "Danas slavimo ovdje u Hrvatskom kulturnom centru u Chicagu Dan državnosti. Danas je četvrtak radni dan. Što mislite koliko ljudi će prisustvovati danas ovoj proslavi?"

Vlasta: "Pa ja sam očekivala barem tristo, ali mi je žao što vidim da parkiralište nije još puno. Tako da izgleda da će ih ipak biti manje, možda svega sto i pedeset. Ne znam, eto to je moja procjena."

Zvonko B. Ranogajec: "Hoćete li biti iznenađeni ako ih dođe šezdeset-sedamdeset?"

Vlasta: "To bi me stvarno razočaralo!"

JEDNA OD MARIJA

Halil Džubran, ISUS, SIN ČOVJEČJI, Grafički zavod Hrvatske, Zagreb, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1990.

Glavu uvijek držaše visoko, a plamen Božji bijaše u oku Njegovu.

Često bijaše tužan, no tuga Njegova bijaše nježnost iskazana patnicima, i drugarstvo pruženo osamljenicima.

Kad se smiješio, smiješak Mu bijaše čežnja onih što žude za nepoznatim. Bijaše kao zvjezda-

na prašina što se spušta na vjeđe dječje. I bijaše kao zalogaj kruha u grlu.

On bijaše tužan, ali to bijaše tuga što bi se izlila na usne i postala osmijehom.

Bila je poput zlačane koprene šumske kad jesen zavlada svijetom. A katkad se činila kao mjesčina na obalama jezera.

Smiješio se kao da će Mu usne na svadbi zapjevati.

Pa ipak je tugovao tugom krilatoga koji neće da se vine iznad svoga druga.

Ana Đ. Žužić ak. sl. - Bogorodica

**V^a
USKRSNA
NEDJELJA**

GODINA B

Ivan 15, 1-8

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: »Ja sam istinski trs, a Otac moj - vinogradar.

Svaku lozu na meni koja ne donosi roda on siječe, a svaku koja rod donosi čisti da više roda donese.

Vi ste već očišćeni po riječi koju sam vam zborio. Ostanite u meni i ja u vama.

Kao što loza ne može donijeti roda sama od sebe, ako ne ostane na trsu, tako ni vi ako ne ostanete u meni.

Ja sam trs, vi loze. Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda. Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa.

Ako tko ne ostane u meni, izbace ga kao lozu i usahne.

Takve onda skupe i bace u oganj te gore.

**Ako
ostanete u
meni i riječi
moje ako
ostanu u
vama, što
god hoćete,
išтите i bit će
vam.**

**Ovim se proslavlja Otac moj: da
donosite mnogo roda i da budete
moji učenici.»**

Prezentaciju je izradio

FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića

Ivekovićeve 8 51000 RIJEKA

Tel. 051/ 641-449 Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (28)

Mieczysław Malinski

DA ŽIVOT IMAJU U IZOBILJU

Dobar nam je preko svih očekivanja. Hodimo u svjetlu, okružuje nas toplina i sigurnost. Bog nam je Otac. Njegov Sin nam je Brat. Dostaje nam pružiti ruku da se nasitimo Božje riječi. Dovoljno nam je prići korak-dva da se nađemo na svetoj gozbi.

Dobar nam je preko svih očekivanja. Gotovo smo izgubili osjećaj za tu stvarnost. Kao razmažena djeca više i ne cijenimo sve obilje koje nam se nuđa. Malo cijenimo istinu koja nam je objavljena. Zlorabimo slobodu koja nam je povjerena.

Tebi je tako dobro. Možda ćeš to uočiti tek kad pogledaš one koji leže u prašini. I možda ćeš tek tada razumjeti što imaš zahvaliti Isusu Kristu, koji te je učinio slobodnim čovjekom.

*4. vazmena nedjelja A,
Iv 10, 1-10*

JA SAM PASTIR DOBRI

Bog je naš Otac. Ali nije ni nejak ni naivan. Ne možemo ga prevariti. Ne da se obmanuti. Ne nasjeda našim trikovima. On je naš Otac i ujedno najmudriji od mudrih, najumniji od umnih. Otkriva najdublju dubinu naših namjera, poznaje naše najtajnije misli i najskrivenije planove. On koji zamjećuje svaku iskru tvoje dobre volje, najneprimjetniji pokret tvoje glave, najnezatnije od svih dobrih djela – on sve čini da te urazumi. I bol ti pripušta, jer smatra potrebnim da od tebe učini čovjeka. Ništa u tom neće propustiti. Tako te ljubavi.

*4. vazmena nedjelja B,
Iv 10, 11-18*

ŽIVOT VJEČNI

Kroz svakodnevne sitnice borimo se za vlastiti život: ujutro, u podne, navečer treba nešto pojesti; treba se čuvati od prehlade, od

žuljeva na nogama; treba iskoristiti priliku i kupiti po sniženoj cijeni, naći vremena za krimić na televiziji ili iskoristiti čas da se preporučim pretpostavljenima ili utjecajnim prijateljima.

Kroz svakodnevne sitnice doživljavamo i poraze u životnoj borbi:

umorimo se, ne možemo čitati bez naočala, tišti nas neka bolest, ne uspijevamo izgladiti neki spor, drugi nam je preoteo bolje mjesto, svlada nas srdžba.

A u svakom se danu krije i klica onoga života kojemu nikakva smrt ne može nauditi, životna klica koju On daje, jedino On.

*4. vazmena nedjelja C,
Iv 19, 27-30*

GOSPODO, GDJE JE ANTE?

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Je li slobodno?

B: Uvijek. Od 1941.

A: Raspadaju se.

B: Očekivano. Stipe radi svoje.

A: Mislite?

B: Znam. Eh, njegove velike obrve. Nema što, zaslužio je biti ravnateljem "Muzejskog kazališta Druga Tita", kojega će – kad dođe za to prikladno vrijeme – utemeljiti Nova Ustaška Stranka.

Ibrahim: Tu je jedan gospodin.

B: Tko?

Ibrahim: Ne znam ...

B: Kaži samo Ibro. Ne ustručavaj se. Gen je naš.

Ibrahim: Gospodin Sanader.

B: Što hoće?

Ibrahim: Samo je pitao je li Ante tu. Rekao sam da je. Pitao je može li ući. Rekoh, neka sačeka.

B: Je li sam? Je li Jadranka Kosor s njim?

Ibrahim: Sam je. Došao je na motorkotaču. Ima kacigu na glavi.

B: Čudno. Jako čudno! Neka uđe.

dr. sc. Ivo Sanader: Dobar dan.

B: Spremni!

dr. sc. Ivo Sanader: Je li Ante tu?

B: Ja sam Ante. Antica Ustrajnić.

dr. sc. Ivo Sanader: Ne tražim Vas. Trebam onog pravog Antu.

B: Mislite na Poglavnika?

B: Samo on?

dr. sc. Ivo Sanader: Nitko drugi. Bio sam sinoć kod g. Stjepana Mesića. Razgovarali smo o sastavu nove Vlade RH. Tad mi on reče: "Lako bi bilo da je sad tu Ante. Za čas bi on sve to sredio. U dva dana bande više ne bi bilo." Znao sam da misli na Poglavnika. Odmah sam jutros dojurio ovamo. Na motorkotaču, da me ne prepoznaju.

B: Ni ja Vas nisam odmah prepoznao. Nekako mi ličite na jednog od onih ljudi što potječu od Majmuna.

dr. sc. Ivo Sanader: "Svi smo mi Mirko Norac."

B: I Dragan Primorac?

dr. sc. Ivo Sanader: Ne bih još o tome mogao govoriti. Ipak. Židovi, zapravo pojavno Ephraim Zuroff, dakle, otkrili su kako potječu od Hrvata. Nađena je na Sinaju neobična DNK analiza rađena prije nekoliko tisuća godina. Ukazuje na istovrsnost genetskog materijala s područja Duvanjskog polja i onog iz okolice Jerihona, s tim da duvanjski ima snažnije krakova, hoću reći stariji je. G. Primorac mora hitno u Izrael ...

A: Doći ću kasnije.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

dr. sc. Ivo Sanader: Da. Trebam upravo njega.

B: Nije ovog trenutka tu. Što Vam treba Poglavnika? Možemo li mi štogod pomoći?

dr. Ivo Sanader: Ne! Samo on!

**Domobran u Zagrebu 1943.
(iščekujući zaključke ZAVNOHa)**

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

ČOKOLADNE OBLATNE

Sastojine:

3 jaja, 25 dag šećera, 10 dag čokolade, 25 dag margarina

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada:

Izrada kreme: Izraditi mikserom 3 jaja i 25 dag šećera. Dodati 10 dag iskidane čokolade, te dalje na pari kuhati uz stalno miješanje. Kad se zgusne umiješati margarin i ostaviti da se hladi. Mlaku kremu podijeliti na četiri oblatne. Razmazati po svakom listu oblatne i listove složiti jedan na drugi. Na gornji list s kremom staviti peti list bez kreme. Ostaviti neka odstoji jedan dan kako bi listovi oblatne otpustili i lakše se rezale štangice.

Dobar tek!

OPOVRGNUĆE

Sukladno Zakonu o zaštiti od klevete i Zakonu o informiranju, zahtijevam da u sljedećem broju objavite odgovor na pisanje zlonamjernih kleveta, uvreda i laži objavljenih u Dnevnom avazu od 23.06.2009. godine

Demanti na članak Fadila Mandala objavljen u Komentaru dana

Poštovani gospodine Mandal,

Jedina točna informacija objavljena u Vašem komentaru jeste da smo dobili dotaciju (najmanji iznos) od institucije Predsjednice Federacije BiH. Na Vaše uvrede na nacionalnoj osnovi i ponižavanja koja svaki dan pročitam u ovoj novini odgovorit ću Kaznenom prijavom nadležnom sarajevskom županijskom tužiteljstvu zbog kršenja članka 163 KZ FBiH – vrijeđanje posredstvom sredstava javnog informiranja na nacionalnoj osnovi i izazivanje međunacionalne mržnje i netrpeljivosti.

Naravno, tužit ću Vas i zbog klevete, no da Vam odgovorim na sve vaše tvrdnje. Krenimo redom: Hrvati u BiH ukoliko nisu probošnjački ili probosanski orijentirani – odmah se proglašavaju, kako ste sami napisali „ustašama“ i markiraju se kao nepodobni.

E, pa ovakvih Hrvata u BiH (poput mene) ima oko 700.000. Mi imamo pravo služiti se svim demokratskim sredstvima u borbi za

naša temeljna ljudska prava koja nam današnja „bošnjačka BiH“ ne osigurava: pravo na javni RTV kanal, pravo na informiranje na vlastitom jeziku, pravo na obrazovanje, pravo na vlastiti jezik, kulturu i tradiciju, pravo na posao, pravo na život koji se našoj djeci oduzima po sarajevskim trolejbusima itd. Ako netko u Bosni i Hercegovini „negira“ BiH nakon oduzimanja ovih navedenih prava ima i pravo jer BiH nije isključivo bošnjačka niti će ikada biti.

S tim se morate pomiriti jer bošnjačka politika inata samo će produbiti podjele koje su ionako neminovne. I s tim ćete se morati pomiriti ako Bošnjaci žele u EU. Ja imam puno pravo reći javno svoje mišljenje, a to je da ovakva BiH stvarno predstavlja koncentraciju za Hrvate, a i za ostale slobodne konstitutivne narode. Provodi se etnocid, kulturocid i etničko čišćenje po principu: „Ovo je BiH, a kome se ne sviđa neka ide!“. Ako to nije širenje „šovinizma i mržnje“ onda ste pristran novinar.

Što se tiče raspodjele sredstava iz budžeta: od Hrvata je u proteklih nekoliko godina „uharačeno“ 4 milijarde maraka, a vratile su nam se mrvice. Preko 900 miliona KM hrvatskih novaca je otišlo u sanaciju i „uvezivanje staža“ radnicima propalih „bošnjačkih“ poduzeća i rudnika. Boračka udruženja bošnjačkih stradalnika su dobili, svaki po nekoliko milijuna samo za prošlu godinu, a sve hrvatskog novca jer su bošnjački gospodarski subjekti odavno u stečaju, a ekonomija je zamrla. Hrvatske stradalničke udruge od ovoga nisu dobili niti marke.

Pitam se zašto bi Hrvati uopće voljeli bošnjačku Bosnu i Hercegovinu, a da u njoj bivaju prozivani zbog par stotina maraka. Sve ovo, pa i ono što ste sami napisali samo može značiti kako bi Hrvatska Republika Herceg-Bosna bila samoodrživa buduća država, a da će bošnjački dio stalno pozajmljivati novac od MMF-a jer druga dva naroda neće raditi za treći.

Uz ovakvu perfidnu propagandu i gušenje prava ostalim narodima BiH neće biti duga vijeka s mojim mišljenjem ili bez njega. Uostalom, ne vidim razloga zašto se ne bi razišli u miru ako nam (očito) ne ide zajedno!

Leo Pločkinić
predsjednik
Nevladine organizacije
Croatia Libertas
Mostar

OBAVIJEST

DRUŠTVO ZA OBILJEŽAVANJE GROBIŠTA
RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA

Kolodvorska 3, 42 000 Varaždin

Podružnica Čakovec, Strossmayerova 9

Tel. 098- 92.54.403

Čakovec, 1. srpnja 2009.

Pozivnica za JAVNU TRIBINU

koja će se održati u petak 3. srpnja 2009. godine u Čakovcu, dvorana male privrede, park Rudolfa Kropеka 2, 40000 Čakovec s početkom u 19 sati.

Tema:

Poslijeratne žrtve i masovna stratišta na području Međimurja, sa posebnim osvrtom na ekshumaciju grobišta „SEP“ kod Gornjeg Hrašćana

Radujemo se Vašem dolasku!

Josip Kolarić
predsjednik podružnice Društva Čakovec

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
izlazi subotom

Nakladnik:
**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković